

Cái máy may

Bùi ngọc Khôi

Cái máy may

Một truyện tình cảm xã hội

Bùi ngọc Khôi

Copyright © 2019 Khoi N. Bui (khoi@buiKhoi.net)

Produced in the USA

This book may not be reproduced without the copyright holder's consent.

Tác giả giữ bản quyền. Sách không được in lại hay sao bản nếu không có sự chấp thuận của tác giả.

**Không ai yêu một phụ nữ vì nàng đẹp hay xấu,
ngu xuẩn hoặc thông minh.
Mình yêu chỉ vì mình yêu.**

Honoré de Balzac

Sài Gòn 1971

Cơn mưa bên ngoài vẫn chưa dứt. Những cột nước trút xuống vũ bão, nước mưa văng cả vào bên trong quán nhưng chả làm ai ướt vì dây bàn gần cửa không có ai ngồi. Quán đêm nay vắng tanh ngoại trừ một bàn tuốt bên trong lác đác vài người khách uống bia. Họ cười nói ồn ào một cách thoải mái vì biết mình không làm phiền ai. Hai em chiêu đãi ngả ngón rót bia cho khách rồi nâng ly của mình lên cùng với họ, hỏi họ uống. Các em chỉ muốn họ uống để ghi vào bông thật nhiều để được tiền và làm vui lòng cha Tư chủ quán đứng sau quầy quan sát với cặp mắt cú vọ.

Ngồi cú rũ một mình ở cái bàn trong góc bar, Liễu lơ đãng nhìn cơn mưa ngoài đường.

Tối hôm qua cũng mưa nhưng không to như tối nay. Không to nhưng đủ làm nó ướt, ngồi trên chiếc Honda của một ông khách chở đi đêm sau bữa nhậu. Liễu biết ông ta để ý đến mình vì cả đêm ông cứ đưa mắt nhìn mình dù đang ngồi bán khác với khách. Khi mấy người khách bàn Liễu đi, ông vội gọi nó lại ngồi bàn ông ngay. Và Liễu đến ngay. Dưới ánh đèn lu mờ trong quán, Liễu thấy một khuôn mặt lớn tuổi, cỡ năm chục, không đẹp trai mà cũng không xấu, bình thường. Ông ăn nói điềm đạm, mời nó một chai nước. Sau nửa giờ nói chuyện, ông rủ cô gái bán bar đi với ông suốt đêm. Làm nghề này chưa được lâu, Liễu rất ngại mấy vụ đi đêm sau khi được nghe vài câu chuyện đáng sợ do mấy cô bạn bar kể lại. Chuyện sợ thì ít nhưng chuyện tốt thì nhiều hơn, nếu hên thì gặp người chơi điệu chi sộp đến sáng còn dẫn đi ăn. Bản thân Liễu đã đi đêm vài lần, chưa xui gặp những tay anh chị nhưng cũng chưa hên gặp dân

chơi sang. Liễu đang ngần ngại thì ông khách nói thầm vào tai nó số tiền ông sẵn sàng chi, thế là nó ưng ngay. Sau mười lăm phút chịu ướm và lạnh, Liễu được ông khách đưa đến một khách sạn hạng sang trong Chợ Lớn và ở đó đến sáng hôm sau. Đến lúc này trong phòng ngủ đèn sáng nó mới thấy ông khách khá lớn tuổi, dễ chừng gần bằng cha nó. Trông già thế nhưng ông đã hành Liễu cả đêm, nó đã bị đánh thức dậy ít ra là bốn lần. Mà sao càng về sáng ông càng khoẻ trong khi Liễu mệt đừ ra. Sáng ra xuống đường, ông đưa nó mấy tờ giấy trăm nói tự kêu xe về, ông phải vào sở.

Về đến nhà, Liễu để nguyên bộ quần áo trên người, quăng mình xuống giường nằm co quắp. Con Tình, bạn cùng thuê phòng và làm cùng quán, đang ngủ giường bên cạnh giật mình dậy.

Con nhỏ dụi mắt rồi hỏi.

- Kiểm nhiều xin không?

- Cũng được mà mệt chết cha, chả làm dữ quá.

- Sướng không?

Liễu lắc đầu nói.

- Hồi đầu thì đã nhưng sau mệt với đau, chả còn đòi đút vô đít, tao đâu chịu.

Con Tình bật cười.

- Thằng già dịch thiệt. Thôi ráng ngủ đi chiều vô quán. Mà không vô cha Tư cự đó ... mà coi bộ chả cũng để ý mày. Mấy thằng già dê ... mà có già dê mình mới có tiền.

Nói xong Tình quay mặt vào tường ngủ tiếp. Phần Liễu cũng cố nhắm mắt nhưng không ngủ được sau khi nghe bạn nói cha chủ quán để ý đến mình. Nó cũng ngờ ngợ về chuyện này mấy tuần qua khi thấy gã đối xử ngọt ngào với mình trong khi rất khó đối với những em khác. Nhiều lúc lại nói chuyện, gã ra vẻ ân cần để có những cử chỉ thân mật vuốt ve rò mó nó. Liễu co rúm người nhưng không dám phản kháng sợ bị làm khó dễ.

Cái vỗ tay lên vai làm Liễu giật mình, quay lại thấy cha Tư đứng sau lưng từ lúc nào. Gã cười cười, một tay vuốt lưng nó, tay kia chỉ ra cửa nói.

- Em làm gì mà ngồi như tượng đá vậy. Khách vô kia, ra tiếp đi.

Xong hạ người xuống nói thầm vào tai con nhỏ.

- Thằng này coi bộ được lắm, coi như con nhà giàu mà khờ nữa. Đi, ra tiếp nó đi.

Liều nhìn người thanh niên mới đi vào quán. Anh ta đứng lại chỗ ngưỡng cửa rũ áo mưa trên mình cho bớt nước xong cởi ra cầm trên tay rồi nhìn quanh. Xem điệu bộ ngượng ngùng của người khách trẻ và cách phục sức, Liều đoán anh ta ít đi nhậu nhất là mấy quán bình dân. Mấy tay nhậu rành ăn mặc xuề xòa, vào quán là lên tiếng ồn ào, đi thẳng lại bàn nào trống, lắm lúc còn gọi mấy em chiêu đãi quen thuộc bằng tên thân mật đến tiếp.

Lại gần khách, Liều thấy anh ta trông còn rất trẻ, có lẽ mới trên hai mươi, ra vẻ là sinh viên hơn là dân lao động hay công chức quân nhân thường đến đây. Đây là điều hiếm vì thanh niên trẻ loại sinh viên ít khi vào bar có gái tiếp vì họ chỉ đi uống cà phê, thoảng đi nhậu thì thường đi lại chỗ nào có đồ nhắm ngon vì họ thích ăn và uống hơn là vụ gái. Cha Tư đúng là người đầy kinh nghiệm rành đời, chỉ cần nhìn sơ qua là biết người khách trẻ là “coi bộ được lắm”. Liều đoán chắc là vậy căn cứ vào lối ăn mặc của anh ta và dáng điệu chải chuốt.

Thay vì dùng ngôn ngữ mời mọc thường lệ, Liều ra vẻ e ấp mời khách.

- Mời anh vô, anh ngồi bàn nào cũng được.

Khách cúi đầu đi vội lại một cái bàn nhỏ trong góc, đặt áo mưa lên thành ghế đối diện trước khi ngồi xuống. Thay vì ngồi xuống với khách theo như mọi lần, Liều chỉ hỏi dùng gì.

Người khách trẻ nói lí nhí.

- Xin cô cho tôi một chai bia, bia gì cũng được.

Cha Tư nháy mắt với Liễu khi nó lại quầy lấy bia cho khách. Nhìn cặp mắt hay háy và nụ cười nham nhở của gã, Liễu bực mình. Nó cầm vội chai bia đi lại bàn khách xong lại một bàn trống khác ngồi. Không cần quay đầu về quầy, Liễu dư biết cha chủ ra mặt bực mình vì thấy con nhỏ không chịu ngồi với người khách “coi bộ được lắm”, sợ dĩ vãng vì nó thấy ngại vì khách ngồi quay lưng ra ngoài như không muốn bị ai quấy rầy. Khi anh ta gắn một điều thuốc lên môi rồi sờ hết túi này đến túi kia thì Liễu vội đi lại đưa một bao diêm cho anh ta.

- À, cảm ơn cô. Chắc tôi làm rớt cái bật lửa lúc nãy.

Cảm ơn xong khách châm điều thuốc rồi nhìn lên Liễu hãy còn đứng đó, ngần ngừ vài giây rồi hỏi.

- Nếu cô không bận ... mình nói chuyện được không?

Nghe vậy Liễu liền kéo ghế ngồi trước khi quẹt diêm châm ngọn nến trên bàn. Trong ánh đèn cầy lung linh, nàng nhìn kỹ mặt người thanh niên, một khuôn mặt thật trẻ điển trai hiền lành, trông như công tử nhà giàu. Không hiểu tại sao lại vào chốn này!

- Anh đến đây lần nào chưa? Trông anh lạ ... không quen.

Khách lắc đầu.

- Tôi chưa bao giờ đến đây. Tôi thường không đi quán.

- Vậy thì hân hạnh được anh chiếu cố đêm nay. Em tên Liễu ... anh tên gì?

- Hoàng.

Nghe câu đáp có vẻ lưỡng lự, Liễu không biết chắc khách nói tên thật không nhưng điều này là thường và không quan trọng. Nhìn chai bia đã vơi hơn nửa, nàng khen thầm anh ta uống khá, mặt trông tỉnh không có gì là say, rồi mừng thầm trong bụng với đũa này mình ghi công được nhiều tối nay, nhất là đêm nay quán ế sung ế sũa.

- Anh làm thêm chai nữa?

- Ủ, cô mua nước cho cô đi.

Liễu ra về không nềo.

- Đừng kêu em là cô, kêu em hay Liễu đi.

Thấy Liễu đến quầy kêu thêm chai bia và ly nước ngọt, cha Tư gật gù khoái trá, nhăn nhó nói với nàng xong nháy mắt.

- Ráng lên em, ghi bông nhiều rồi qua sẽ thưởng.

Liều vội lấy nước trở lại bàn khách.

- Anh uống từ từ thôi, uống lẹ say sao.

Hoàng cười lắc đầu.

- Chai đầu khát uống lẹ, giờ uống chậm. Bia nhẹ hơn cognac mà.

- Anh hay uống?

- Lâu lâu nhậu với bạn nhưng uống ở nhà, bia, cognac, Johny Walker, mấy thứ đó.

- Anh nhậu dữ hế nhưng không uống ở ngoài sao?

- Có chứ nhưng ít khi đi.

- Vậy sao tối nay anh vô đây, bị mưa nữa.

Mặt Hoàng chợt xụ xuống, phảng phất nét buồn. Đoán khách có chuyện gì buồn nên đến đây giải sầu, Liễu đâm tò mò.

- Anh có chuyện gì buồn vậy?

Hoàng im lặng, chỉ cầm ly bia lên miệng nhấp từng ngụm nhỏ. Phần tôn trọng nỗi buồn của khách phần sợ nói gì sai làm khách buồn thêm, Liễu im theo. Thấy hai người khách mới bước vào quán, Liễu đứng lên.

- Nếu anh không muốn em ngồi đây thì em qua bàn khác.

Hoàng nắm tay nó kéo ngồi lại xuống ghế.

- Đừng đi em! Ngồi nói chuyện với anh, chút xíu anh đi.

- Ừa, em ngồi với anh nhưng em thấy anh có chuyện gì buồn, tâm sự cho em nghe đi.

Châm một điếu thuốc khác, Hoàng kể cho cô gái bán bar chuyện tình buồn của mình.

Chuyện xảy đến đột ngột làm anh cảm thấy hụt hẫng chao đảo, cần bầu vú vào một cái gì, cần nơi để trút tâm sự buồn cho nhẹ nhõm lòng. Chạy xe ngang qua quán rượu thấy bên trong mù mờ hợp với tâm trạng

buồn của mình vào lúc này, anh tạt vào. Một chai bia, một đôi tai nghe sẽ làm nhẹ bớt đi nỗi buồn đè nặng trong lòng.

Ngồi nghe cho có đề chiều khách chứ Liễu không màng mấy chuyện tình cảm, đối với nó mấy chuyện tình cảm là lãng nhăng phí thì giờ vô ích. Suốt hai mươi năm cuộc đời, Liễu chỉ yêu một lần và lần yêu duy nhất đó, oái oăm thay, lại là nguyên nhân đưa nó đi vào con đường bán bar bán thân để mưu sinh. Từ ngày đi vào lối sống về đêm này, Liễu quyết tâm chai lòng không để mình sa ngã vào những mối tình hầu tránh bị tổn thương nữa. Với Liễu, không có tình yêu, chỉ có tiền, thật nhiều tiền để sống và gửi về cho bà dì thân yêu dưới quê mà nó xem như mẹ đẻ. Mong của nó là làm sao được thật nhiều tiền, bỏ bar về quê mở tiệm may với dì, người nuôi nó từ bé sau khi song thân bị chết trong một vụ Việt cộng nổ mìn xe đồ hai người đi. Không cảm giác yêu đương đạt mất khoái cảm tình dục. Những lần ăn nằm với khách đi đêm, Liễu ít có cảm giác sướng khi giao cấu, nó dùng kỹ thuật học được của đàn chị làm sao kích dục khách cho ra sớm để mình được nghỉ. Và lại, loại đàn ông dẫn gái đi đêm là dân ích kỷ, họ chỉ nghĩ đến khoái lạc của họ, làm sao mình lên đỉnh, thầy kệ đứa con gái nó có sướng hay không. Hơi đâu bận tâm, tốn thì giờ tốn sức với thứ con gái đó.

- C'est la vie!

Kèm theo câu than thở, Hoàng cầm tay Liễu lên. Chả hiểu khách nói gì, nó chỉ mỉm cười nói:

- Thôi anh đừng buồn. Có em đây nè. Bất cứ lúc nào anh cần tâm sự thì tới đây. Em chờ anh đó.

Nói được một hơi trút hết tâm sự buồn và nỗi uẩn ức, Hoàng thấy nhẹ nhõm trong lòng.

- Anh cảm ơn em chịu khó ngồi nghe anh than thở. Anh cần nói ra hết. mấy thằng bạn anh đã cảnh cáo rồi mà anh không nghe. Kể cho tụi nó nghe chắc chúng cười vô mặt anh. May là có em đây.

Liều nói vuốt ve Hoàng.

- Ai mà ác mà cười mình có chuyện buồn. Mấy người không thông cảm gì hết. Ai cứ tới đây nói chuyện với em.

Nốc cạn ly bia, Hoàng móc túi đưa mấy tờ giấy trăm cho Liều rồi đứng lên.

- Khuya rồi, anh đi về.

Đưa khách ra đến cửa, Liều thấy Hoàng mở khóa một chiếc Vespa mới toanh, leo lên đi.

“Đúng là khách sộp,” Liều nghĩ, trong bụng mong Hoàng trở lại nhưng tuyệt nhiên không nghĩ đến tiền bạc.

. . .

Không tin là Hoàng sẽ trở lại bar nên Liễn rất ngạc nhiên lần cảm thấy thích thú khi người khách trẻ trở lại tuần sau. Thêm một đêm mưa tầm tã quán bán ế nên nó ngồi rù chờ khách. Nó ngạc nhiên khi thấy Hoàng đi vào quán, cũng với cái áo mưa loại đắt tiền, vẫn cung cách từ tốn cởi áo ra rũ nước xuống. Liễn vội đứng lên đi ra đón. Nét buồn đêm hôm nọ vẫn còn phảng phất trên mặt, Hoàng nở một nụ cười thật tươi.

- Thật may, anh đến lúc Liễn không kẹt khách khác.

Liễn ơng ẹo buông một câu hơi cải lương.

- Em chờ anh suốt đêm đó, ý, chờ cả tuần rồi đó!

- Thật sao?

- Thiệt mà!

Hoàng chỉ cười, Liễn biết khách không tin nhưng chả sao, ai cũng biết trong chốn này không có gì là thật. Tất cả chỉ là đái bôi giả dối.

Hai người ngồi lại bàn hôm nọ. Cha Tư gật gù khi Liễn lại quây kêu chai bia và ly nước ngọt. Lần đầu đến khách chỉ uống hai chai bia nhưng gã biết tội thanh niên dễ bị mê hoặc bởi mấy nàng điêu luyện, rồi trở lại nữa nhưng chỉ vài lần thôi rồi vỡ mộng khi mấy nàng tìm được khách sộp hơn. Chả sao, mất đĩa này có đĩa ngọc khác đem tiền đến.

Vẫn còn nhớ chuyện tình buồn khách kể hôm nọ, Liễu hỏi thăm.

- Xong hết rồi, Hoàng đáp, anh cũng ráng quên. Khó lắm nhưng mình phải cố gắng.

- Tội nghiệp anh. Thì anh cứ tới đây rồi mình nói chuyện, riết rồi sẽ quên.

Thở ra làn khói thuốc, Hoàng lắc đầu.

- Thì đành vậy chứ làm gì khác.

Quay sang Liễu.

- Cũng hên là có em đây ... nhưng lần tới anh đến lỡ em bận bàn khác thì sao?

Liễu chụp cơ hội.

- Mình gặp chỗ khác cũng được.

- Tốt, vậy anh mời Liễu đi ăn.

- Tối nay kẹt rồi, em đâu bỏ về được. Cha chủ cự chết (ngâm chỉ tay về hướng cha Tư đứng sau quầy). Hôm khác đi, cho em hay trước.

Bán bar hai năm nay, có bao giờ Liễu được khách mời đi ăn cơm đâu tối, cùng lắm là ăn sáng sau khi trải qua một đêm mây mưa trong phòng ngủ. Lời mời bất chợt của người khách trẻ và sang làm nó khựng lại. Anh ta không rủ mình đi ngủ đêm mà lại mời đi ăn cơm tối. Liễu không muốn tin là Hoàng mê mình, không muốn đây là khởi đầu cho một cuộc tình mà có lẽ sẽ ngắn ngủi chỉ gây buồn phiền. Nghĩ thế nhưng Liễu tự nhiên thấy thích thích trong lòng, một bữa ăn tối vô hại có gì mà ngại nhưng nó muốn dò dẫm trước.

- Tối nay mười giờ em làm xong. Nếu anh muốn thì anh ngồi đây tới lúc đó rồi mình đi ăn chè hay lát anh trở lại cũng được.

Hoàng nói uống bia xong sẽ về nhà rồi trở lại đón Liễu khi quán đóng cửa.

Một chốc sau đưa khách ra cửa, Liễu quay vào trong đụng đầu với Tình. Con này nháy mắt với bạn.

- Mày trúng mồi đó, thằng nhà giàu mà coi bộ khờ nữa.

Tự nhiên Liễu bênh người khách trẻ mới quen.

- Chả không khờ đâu, hiền thôi. Đâu phải ai cũng cà chớn đâu mày.

- Nó thích mày không mà sao không ngồi lâu, không rửa đi mà bỏ về sớm vậy.

- Lát nữa anh tới đón tao.

- Vậy là dính rồi, mày hên thật.

Biết bạn tưởng lầm là Hoàng rửa mình đi ngủ đêm nhưng Liễu không cải chính. Con bạn đọc thêm.

- Ráng đeo đi, mày bỏ chả là tao bắt đó.

Liễu bỗng thấy lo trong bụng. Con bạn nó có tiếng là phổng tay trên, con này mặt không đẹp nhưng có cặp vú đồ sộ và đôi chân dài. Nó còn có kỹ thuật trên giường độc đáo, nó biết hết những yếu điểm trên thân thể đàn ông và sẵn sàng liếm bú hết.

Dụi mắt nhìn lên trần nhà xem mấy con thằn lằn đuổi nhau, Liễu thấy nhức nhối nhiều chỗ trong người và cổ họng bị rát. Biết mình bị cảm, nó chọt đâm lười tính tới nay ở nhà. Hơn tuần nay mưa liên tục, quán ế, đêm lại đó chỉ ngồi rù một mình chả kiếm được đồng nào. Rồi cha Tư thấy bán ế đâm khó chịu hơn, lão ra vô thấy lũ con gái ngồi không tán gẫu lão nổi cáu bắt lau dọn quán và nhà cầu. Đó là với mấy đứa kia chứ với Liễu thì gã vẫn giữ thái độ vui vẻ, chỉ bắt nó giúp lão sắp xếp quầy rượu. Gã làm thế để được gần Liễu, lợi dụng rờ chỗ này vuốt chỗ kia làm nó cứ phải tránh né luôn.

Con Tinh đã đi từ lúc nào, chắc nó đến nhà mấy đứa kia đánh bài. Lũ con gái hay họp đánh bài tại nhà của một trong mấy đứa. Tụi nó sát phạt dữ tợn, có đứa cháy túi phải chạy ngược xuôi mượn tiền. May là Liễu không thích đen đỏ chứ cháy túi mượn nợ tiền lãi xanh-xít-đít-đuì thì biết đến khi nào trả hết. Con Tinh nói có lần nó không còn đồng nào dính túi, gần đến ngày trả tiền thuê phòng nó quỳnh lên phải năn nỉ cha Tư cho mượn vài ngàn. Chả đồng ý cho mượn nhưng với tiền lãi thật cao, kệt quá Tinh đành chịu. Thật khốn nạn! Đến ngày trả nó không đủ tiền trả hết bị gã bắt cho địt mới bỏ qua. Nó nói tới hôm đó nó là đứa cuối về, lão kêu nó khóa cửa quán rồi đề nó lên trên một cái bàn, tụt quần nó xuống cho gã thỏa thuê. Nó nhắm mắt cho đến khi gã xong nó vội kéo quần lên không buồn chùi rửa chạy về nhà lật đật vô phòng tắm xối nước.

Liễu thắc mắc.

- Mà làm như gái còn trinh mà sợ quái gì.

- Nhưng thằng chả thì khác, mình bị nó ép chớ mình có muốn đâu.

Liễu đồng ý, tưởng tượng mình trong địa vị con bạn chắc cũng vậy thôi. Ngủ với khách là khác dù có khách già khách trẻ nhưng ít ra mình quyết định đi hay không.

Nằm nướng thêm mười lăm phút xong Liễu mới uể oải lê thân ra khỏi giường đi vào bếp. Cái tủ thức ăn trống trơn. Nồi cơm cũng chỉ còn mấy miếng cháy. Chắc Tình ăn trước khi đi đánh bài.

“Làm tô hủ tíu vô là khoẻ,” Liễu nghĩ vậy rồi khoác vội bộ đồ đi phố.

Từ cuối ngõ hẻm lầy lội mấy vũng nước mưa giờ thành bùn nhơ nhóp, Liễu đi bộ ra đường Yên Đỗ rồi đâm vào ngang hông chợ Tân Định đi tới xe hủ tíu quen thuộc kêu một tô. Mấy muỗng nước lèo ngọt lịm làm con nhỏ thấy khoẻ lên phần nào. Vừa ăn nó vừa tính nhẩm số tiền dư tháng này, lát sẽ ghé bưu điện gửi măng đa về cho bà dì dưới quê.

Ăn xong Liễu đi bộ tới bưu điện không xa chợ lắm. Vào trong gửi tiền xong đi ra ngoài, nó thấy một chiếc Vespa mới dựng trước cửa.

“Xe cha Hoàng cũng mới như vậy, biết đâu là xe chả”.

Đang đứng ngắm chiếc xe, có tiếng gọi sau lưng làm nó giật mình.

- Liễu!

Quay lại thấy người con trai gặp đằng quán, Liễu chợt thấy vui, reo lên.

- Ủa, anh Hoàng, làm gì ở đây? Anh ở Tân Định hả?

- Đâu có, anh ở quận 2, đi công chuyện cho ông già sẵn ghé bưu điện mua tem. Hồi nãy thấy em bên trong mà, tính kêu ... Em làm gì đây?

Phút ngạc nhiên đi qua, bây giờ Liễu thấy ngượng vô cùng vì lúc này rời nhà vội chỉ khoác lên người bộ quần áo nhàu nhò dơ chưa giặt, mặt thì không son phấn để lộ mấy cái mụn đen, tóc không chải bù xù. Nó xấu hổ lấy tay che mặt. Hoàng biết vậy nhưng giả vờ không để ý, hỏi tới để nó được tự nhiên.

- Em ăn trưa chưa? Nếu chưa thì anh rủ em đi.

- Dạ em mới ăn tô hủ tíu (Liễu không ngờ mình đang nói chuyện lễ phép).

- Vậy thì mình đi uống ly cà phê. Đi!

Thấy Liễu lưỡng lự, Hoàng đốc.

- Em có bận gì không? Tôi mới ra quán mà. Lên xe đi.

Liễu tự nhiên hết thấy ngại ngùng về diện mạo mình, ngoan ngoãn lên xe. Nó cũng mất đi cái tự nhiên như những lần ngồi trên xe với những người khách đàn ông, tự nhiên ôm eo, tự nhiên dựa lên lưng người ta. Hai tay nó nắm chặt yên ngồi để giữ một khoảng cách giữa hai người. Không hiểu sao Liễu bỗng ngại đụng chạm vào người Hoàng làm như có gì hãm nó lại, làm như đụng vào một vật mong manh có thể làm vỡ.

Xe chạy trên đường Hai Bà Trưng về hướng Sài Gòn. Liễu sợ Hoàng đưa mình về trung tâm thành phố trong khi mình mới thức dậy người ngơ ngác khó coi nhưng đỡ lo hơn khi thấy xe rẽ trái vào một khu trên đường Phan Thanh Giản mà nó chưa tới bao giờ. Hoàng leo lên lè rồi ngừng xe trước một quán cà phê nhỏ trên con đường yên tĩnh đầy bóng mát. Hai người đi vào trong. Ánh đèn mờ mờ trong quán làm Liễu yên tâm hơn, chắc giống như quán nhậu làm thoải mái hơn.

Hoàng rót nước trà vào tách cho Liễu xong châm điều thuốc.

- Anh thấy em mũi xẹt xẹt, em đang bị bệnh vậy tối nay đi làm không?

- Đi chứ anh, không đi cha Tư cần nhằn chết.

Xong nó nảy ý.

- Nếu anh tới thì vui.

Mặt trầm ngâm, Hoàng lắc đầu.

- Chắc không được ... anh bận.

Liều thấy lòng trùng xuống.

- Bộ anh kẹt ... đi gặp cô đào bữa hôm anh kể cho em?

- Anh không biết tại sao lại đem chuyện mình kể hết cho em nghe. Ừa, anh hẹn gặp cô đó tối nay để ... mà thôi, chuyện anh nghe đủ rồi.

- Anh đi rồi về kể cho em nghe ... nếu mình gặp lại.

Hoàng đáp vuốt nhẹ lên tay Liều.

- Mình gặp lại chứ.

Đổi đề tài.

- Em làm quán đó lâu chưa?

- Gần hai năm rồi anh.

- Coi em như không phải người Sài Gòn. Em dưới quê lên?

Qua những câu hỏi của Hoàng, Liễu biết anh không phải loại đàn ông đi quán nhậu ôm gái. Dân đi nhậu tìm gái không màng biết đến đời tư của mấy em bán quán, đường đời mấy em làm sao đưa đẩy đến chuyện này, họ chỉ có độc ý nghĩ lột truồng mấy em cho thỏa mãn dục vọng xong về nhà lại với vợ con.

Những câu hỏi ngu ngơ và thành thật của Hoàng làm Liễu cảm động. Nó biết anh thật sự muốn nghe nhưng không biết tại sao.

“Bộ anh thích mình? Chắc vậy rồi vì nếu không hơi sức đâu chờ đi uống cà phê mà coi bộ anh không rủ mình đi đêm.”

Đoan chắc là Hoàng nhen nhúm tình cảm cho mình, Liễu trong bụng muốn đòi về vì tình yêu là gì nó hoàn toàn không muốn vào lúc này nhưng có gì giữ lại.

Thế là nó bắt đầu kể cuộc đời mình cho Hoàng. Bắt đầu từ cái buổi sáng dì nó đến trường xin cô giáo cho đón nó về sớm. Nước mắt rung rung, dì nói nó từ nay ở với dì, dì sẽ nuôi nó suốt đời, xong dì xụi xụi nói ba má nó chết rồi. Mới sáu tuổi nhưng con bé hiểu chết là gì, mồ côi là gì. Nó bật khóc ngã vào lòng dì nó. Hai dì cháu ôm nhau khóc sụt sùi cả giờ đồng hồ. Ngày đưa đám cha mẹ con bé, chỉ có nó và dì Hai và mấy người hàng xóm. Nhìn hai dì cháu nó khóc vật vã, không ai cầm được

nước mắt. Khi hạ huyết, con nhỏ giựt khỏi tay dì tính nhảy xuống theo hai chiếc quan tài làm người ta phải kèm nó dữ lắm mới thôi.

Chuyện xảy ra gần hai mươi năm về trước nhưng vết thương chưa lành giờ lại rỉ máu. Liễu kể giọng nghẹn ngào.

Thời gian đau buồn rồi trôi qua. Liễu ở với dì Hai, đi học lên trung học. Dì làm thợ may cho một tiệm may trong tỉnh lỵ, cuộc sống phần nào túng túng nhưng ổn định. Dần dà tình thương của dì nó thấm vào tim con bé.

Liễu nâng tách trà lên môi, Hoàng chêm vào.

- Anh tin là em thương dì rất nhiều ... và nghĩ rằng, đừng giận nếu anh nói sai, em thương dì hơn má em.

Cái gật đầu nhẹ của Liễu xác nhận

- Dạ, em thương dì còn hơn má vì chỉ được sống với má sáu năm đầu trong đời với trí óc non kém trong khi ở với dì gần mười lăm năm, trải qua những khó khăn với dì, ăn cơm cùng mâm, ngủ cùng giường, lớn khôn để thấy sự hy sinh của dì cho em.

Bà dì khuyên Liễu ráng học sau này có nghề đàn ông thay vì đi may như dì. Nó nói mộng nó là làm cô giáo. Mỗi ngày đi học, Liễu đi ngang qua trường tiểu học của nó thời ấu thơ đứng ngoài nhìn vô sân trường ngắm lũ nhỏ chơi đùa thật ngây thơ vô tội. Nó khôn nghĩ đến chuyện có con, chỉ mơ tưởng mỗi ngày được quây quần với đám học trò nhỏ bé.

Liều đưa mắt lên nhìn bóng đèn vàng mờ trên tường, cái nhìn xa xôi đượm đau sót lẫn căm hờn.

- Rồi em gặp anh.

- Chồng em?

Liều bật cười khô khan.

- Chồng gì! Ảnh dụ em ... vì ảnh mà em bây giờ đi bán bar.

Hoàng còn thắc mắc về quan hệ của Liều với người bạn trai nhưng đoán chắc quãng thời gian bất hạnh đó là khởi điểm cho cuộc đời không đẹp mấy bây giờ nên muốn chấm dứt câu chuyện.

- Thôi Liều à. Kể đủ rồi.

- Em kể cho anh chuyện em rồi nhưng anh chưa gì về anh.

Hoàng cười, lắc đầu.

- Chuyện đời anh không có gì đáng nói so với em. Anh còn ở với ông bà già, đi học chưa xong. Vậy thôi!

- Cái cô bạn gái bỏ anh đó, cô là người đầu tiên anh thương?

- Ừ, người đầu mà chắc cũng là người cuối.

- Thiệt không? Ông nào thất tình cũng nói vậy được mấy ngày là có người khác.

- Có lẽ vậy, như anh đây.

Cái nháy mắt của Hoàng làm Liễu đỏ mặt lên.

- Anh nói làm xàm. Thôi, anh chở em về đi, em còn đi công chuyện.

Lên xe Liễu nói Hoàng cho mình về lại chợ Tân Định chỗ ngã ba Hai Bà Trưng và Yên Đỗ chứ không cho chở về tận nhà. Nó không muốn bị lộ nơi mình ở như ổ chuột.

Xuống xe, nó bịn rịn một lúc.

- Chúc anh tối nay được may mắn.

Về nhà, Liễu thấy căn phòng trọ còn trống trơn, không bóng dáng con Tình. Nó tìm được chai dầu Nhị Thiên Đường, xúc lên hai bên thái dương rồi lên giường kéo tấm chăn mỏng lên nằm co quắp. Nó nhắm mắt cố ngủ nhưng buổi nói chuyện với Hoàng hồi trưa không cho giấc ngủ đến.

Bán bar gần hai năm qua Liễu chưa bao giờ gặp người khách nào như Hoàng. Những người như Hoàng, những gia đình như gia đình Hoàng theo trí tưởng tượng của nó là loại khá giả có học, họ như thuộc về một thế giới khác xa lạ, một thế giới nó không bao giờ nghĩ là có mình ở trong đó và những người đó không chấp nhận cho nó vào thế giới của họ. Không phải những người khách nhậu đến quán đã là nghèo vì nó biết nhiều người trong số có rất nhiều tiền, nó đã từng thấy họ móc xấp tiền trong túi ra bao bạn bè nhậu và cho gái nhưng những người này thuộc về thế giới mà nó quen thuộc, cái thế giới nó có chỗ đứng vì được chấp nhận.

Càng suy nghĩ Liễu thấy cơn nhức đầu càng tăng. Có tiếng mở cửa. Biết con Tình về, Liễu nhắm mắt giả vờ ngủ để tránh nghe bạn kể lể về ván bạc. Thắng nó khoe, thua nó than.

...

- Em làm gì như lo ra vậy?

Gã đàn ông với mái tóc chải tém bóng dầu nói thầm vào tai Liễu trong khi vuốt ve cánh tay trần của nó. Gã rót bia vào ly rồi đưa cho con nhỏ bảo uống cạn. Liễu cầm ly lên uống một ngụm, nhắm mắt, đặt ly xuống.

- Em còn bình uống không vô.

Gã ép.

- Uống vô cho hết bình, thiệt mà!

Liều lắc đầu, gã móc túi lấy mấy tờ giấy trăm đặt lên bàn.

- Em làm trăm phần trăm, anh cho em.

Nhìn tiền trên bàn, Liều nghĩ đến cái máy may mà bà dì mơ ước mua từ hơn năm nay. Dì nói bà Sáu nhà bên cạnh có một máy may cũ nhưng còn tốt, giờ hết xài, muốn bán cho dì. Nếu mua được dì sẽ nhận thêm mỗi may ở nhà kiếm thêm tiền. Nếu nhiều mỗi thì dì sẽ bỏ làm chỗ tiệm may đang làm ở nhà luôn. Tiền mỗi tháng Liều gửi xuống quá ít, gửi bao nhiêu tiêu hết bấy nhiêu. Số tiền nó dành dụm mấy tháng nay chưa mua được một nửa cái máy may đó.

Liều cầm tiền nhét vào ví xong cầm ly bia lên. Mỗi một ngụm bia trôi qua cổ xuống đến bao tử như muốn đi ngược lên nhưng nó cố dần xuống. Ly bia vừa cạn thì những ngụm bia đó cùng nhau đi ngược lên miệng, nó bùm miệng chạy ào vào cầu tiêu ối lênh láng. Nhìn những hạt cơm trắng những miếng thịt cọng rau lợn cọng bầy nhầy trên mặt đất, Liều lại càng muốn ối thêm cho ra hết. Múc nước từ cái lu, nó vốc lên mặt rửa rồi đi lại quầy xin cha Tư ly nước lạnh.

- Tội nghiệp cung quá.

Không biết giữa bộ mặt khả ố nguy trang dưới câu nói tội nghiệp giả dối và hành động sàm sỡ của gã đàn ông tóc bóng nhảy cái nào chịu đựng được. Thấy chóng mặt nhưng Liễu cố đi vững lại bàn ngồi xuống. Gã khách gật gù khen nó “tửu lượng” cao rồi nói nó làm thêm một ly khác. Liễu lắc đầu quày quay.

- Không được đâu anh, em làm thêm nửa ly thôi là ói tùm lum lên người anh đó. Chịu không?

Con Tình ngồi bàn bên cạnh đi tới. Nó lắc bộ ngực đồ sộ trước mặt khách trước khi ngồi xuống bên cạnh hắn.

- Anh tha cho con Liễu đi, để em ngồi uống với anh.

Bình thường mấy em không đến hót tay trên khách của em khác nhưng Tình biết nó cần “cứu bồ”, nó biết Liễu bệnh nhiều và nhất là không phải là tay uống như mấy đứa khác. Gã khách nhìn xuống chiếc áo hở nửa ngực của Tình, quay qua Liễu nói.

- Ủa, em bệnh thì vô nghĩ đi, để anh ngồi đây với em này được rồi.

- Mà về nghĩ đi Liễu, nghĩ lấy sức mai tới.

- Hồng sao đâu, tao ra kia ngồi nghỉ chút xíu chắc hết.

Tình lấy làm lạ, không hiểu tại sao bạn nó bị cảm nặng mà còn ráng làm. Sáng nay đi đánh bài với lũ kia về nó thấy con bạn nằm đắp chăn ngủ, trong phòng sức mùi dầu nóng. Nó đi ra chợ kiếm gì ăn hồi sau về thấy Liễu còn ngủ nó cũng lên giường nhưng không ngủ được vì những tiếng rên rỉ từ cái giường kia.

Nó đi lại đánh thức con bạn,

- Mày sao vậy? Bệnh hả?

Liễu nhướn mắt lên nhìn bạn trong khi miệng thì rên hừ hừ không nói ra tiếng nào. Vậy mà chiều đến nó ráng ngồi dậy thay quần áo đòi vô bar mặc bạn nó cản. Bây giờ ói ra hết sau ly bia nó vẫn không chịu về. Thắc mắc của Tình được đáp khi thấy Liễu đứng bật dậy đi ra cửa đó một người khách mới đi vào. Tình thấy người khách trẻ này trông quen quen như là đã đến quán trước kia nhưng nó không nhớ rõ khi nào.

“Lát phải hỏi nó khứa nào mà nó chờ vậy.”

Mặt Hoàng tươi lên khi thấy Liễu ra đón.

- Anh lại hên nữa, đến lúc em không kẹt khách.

Thấy nét vui trên mặt Hoàng, Liễu không biết anh ta vui vì gặp mình hay đã dàn xếp tốt đẹp với bạn gái. Nó hỏi một cách nóng nảy sau khi hai người ngồi xuống.

- Anh gặp cô chưa? Vụ đó ra sao?

- Gặp rồi, xong rồi. Cô ta dứt khoát bỏ anh.

- Vậy sao anh trông vui vậy.

- Mình buồn thì cũng vậy thôi. Anh phải tập bị đào bỏ cho quen ... với lại anh có em.

Bán bar đã hai năm nằm trong vòng tay đàn ông bao lần, Liễu bỗng đỏ mặt lên với câu nói đó.

- Thiệt không đó, anh nói đùa không à.

Ra quầy lấy chai bia đem lại, Liễu hỏi gặng.

- Anh nói thiệt không đó?

- Thiệt vụ gì? Vụ đào bỏ hay là anh tới đây để gặp em? Cả hai.

Chiêu một ngụm bia xong Hoàng châm điều thuốc.

- Em còn bệnh phải không? Sụt sịt mũi này giờ. Sao không nghỉ một bữa cho hết.

- Nghỉ rồi tối nay anh ngồi nói chuyện với ai? Bộ anh tới để ngồi với người khác à?

- Nếu em không tới thì anh về.

- Anh nói khó tin quá.

- Nãy giờ em cứ nói là anh nói sạo, cứ hỏi anh nói thiệt không. Em không tin anh sao?

Liều không biết đáp ra sao? Ở đây nghi kỵ là điều tự nhiên, trong này không ai thành thật với ai, từ chủ quán cho đến lũ con gái và bọn khách đàn ông. Nó nói một câu huề tiền để lấp liếm.

- Thì nói vậy mà ... chớ em tin anh.

Uống hết chai bia, Hoàng nói muốn chớ Liều về để nghỉ ngơi.

- Em cứ làm như đi với anh rồi anh chở em về nhà.

Liều cầm bông và tiền lại quây đưa cho cha Tư xong trở lại bàn hỏi Hoàng đi.

- Anh đưa em về chợ Tân Định, nhà em gần đó.

Không biết vì mệt do con bệnh hay gì khác, Liều dựa người lên lưng Hoàng, một cảm giác êm ấm thấm vào người. Nó chỉ muốn con đường đi dài thêm để kéo dài cái cảm giác đó.

Đến chợ Hoàng ngừng xe.

- Nhà em đâu để anh chở về luôn.

- Bữa khác đi anh. Nhà em bày hầy lắm, con hẻm vô nhà em ... dơ lắm. Xóm nghèo mà!

Hoàng kéo Liều lại gần, hôn lên má.

- Vậy thôi anh về. Trưa mai anh tới uống cà phê cái sạp kia kìa (chỉ một sạp cà phê góc đường), anh chờ em ở đó.

Liều chỉ gật đầu rồi quay lưng đi, được chực thước nhìn lại đằng sau thấy Hoàng vẫn đứng đó nhìn theo mình.

...

Tình đứng chỗ góc đường nhìn sạp cà phê nhỏ người đứng ngồi nói chuyện um sùm. Nó đứng đó nãy giờ tìm một người thanh niên với hình dáng theo lời bạn nó tả. Không thấy ai như vậy, nó định đi về nói cho Liều hay Hoàng không đến. Nó không chắc bạn nó sẽ buồn hay vui. Tối hôm qua trong quán nghe cha Tư nói “con Liều bạn em nó có thằng khách coi bộ sộp lắm”, nó cảm thấy vui cho bạn. Nó biết Liều là một người tốt, không như nó và lũ con gái kia. Con nhỏ không bài bạc và đi ngủ với bất cứ ai vì tiền. Có lẽ vì vậy nó là đứa kiếm ít tiền nhất trong quán. Làm ra ít, nó tiêu rất ít, tần tiện từng đồng để gởi về dì nó dưới quê. Đi làm về khuya hôm qua, Tình ngỡ sẽ không thấy bạn vì lúc trong quán thấy nó đi ra sớm với một người khách trẻ nhưng vô trong thấy Liều nằm trên giường nhưng mắt mở làm như nó đang suy nghĩ chuyện gì lung lăm. Con nhỏ ngồi dậy rồi bắt đầu kể cho nó nghe về Hoàng.

Nghe xong Tình góp ý.

- Đẹp ba cái vụ tình cảm tình yêu đi mày ơi. Bộ mày nghĩ là chả thương mày sao? Minh gái bán bar mà, đâu phải loại gái nhà lành đâu mà yêu với thương. Nếu chả nhiều tiền mày cứ sấp vô, lấy được bao nhiêu hay bấy nhiêu rồi gởi về quê. Khi nào chả chán mày rồi thì bỏ. Chả đi với con khác, mày đi với thằng khác.

Nhìn Liều mặt trầm ngâm, Tình la lên.

- Coi bộ mày cũng thích chả rồi phải không? Trời ơi! Mới gặp hai ba lần mà ... mà thích cái gì.

- Ảnh không mở miệng rủ tao đi ngủ đêm.

- Chắc chả kẹo.

- Đâu có! Mỗi lần tới quán ảnh cho tao tiền boa (pourboire, tip) nhiều.

- Hay chả nghĩ mình là gái không đàn ông, ngủ là lây bệnh nên chả không kêu mày đi đêm.

Nghe vậy lòng Liễu trùng xuống. Rốt cuộc Hoàng cho mình cũng chỉ là thứ con gái hư gái thúì, loại thấp kém trong xã hội mà người giai cấp cao như anh ta không thèm đụng đến, e sợ đụng đến vì đụng đến là dính đủ thứ bệnh rồi còn bị những người trong giai cấp đó chê cười. Hừ!

- Mày làm gì tao chuyện này nha, trưa mai mày tới sạp cà phê ngoài chợ nói ảnh tao không tới. Nói ảnh tao bệnh quá hay nói ảnh tối qua tao đi khách chưa về.

Bây giờ đang đứng phân vân chưa biết sẽ nêu lý do nào thì Tình thấy một chiếc Vespa tấp vào lề. Người thanh niên ăn mặc bảnh bao xuống xe trông đúng là người đến quán tối hôm qua đưa Liễu đi. Tình đi lại. Đứng gần nó thấy anh coi còn đẹp trai và sạch nước rửa hơn là bạn nó tả.

“Con Liễu mê cha này cũng phải, đẹp trai mà coi sang nữa.”

- Anh có phải là anh Hoàng không?

Hoàng ngạc nhiên nhìn người con gái trạc tuổi Liễu nhưng coi bộ già dặn hơn.

- Dạ tôi là Hoàng, xin lỗi ...

Tình nói nhanh.

- Tôi là bạn con Liễu, làm với nó, ở chung nhà luôn. Nó biểu tôi tới cho anh hay là nó tới không được vì nó ... bệnh chưa hết, ra khỏi giường không nổi.

Mặt Hoàng xịu xuống.

- Nếu vậy nhờ cô về nói với Liễu tôi chúc mau hết bệnh. Tối hôm qua tôi cũng đã nghỉ rồi nhưng vẫn hy vọng Liễu tới được nhưng xui thiệt.

Khi Hoàng trở lại quán lúc đêm, Liễu đang tiếp khách. Anh kêu một chai bia rồi ngồi chờ ở bàn khác. Một em ông ẹo đi đến tự động ngồi xuống nhưng chưa ngồi được lâu thì Tình đến nói thào vào tai nó, con

nhỏ bỏ đi. Trong bóng đèn lù mù, Hoàng phải một phút sau mới nhận ra người con gái gặp mình trưa nay.

- Chào cô, tôi đến gặp Liễu.

- Nó kệt khách rồi anh, để em tiếp chuyện anh một hồi nó tới.

Hai người trao đổi vài câu xã giao. Hoàng tránh không nói gì nhiều, thỉnh thoảng đưa mắt về bàn Liễu và một em khác đang ngồi với hai người khác. Đoan chắc Liễu biết mình đến ngồi đây nhưng chẳng thèm nhìn một cái, Hoàng thấy buồn, nốc cạn ly bia xong đi ra.

Ông Phúc vén màn cửa sổ nhìn ra sân trước nhà. Hoàng dẫn chiếc Vespa ra cổng, đẩy cánh cổng sắt nặng nề sang một bên dẫn xe ra ngoài phóng đi. Ông đi lại cái ghế bành ngồi xuống, quay sang bà vợ đang ngồi đan bên cạnh bảo.

- Thằng Hoàng dạo này có gì là lạ. Bà thấy không?

Bà Phúc vẫn chăm chú đan lưng chừng nói.

- Là là lạ ra sao?

- Giờ giấc nó không như xưa, không biết nó học hành ra sao.

Bà vợ vẫn không nhìn lên.

- Ông quá lo, nó có bạn bè thì đi chơi với bạn. Chuyện học thì nó lớn phải biết lo. Nó vẫn lên lớp mỗi năm mà.

- Nhưng năm nay là năm cuối, rất quan trọng, rồi ra trường. Mà này, hình như nó không còn cặp với con Hương phải không?

Đặt bó len và hai cây đàn xuống, bà Phúc nhìn chồng.

- Hình như thế và đó là điều tôi lo vì ...

- Bà lạ, chuyện học của con thì không lo, đi lo chuyện trai gái của nó.

- Đàn ông chỉ biết mặt ngoài, bề trong chi phối hết thì không để ý. Nó thất tình thì học hành được gì. Chuyện tình cảm là đầu dây mối nhợ cho thành công hay thất bại. Chỉ để ý đến việc

học của nó mà không biết tại sao nó học không được không khác gì đập rắn đằng đuôi.

Ông Phúc cãi vót vát.

- Tôi bận chạy chỗ này chỗ kia làm sao biết mấy chuyện ... lằng nhằng của nó. Bà ở nhà thì rõ hơn.

- Ông còn nhớ thằng Cuốc không? Cuốc con nhà Tất Thành ấy, Cuốc xê chứ không phải cu.

- Như cuốc đất cuốc ruộng? Nhớ, nó hay lại đây rủ con mình đi chơi. Rồi sao?

Bà vợ ngần ngừ.

- Hai đứa nó hôm nọ cãi nhau một trận rồi thằng Cuốc dùng dùng đi về. Hình như liên quan đến vụ con Hương. Tội nó cãi nhau to

**tiếng, tôi ngồi ngoài này đan mà nghe được.
Thằng Hoàng không thành với con Hương cũng
vì thằng Cuốc.**

Ông chồng trợn mắt.

**- Thằng khốn Cuốc giật Hương của con mình?
Thằng khốn!**

Bà Phúc xua tay.

**- Không hể thế, ông nói oan cho nó. Số là
thằng Cuốc quen với con Hương trước rồi hai
đứa bỏ nhau, con mình mới đi với con Hương
nhưng bây giờ con này trở lại với thằng kia.
Thế là thằng Hoàng vừa mất bạn gái vừa mất
bạn thân.**

**- Lộn xộn quá, không lo học hành mà chỉ trai
gái. Hồng, hồng hết! Bây giờ tôi thấy nó đi đâu**

suốt ngày, hay lại gặp một con nào khác. Đầu óc đầu mà cho sách vở.

Trong khi cha thắc mắc con mình gặp “một con nào khác” thì Hoàng đi lại cái sạp cà phê chợ Tân Định với hy vọng mong manh gặp lại Liễu hay ít ra cô bạn để hỏi thăm. Hoàng chỉ biết Liễu ở gần đâu đây nên đành ngồi chờ, may ra Liễu ra chợ mua hàng thì gặp.

Ngồi trầm ngâm trước tách cà phê, Hoàng suy nghĩ mông lung về đủ thứ, từ vụ bạn gái với thằng bạn thân rồi đến Liễu. Cảm giác ê chề chán nản vì cho là thằng bạn cuồn mất bạn gái của mình vẫn còn đó nhưng những lần gặp Liễu dường như bặt đi, rồi cảm giác là lạ khi gặp người con gái bán bar lần đầu trong cái đêm cô bạn gái nói trở lại với người bạn trai cũ. Gặp Liễu, Hoàng thấy có gì khác lạ nơi nàng. Người con gái bán bar này không giống như những nàng kia, không phấn son lòe loẹt, không có những điệu bộ ngả ngón trắng trợn. Đã từng đi quán, dù không nhiều vì không thuộc loại nhậu nhẹt, Hoàng thừa biết đám gái chiêu đãi tiếp khách. Nhìn sơ qua là biết. Ngồi tiếp Hoàng trong quán suốt giờ đồng hồ, Liễu đã chịu khó ngồi nghe tâm sự buồn của khách ra chiều thông cảm, không hỏi khách uống, không suồng sã, không mời mọc, không thốt những câu vuốt ve bợ đỡ rẻ tiền.

Hoàng tự vấn tại sao mình lại dễ phải lòng một cô gái sống bằng nghề chiêu chuộng đàn ông kẻ kiếm sống nhưng trong những lần gặp gỡ, Liễu không có lời nói hay cử chỉ gì chiêu chuộng giả dối ngoại trừ những lời an ủi. Có lẽ vẻ quan tâm thành thật của nó đã chinh phục được mình.

- Anh Hoàng!

Tình đứng trước mặt này giờ mà Hoàng không biết.

- Anh làm gì đây? Chờ con Liễu hả?

- Ủ! Chờ dù không có hẹn. Ừa, mà sao cô biết tôi ở đây?

- Đâu có biết, ra chợ mua đồ thì thấy anh, tới hỏi vậy thôi.

- Liễu đâu?

Là gái quán rượu từng trải, Tình có thể nói dối dễ dàng nhưng nhìn bộ mặt si tình của Hoàng nó không nỡ.

- Nó ở nhà ... mà anh tìm nó làm chi. Nó nói em nó ngại gặp anh lắm.

- Tại sao Liễu ngại gặp tôi? Tôi có làm gì làm Liễu buồn không?

Tự động ngồi xuống, Tình lắc đầu.

- Anh không làm gì nó buồn nhưng anh làm nó ngại, nó không muốn ... nó sợ mấy vụ thương yêu lắm.

- Tôi cứ tưởng Liễu thích tôi, đâu ngờ lại sợ.

Tình bắt đầu kể về tình cảnh bạn nó và bà dì dưới quê nhưng Hoàng ngắt lời nói đã nghe rồi từ chính miệng Liễu nhưng không thấy liên quan gì đến mình và không thể là lý do tránh gặp. Cũng như con bạn, Tình chán mấy chuyện tình cảm lãng nhãng, chỉ phí thì giờ và ảnh hưởng đến việc kiếm sống. Bây giờ chả lẽ ngồi đây nghe ba cái tâm sự lòng, chuyện không liên hệ gì tới nó. Không muốn lãnh vác chuyện thiên hạ, Tình muốn bỏ Hoàng ngồi đó đi về nhưng bộ mặt buồn của kẻ sinh tình làm nó động lòng khiến nó làm một điều mà không biết có phải hay không.

- Anh chở em về nhà rồi nói chuyện với nó. Chuyện hai người giải quyết với nhau.

Đúng như lời Liễu nói hôm nọ, nhà nó ở trong cái xóm nghèo nằm tuốt trong một con hẻm chật hẹp. Căn nhà hai đứa con gái thuê nhỏ như lỗ mũi nằm cuối ngõ.

Đang nằm trên giường, Liễu sững sờ khi thấy Hoàng đi vào với Tình. Nó ngồi bật dậy đưa mắt nhìn bạn, cái nhìn đầy thắc mắc.

- Tao gặp ảnh ngồi chỗ sạp cà phê, ảnh đòi tao đưa về gặp mày.

Nhìn điệu bộ Liễu thăm nảo vì cơn bệnh chưa hết, Hoàng đâm thấy tội hởi thăm.

Liễu quay mặt tránh nhìn cái nhìn tội nghiệp của Hoàng.

- Thì còn chút đỉnh, chắc nay mai hết ... mà anh tới đây làm chi?

- Anh biết em còn bệnh ghé thăm.

Biết đang ở thế kẹt vì không nở thẳng tay đuổi Hoàng về, Liễu nhìn bạn cầu cứu. Đã thế, Tình còn nói phải đi đến nhà mấy đứa kia rồi đi ra. Còn hai người, Liễu bối rối tìm cách che mặt vì biết mình trông bệ rạc rồi đâm bực mình vì Hoàng đường đột đến nhất là vào lúc mình đang khổ sở và biết mình muốn tránh.

- Anh thiệt tình, em không muốn gặp mà còn ráng tới. Mặt mũi em xấu xí khó coi mà tới gặp làm chi.

- Anh muốn gặp em để biết tại sao em không muốn gặp. Không biết anh có nói gì làm em bất mãn không.

- Không, anh không làm gì phiền em nhưng em ...

- Tình nói anh rồi, là em chỉ muốn gặp anh như một khách nhậu thôi nhưng anh tới quán thì em lại không muốn tiếp.

- Em bận bàn khác không tiếp anh được. Anh thích em làm chi, em chỉ là đứa con gái bán bar mà, em ... tiếp đàn ông.

Rồi Liễu nghĩ lại điều con bạn nói nó ở quán là Hoàng không muốn rủ nó đi chơi đêm vì sợ lây bệnh chơi bời, rốt cuộc nó cũng chỉ là một con gái điếm với thân thể là một ổ bệnh. Biết đâu Hoàng lại sợ dính bệnh vì ngồi gần mình trên cùng giường. Nó nhích người ra xa một ít.

Hoàng đứng lên.

- Nếu em không muốn gặp anh nữa thì anh đi về.

Nhưng Liễu nắm tay anh níu lại.

- Khoan, anh!

Ngồi xuống lại cạnh Liễu, Hoàng ôm nhẹ nó vào người.

- Anh đâu có ngu đâu mà không biết em phải tiếp khách, anh cũng biết có lúc em phải ... đi với người ta. Anh chấp nhận thực tế đó, nếu không thì tới đây làm chi. Nói thật, anh cũng không hiểu tại sao lại thích gần em, làm như có gì trong em lôi cuốn anh. Em có nói anh là không thích mấy chuyện tình cảm, anh tôn trọng cái đó, không thúc đẩy em ...

Lời nói thành thật, thông cảm và đầy tôn trọng của Hoàng làm Liễu cảm động. Có bao giờ lũ đàn ông khách khứa đối xử với nó như vậy, họ chỉ xem nó như là một món đồ chơi tình dục. Những cái vuốt ve của Hoàng trên vai Liễu không đem đến cảm giác kinh tởm như những vuốt ve của lũ khách đàn ông, những vuốt ve của họ trên khắp người đứa con gái bán bar chỉ để đem lại cho họ cảm hứng xác thịt đi đến một mục tiêu duy nhất. Đúng là một món đồ chơi tình dục, một dụng cụ kích dục không hơn không kém. Nỗi cảm động đầy Liễu dựa lên người Hoàng như tìm một nương tựa một bảo bọc.

Hoàng khẽ đẩy Liễu ra.

- Không biết em ăn uống thuốc thang ra sao, để anh chạy đi mua tô mì tô phở cho em, thuốc nữa.

Liễu lôi anh nằm xuống bên cạnh.

- Em ăn rồi, uống thuốc rồi. Nằm với em chút xíu rồi đi, em cần nghỉ tối nay đi quán chớ.

. . .

- Con Liễu đâu không thấy vô?

- Nó bệnh thêm, vô không được.

Tình vừa trả lời vừa vội cầm lấy hai chai bia trên quày quay lưng đi ngay. Nó tránh cái nhìn soi mói từ cặp mắt cú vọ của cha Tư. Nó biết gã bực mình vì “cực cung” của mình không tới quán đêm nay. Gã bực mình không phải vì không có Liễu thì lão mất tiền bởi vì con nhỏ có ít khách nhất. Liễu còn trẻ thiếu kinh nghiệm, không biết chiều khách nên ít ai muốn nó tiếp. Ít tiền, nó không có tiền chung diện chải chuốt, có mấy bộ đồ mặc mãi, son phấn thì quệt phết sơ sơ, cứ để bộ mặt nhà quê đen đúa trơ ra nhìn thiếu hấp dẫn. Rồi nó còn có một thân hình gầy, không nảy nở hấp dẫn như mấy đứa kia. Khách nó tiếp ít muốn rờ rẫm nó cũng vì lý do đó. Làm gần hai năm mà chỉ một vài người rủ nó đi ngủ đêm với họ, chắc vì nó không đòi cao như đám gái trong quán.

Biết thế nào cha chủ quán sẽ “thăm vấn” mình đêm nay về sự vắng mặt của bạn, Tình tìm cách tránh gã. Nó đã nói láo. Bạn nó có bệnh hoạn gì đâu, bây giờ nó đang du dương với Hoàng.

Ban trưa sau khi đưa Hoàng về nhà gặp Liễu, Tình đi ngay lại nhà mấy đứa kia. Nó muốn để hai người tự do nói chuyện. Nó nghĩ nếu là nó thì sẽ đeo người con trai về hiền lành và sang thay vì làm bộ như Liễu. Một hồi sau về nhà Tình không thấy ai, chỉ thấy một tờ giấy trên giường với hàng chữ.

“Mày nói cha Tư tao còn bệnh vô không được.”

Nó tính chờ đến chiều chiều khi Liễu về sẽ hạch hỏi trước khi vô quán nhưng con bạn nó đến giờ đó vẫn không thấy về.

- Tối nay sao em coi bộ có chuyện gì lo ra vậy? Uống với anh nè!

Người khách đưa ly bia lên miệng Tình. Nó uống một ngụm xong cổ nở một nụ cười ra vẻ ngả ngớn với hân.

- Vậy thôi sao, thêm đi chớ.

- Anh uống đi, em uống theo, dzô!

Tình chờ khách cạn ly xong nó cổ uống theo. Cạn ly cơn men thấm vào máu làm nó thấy vui lên, nó cố đẹp chuyện Liều sang một bên để tập trung vào người khách này, hân mới trúng thầu xây nhà, trong túi đầy bạc, thế nào cũng phải rủ hân đi đêm nay. Mặt mũi trông cũng sạch nước rửa dù coi hơi già, chắc trên năm chục. Không sao, chỉ đẹp là được.

- Em này ngon, nè, lấy cho anh hai chai nữa đi. Khát quá!

Trở lại quầy ghi bông và lấy thêm bia, Tình đựng mặt cha Tư lần nữa vẫn với cái nhìn soi mói làm nó đâm bực mình. Chụp hai chai bia xong nó ngún nguẩy đi về bàn, vừa đi vừa nghĩ cha chủ quán đang dán mắt lên bộ môn nó rồi nó nhớ lại cái đêm trả nợ lão.

“Mày làm quá tao cho bà xã mày hay đó, già dê!”

Tình có biết đâu vợ lão Tư thừa biết chồng mình thềm làm hết mấy con nhỏ bán bar, mẹ cũng chán quá, tính bỏ về quê để mặc thằng chồng đâm dục làm gì thì làm.

Đến đầu ngõ, Liễu bảo Hoàng cho mình xuống thay vì đi tuốt vô trong sợ nước vắng từ mấy vũng bùn làm dơ xe phần tránh những cái nhìn soi mói của mấy người hàng xóm.

- Em ráng nghỉ cho khỏe rồi mới vô quán nha. Mai một rảnh anh tới thăm.

Lời Hoàng nhắn trước khi quày xe ra đường đi.

Vào trong nhà Liễu lập tức đóng cửa rồi khoá trái lại trước khi đi vội đến giường lấy xấp tiền trong túi xách tay ra và bắt đầu đếm. Không quá nhiều nhưng nhiều đủ để làm Liễu cảm động về nghĩa cử của Hoàng.

Hai người đi ăn trưa tại một tiệm cơm tàu trong Chợ Lớn. Trước khi đi Liễu định son phấn cho coi được thay vì vác bộ mặt trần nhà quê nhưng Hoàng nói làm ít thôi.

- Son phấn nhiều quá mất vẻ đẹp tự nhiên em à, sơ sơ thôi.

Lần đầu tiên được khen mình đẹp tự nhiên, Liễu cảm thấy mắc cỡ như thời còn mới lớn dưới quê. Khi mới yêu lần đầu, nó rất lo nước da đen làm người bạn trai chán nó. Người bạn trai đã xúi nó lén lút bà di đi mua son phấn về trang điểm mỗi lần đi hẹn. Thằng bồ còn nói nó cần làm vậy

để che “mặt ruộng để coi cho đặng” mà nghĩ lại cũng thấy nực cười vì thằng đó coi cũng bộ ruộng không thua gì bạn gái. Nó đã không lấy làm buồn về câu nói đó mà còn cảm ơn vì mặc cảm nhà quê. Vô Sài Gòn đi bán bar thì nó mới thấy bộ mặt da ngăm ngăm đen là một chương ngại cho việc kiếm tiền. Khách vô thấy bộ mặt ruộng là đòi em khác, khách nào chịu cho nó tiếp lần sau tới là chạy. Buồn quá, nó đã phải nhờ Tình chỉ bảo việc sửa soạn cho có bộ mặt tỉnh mà có khách chiếu cố.

Hoàng gọi đồ ăn những thứ lạ Liễu ngay cả đời chưa nghe nói tới. Thức ăn lạ miệng khó nuốt nhưng Hoàng hồi ăn, nói có thuốc bắc ăn vào cho bổ. Nó cố ăn để chiều lòng, vừa ăn vừa cảm động trước thái độ ân cần của Hoàng nhưng cảm động hơn khi ăn xong Hoàng nói không muốn nó đi đêm với khách nữa.

- Em đi làm ngoài quán tiếp khách không sao nhưng tránh đi ngủ đêm với người ta. Anh biết em cần kiếm thêm để gửi về cho dì nhưng đi riết như vậy có ngày dính bệnh hại sức khỏe có thể trở nặng mà chết.

Rồi Hoàng móc ví lấy tiền đưa cho Liễu bắt cầm.

- Anh chưa ra trường chưa có việc làm đảng hoàng, bây giờ anh chỉ đi dạy kèm không có nhiều nhưng em cần thì lấy đi. Anh sẽ không đến quán nữa để em tự nhiên tiếp khách được nhiều thì đỡ phải ... đi đêm với người ta.

Liễu ngần ngừ, khách nó tiếp đưa tiền là nó cầm liền nhưng với Hoàng thì khác. Anh quá thành thật, quá ngây thơ, thiếu kinh nghiệm trai gái, chỉ mới yêu một lần rồi bị thất bại đốn đau. Hoàng đốc mãi làm nó phải cầm tiền cất vào ví. Bây giờ suy nghĩ lại nó thấy mình nằm trong thế kẹt. Số tiền Hoàng đưa không đủ nhiều để đưa dì nó mua máy may nhưng nó đã hứa với anh nó sẽ không đi ngủ đêm với đàn ông. Nó tính nhắm nếu

mình đi thêm một hai đêm nữa thì sẽ đủ số tiền. Là tay mơ trong nghề nhưng nó đủ lanh để biết mình không nên hỏi ý Tình, thế nào con bạn cũng xúi nó bắt cá hai tay, vừa moi tiền Hoàng vừa đi đêm. Nó cũng dư biết không nên tin con bạn vì con này có tật đở đen, biết nó có tiền là sẽ đòi cho mượn hay không chừng ăn cắp. Liễu cẩn thận cuộn mấy tờ giấy bạc trong một cái khăn tay nhỏ, nằm xuống giường ôm khăn tay sát ngực nghĩ đến Hoàng.

Trong lòng Liễu đầy những cảm giác hỗn độn chen lẫn với nhau. Bữa cơm trưa với Hoàng đem lại cảm giác êm đềm mà nó chưa có từ ngày yêu lần đầu và cũng là lần duy nhất. Cái cảm giác êm đềm ấy không đến từ khung cảnh nhà hàng sang trọng hay từ những món ăn đắt tiền lạ miệng mà từ những cử chỉ ân cần và lời nói dịu dàng của Hoàng và sự thành thật trong những cử chỉ và lời nói đó. Hoàng thành thật đến độ thú thật mình không có đủ tiền để bao nó và cũng không hứa hẹn gì mà chỉ có một ước muốn khiêm tốn là giúp nó giúp dì dưới quê mua cái máy may cũ. Thế thôi.

Cảm giác lo lắng xen lẫn với cảm giác êm đềm, Liễu không muốn yếu lòng vì ai hết. Tất cả tình thương trong lòng nó dành cho người dì nuôi nấng nó từ bé, chẳng phải người mình có câu “sảy cha còn chú sảy mẹ bú dì” sao? Yêu thương trai gái đem đến phiền muộn nhiều hơn là hạnh phúc, kinh nghiệm bản thân nó rành rành đó cả đời khó quên.

Càng suy nghĩ Liễu thấy sự việc càng rối beng.

Nhìn đồng hồ đoán Tình sắp về đến, nó nhét cái khăn tay cuộn tiền vào trong một hộp sắt nhỏ có khóa rồi cuộn trong mấy bộ quần áo cũ xong nhét dưới gầm giường tuốt trong góc tường.

...

Nhìn Liễu suốt đêm vui vẻ tiếp khách thay vì thấp thỏm nhìn ra cửa như ngóng ai, Tình đoán chắc Hoàng không đến, không còn đến nữa. Thật thế, hơn tuần nay không thấy mặt mũi người con trai bảnh bao đâu. Như vậy con bạn nó đã dứt khoát với người con trai si tình. Vậy thì tốt, không lẩn cẩn ba cái chuyện yêu đương trẻ con. Không phải là làm gái bán bar không có tình cảm nhưng mình nếu vướng chuyện yêu đương thì nên tìm một chỗ thật tốt để nghỉ làm. Nó biết mấy đứa cũng cặp bồ có kếp nhưng toàn là lũ con trai khốn kiếp, tụi nó cặp rồi ở chung để ngủ với gái miễn phí xong còn bòn tiền của gái. Đi đêm ngủ với khách đem tiền về cho mấy thằng đó xong còn dạng chân ra cho nó vào. Vậy thì cặp với trai làm gì, chỉ toàn lỗ lợi dụng.

Đêm nay Liễu tiếp một ông khách trông lớn tuổi, xấp xỉ sáu chục, tóc bạc hai bên thái dương. Ông đến đứng do dự ngoài cửa ngó vào trong như tìm ai rồi đi thẳng lại một bàn còn trống. Liễu đi lại tiếp ông. Ông nói có hẹn với một người bạn nhưng chưa thấy hắn đến, ông vào trước chờ hắn.

Hai người ngồi rù rì không ồn ào như mấy bàn kia. Nói chuyện với ông khách lớn tuổi một lúc thì nó thấy ông ta cũng như Hoàng, tức là người trầm, không ăn uống ào ào, bốc hốt rờ rẫm lên người gái. Liễu thấy mình may mắn hay gặp loại khách như vậy.

Ông nói mình là công chức về hưu mấy năm, góa vợ gần ba năm. Bà vợ mất sau khi bị bạo bệnh. Con cái thì không có.

- Vậy chú chắc cô đơn lắm?

Ông gật gù.

- Khi bà mới chết thì mình buồn nhưng không thấy cô đơn, ba năm qua ở một mình ra vô một mình thì bắt đầu thấy cô đơn.

- Sao chú không lấy bà khác cho vui?

- Trên sáu chục rồi còn lấy ai nữa, ai mà chịu lấy ông già.

- Chú trên sáu chục nhưng coi như năm chục.

- Mình sống còn mười năm nữa thì đi chơi cho đã rồi tịch cũng được.

Liều đánh nhẹ lên tay khách.

- Nói vậy, chú tướng khỏe mạnh như vậy sống tới trăm tuổi.

- Cám ơn Liều, ngồi nói chuyện với em như vậy là thoải mái rồi. Thằng bạn không tới cũng là may mắn. Số tôi hên.

Liều mỉm cười trước câu khen ngầm đó.

Do dự một lúc, ông khách lớn tuổi hiền lành cúi đầu xuống nói nhỏ vào tai Liều.

- Nếu em không ngại tôi ... già thì tối nay ... ờ ờ ...

Liều đoán ông ta muốn rủ mình đi đêm, nó nghĩ đến lời hứa với Hoàng. Chỉ cần đi hai hay ba đêm nữa là đủ số tiền cho dì mua cái máy may.

“Chắc không sao đâu,” nó nghĩ, “Hoàng không biết, với lại ông này coi bộ đang hoàng.”

- Chú muốn em đi với chú tối nay?

Ông gật đầu, có vẻ nhẹ nhõm đưa con gái bán bar trả lời thay cho mình đỡ phải thốt ra câu khó nói.

Liều đã đi ngủ đêm với ông khách lớn tuổi mà trong lòng vẫn vương lời hứa với Hoàng.

...

Bằng mấy tuần Hoàng không đến quán không đến nhà, Liều ngỡ anh đã quên mình hoặc giả đã trở lại với người tình cũ nhưng đêm hôm nay trời mưa cũng như lần đầu Hoàng đến, anh bước vào quán. Một em đi đến nhưng Hoàng lắc đầu rồi đi lại cái bàn Liều đang ngồi.

- Em tưởng anh quên em rồi.

- Anh đến coi em làm ăn ra sao, nếu em bận khách thì để anh ngồi một mình.

- Em tưởng anh với cái cô gì đó trở lại với nhau rồi.

- Không! Tan luôn rồi nhưng dù nếu còn với nhau anh vẫn tới gặp em.

Liều không biết mình nên vui vì Hoàng quá mến mình hay thất vọng vì rốt cuộc anh cũng chỉ như mấy đám nhậu kia, có vợ rồi nhưng vẫn đến đây tìm hoa. Nó chọn cái đầu vì làm nghề này chuyện đời tư người ta mình không để ý đến.

- Anh mến em dữ vậy đó? Thiệt không?

- Lại nghi ngờ anh, mến em thật. Mấy tuần không gặp em, nhớ.

Trong ánh đèn mờ của quán, Liều thấy cái nhìn của Hoàng đầy thành thật. Cảm động, nó nói khẽ.

- Tối nay làm xong em muốn đi với anh.

- Ừ, anh cũng rất muốn mình gần nhau hơn.

Rồi Hoàng nói lát nữa trở lại khi quán đóng cửa để đón Liễu.

Uống xong chai bia, Hoàng trả tiền đứng lên đi ra cửa. Liễu trở lại quầy đưa tiền cho cha Tư bị gã cười chế nhạo.

- Em làm gì mà chả bỏ đi lẹ vậy.

- Ảnh có việc phải đi, chút xíu trở lại đón em.

Giọng gã chủ quán nửa nghi ngờ nửa ghen tuông.

- Lần nào tới nó uống có một hai chai, làm gì có tiền mà bao em. Bộ em cho nó chơi chùa sao?

Liễu vênh mặt.

- Ừa, chùa tại vì thích ảnh.

Cha Tư nóng mặt nhưng không nói gì được. Trong cơn ghen tuông gã buông lời đe dọa nhưng biết ngay là mình vô lý, chuyện gái chiêu đãi đi ngủ đêm với khách là thường vì đó là nguồn lợi tức lớn chứ tiền bông và

puộc-boạ có là bao. Nhưng ghen vẫn là ghen vì gã mét đứa con gái trẻ không bằng nửa số tuổi mình và mỗi lần gã biết Liễu đi đêm với khách thì lại ghen thâm, vừa ghen vừa cảm thấy bất lực vì nó làm dưới quyền mình mà mình không được sơ mui gì. Muốn tụi con gái tụi quần cởi áo cho mình thoả thuê thì phải có một cái gì làm tụi nó sợ, đó là tiền. Đuổi thì đi làm chỗ khác. Bây giờ quán nhậu mọc lên như nấm nhất là trong mấy khu gần bờ sông Bạch Đằng rồi mấy năm nay lính Mỹ đổ tới ào ạt lúc đầu trong mấy vùng xa xa có chiến trường sôi động nhưng về sau vô đến Sài Gòn. Mấy đứa con gái kháo nhau làm mấy bar có lính Mỹ kiếm được nhiều hơn nhất là tụi lính trẻ vì mấy thằng đó đại lẫn nhớ nhà và nhất là ham chơi, hễ có tí tự do là chơi hết mình. Có đứa thấy tiền đô đổi ra đồng quá rẻ, thế là tiêu như nước. Mấy đứa con gái làm đây chưa bỏ đi vì tụi nó không biết tiếng Mỹ mà tiếp khách nên kẹt lại.

Làm chủ một lũ con gái, gã đã được sơ mui với hầu như hết vì tụi nó mượn tiền đậm như Tình chẳng hạn. Bây giờ con nhỏ gã để mắt từ lâu lại mét một thằng khách và đi đêm với hắn mà không lấy tiền. Thật là một sỉ nhục cho “uy quyền” của chủ quán. Gã thề với chính mình sẽ có ngày làm Liễu sẽ trở thành nhân tình của mình và không cho nó đi với ai hết.

Từ lúc đó cho đến khi quán gần đóng cửa, cha Tư xem Hoàng có trở lại không hay Liễu chỉ nói vậy để hù mình. Gã thấy nó tiếp khá nhiều khách tối nay. Có lúc khách thì thâm gì vào tai nó, nó lắc đầu. Gã tin là khách rủ nó đi ngủ đêm nhưng con nhỏ khước từ vì đã có hẹn với Hoàng. Gã tức thêm.

Đúng như nỗi lo của cha chủ quán, Hoàng đến mười phút trước giờ đóng cửa. Vừa thấy khuôn mặt quen ngoài cửa quán, Liễu vội cầm ví đứng lên chạy ra leo lên chiếc Vespa. Cha Tư vội đi ra cửa nhìn xem hai người đi về hướng nào. Tình đang ngồi với khách nhưng thấy hết, không sót một cái gì.

Ông Phúc đậu chiếc Peugeot cạnh cái cây to trước căn nhà tường quét vôi trắng cao hơn đầu người với nhiều chùm hoa từ cành rũ xuống lên đầu tường. Bà vợ ngồi bên cạnh lấy một cái gương nhỏ trong ví ra ngắm mặt mình, vuốt lại mái tóc, mở cửa xe bước xuống xong kéo lại tà áo dài cho thẳng. Hai người đi lại trước cánh cổng sắt kéo chuông.

- Ông này bắt chước mình sơn cổng màu xanh.

Ông chồng trợn mắt.

- Bà nói, sơn cổng thì chỉ có vài màu, xanh, xám và đen. Họ sơn xanh chỉ là một trùng hợp.

Có tiếng chân đi lạo xạo trên sỏi rồi cánh cổng sắt được mở ra, khuôn mặt một phụ nữ có vẻ nhà quê lộ ra.

- Thưa ông bà cần gặp ai?

- Vợ chồng tôi có hẹn với ông bà nhà đây, bà vào nói có ông bà Phúc đến.

Đúng lúc đó có tiếng người từ tuốt trong vọng ra.

- Anh Phúc đó hả, mời anh chị vào nhà.

Khách bước vào sân trước, một vườn con xinh xắn với bãi cỏ cắt tỉa gọn ghẽ và nhiều bụi hoa hồng, một lối đi trải sỏi dẫn vào cửa trước. Ông Tất Thành sơ-mi trắng cà vạt xanh lơ đậm đứng đón khách, ra đón với câu chào xã giao.

- Xin lỗi anh chị, nhà tôi phải chạy qua bên nhà bà chị có việc. Trông anh chị kìa, cứ như một cặp trẻ đôi mươi.

Khách bật cười đáp.

- Đôi mươi nhân ba thì có.

Vào phòng khách ông Phúc thấy Thu đứng sẵn đó. Cô gái lễ phép cúi đầu chào.

- Cháu Thu càng ngày trông càng lớn (quay sang ông Tất Thành), có đám nào chưa?

Thu đỏ mặt lên trong khi cha bật cười lớn.

- Tụi nó thời nay có như mình lúc trước đâu, tụi nó chỉ thích sống lông bông thoải mái không vướng víu.

Quay sang con gái.

- Con vào nói bà Tư đun ấm trà đem lên mời hai bác.

- Bà Tư bận nấu cơm, để con làm.

Nhìn đứa con gái bạn đi vào nhà trong, ông Phúc ước thầm nó và Hoàng cặp với nhau. Cũng như lời người bạn vừa nói, ông thấy thằng con trai ông “sống lông bông thoải mái không vướng víu”.

- Còn cháu trai nhà anh? Vẫn còn xê-li-bạt (độc thân)?

- Nó cũng như em gái nó.

- Nếu tôi không nhớ lầm thì cháu nó có bạn gái đã lâu. Không nói chuyện gì à?

- Thì có bạn gái nhưng không biết đi đến đâu.

Thu từ trong bước ra với khay trà, nhẹ nhàng đặt xuống bàn rồi rót trà vào tách nói, Mời hai bác, xong đi vào trong.

Chủ và khách nói chuyện được một chốc thì có tiếng cánh cổng sắt mở ra rồi tiếng xe gắn máy đi vào sân. Vài phút sau một thanh niên bước vào. Thấy ông bà Phúc, hắn có vẻ hơi lúng túng nhưng gật đầu chào một cách lễ phép trước khi đi vội vào nhà trong. Bà Phúc nghĩ có lẽ con trai người bạn nghi là mình đã biết được về mối xung đột giữa nó và con trai mình nên ngượng vội bỏ đi ra ngay.

- Dạo này tôi không cháu nó đến chơi với thằng Hoàng nhà tôi, chắc cháu nó bận học.

Ông Tất Thành lắc đầu.

- Hình như nó gặp lại con Hương thì phải, đi suốt ngày nhưng ối dào, tụi nó đi đâu tôi chả hỏi, miễn sao học hành được là tốt. Còn cháu Hoàng nhà anh chị thì gấp ghé ai chưa?

Không để chồng kịp lên tiếng, bà Phúc lên tiếng.

- Nó cũng như mấy cháu đây, lang bạt với lũ bạn, vẫn chưa có bạn gái đáng gọi là ... là chắc chắn.

Trên đường về, trong khi ông Phúc cứ khen Thu là xinh là nết nết, ước gì con trai mình cặp với con bé thì bà vợ cũng nghĩ về Hoàng nhưng lại về chuyện khác.

- Thằng Hoàng không còn cặp với con Hương nhưng sao tôi thấy cứ tối tối là nó xách xe đi. Thời trước khi quen con Hương, hiếm khi nó đi chơi tối lắm, chỉ thấy nó rủ bạn đến nhà chơi.

Ông Phúc không nói gì. Cũng như người bạn, ông ít để ý đến việc con trai mình làm ngoại trừ việc học mà Hoàng học khá, chỉ còn năm nay nữa ra kỹ sư và ông sẽ cho con đi du học lấy bằng Cao học ở Đức hay Pháp. Khi học xong về thì thiếu gì chỗ tốt, có chỗ tốt thì sẽ có vợ hiền. Nhưng mẹ nó thì khác, lúc nhỏ thì lo cho từng miếng ăn manh áo, lớn lên thì lo lắng giờ giấc đi đứng.

- Xong tôi cũng chẳng thấy đứa nào đến như xưa nữa, thằng Hùng, thằng Quân, vân vân. Hồi đó tụi nó tụ họp ở nhà ăn uống đàn ca hát hồng là tốt vì mình biết nó ở nhà, làm những cái vô hại chứ nó đi ra ngoài đi đâu mình không biết ... Tôi chỉ sợ nó đàng đúm với người không tốt, một là bị người ta lừa lọc, hai là nghiện ngập hoặc cặp với con nào không tốt.

Ông chồng phải lên tiếng để che lấp khiếm khuyết của mình.

- Bà khéo lo. Nó lớn biết suy nghĩ, không đại dốt gì mà gặp những chuyện ấy.

Bà không đáp lại, đề bụng sẽ hỏi con. Bà tin Hoàng sẽ kể thật hết cho mình vì nuôi nó từ bé, bà biết tính con trai, nó ít nói chuyện với cha nhưng có chuyện gì nhất là khi gặp khó khăn là nó đem ra nói cho mẹ để vân ý. Nghĩ thế bà lại đâm lo. Nếu đúng là con trai mình có vấn đề gì đều nói cho mẹ nghe thì tại sao mấy tuần qua nó dù có vẻ buồn bực rồi

đi về giờ giấc thất thường lại giữ kín. Phải có gì không hay nên nó giấu mẹ.

Cơm tối xong chờ chồng lấy xe đi gặp mấy tay thầu khoán để bàn dự án xây cất, bà Phúc gõ cửa phòng con trai, đi vào thấy Hoàng nằm trên giường vắt tay ngang trán mắt nhìn lên trần nhà như đang suy nghĩ gì lung lắm. Bà ngồi xuống giường cạnh con. Lúc đầu bà hỏi han chuyện học hành thì Hoàng trả lời nhất gừng.

- Mẹ thấy con mấy tuần nay là lạ, có chuyện gì mẹ cần biết không?

Hoàng chỉ cười lắc đầu.

- Không có gì hết mẹ ơi.

- Mẹ thấy con nhiều đêm đi đâu về khuya lắm rồi tuần trước con đi cả đêm làm mẹ lo.

- Con có nói mẹ là con lại nhà thằng Quân ngủ lại để bàn chuyện đi Vũng tàu mà.

- Nếu thật thế thì mẹ đỡ lo. Thành phố dạo này thiếu an ninh rồi có giới nghiêm, con ra đường trẻ cảnh sát bắt phiền lắm.

Mẹ đi ra. Hoàng phần cảm thấy nhẹ nhõm phần áy náy vì đã nói dối với mẹ, dù chỉ dối một nửa. Làm sao nói cho mẹ biết mình đang cặp với một người con gái bán bar. Hoàng có đến nhà bạn thật và có dự tính đi Vũng tàu thật nhưng không phải với bạn mà với Liễu.

Cái đêm Hoàng đưa Liễu đi ngủ đêm là một buổi tối thần tiên với người thanh niên non kém trong tình trường thiếu kinh nghiệm trai gái. Vết thương lòng Hương rạch trong tim Hoàng đã lành nhanh dưới những vuốt ve thủ thỉ của Liễu trong đêm ái tình nhục dục trải qua ở nhà Quân sau khi người bạn cho mượn nhà. Hiếm khi được làm tình với gái, Hoàng dễ bị mê hoặc bởi những đụng chạm xác thịt. Ảnh hưởng quá nhiều của phim ảnh tây phương gieo vào đầu giới trẻ của xã hội có nhiều ràng buộc cổ truyền nhất là về quan hệ trai gái một ấn tượng sai lầm về tình dục và tình yêu.

Ngụp lặn trong cảm giác mà cho là khởi đầu cho một mối tình mới, Hoàng hứa với Liễu mình sẽ lo lắng bao bọc cho nó để không còn phải đi làm gái chiêu đãi dù vẫn còn sống nhờ cha mẹ. Phần Liễu tuy thực tế hơn nhưng quá cảm động trước những cử chỉ đẹp của Hoàng từ khi mới gặp cho đến nay cũng dễ ảo ảnh lôi kéo mình vào và ảo ảnh đó càng lớn mạnh hơn giam giữ nó bên trong khi hai người xuống Vũng tàu chơi mấy ngày.

Sóng biển, bãi biển và gió biển đã làm những đêm ái tình trong phòng ngủ mặn nồng hơn.

Về lại Sài Gòn, Hoàng mới nhận chân thực tế khó khăn tiền bạc của mình khi xem lại tình hình tài chính. Sóng biển, bãi biển và gió biển đã tan hết trong khói bụi thủ đô. Nhìn nhận là mình không đủ khả năng bao bọc Liễu để bỏ nghề chiêu đãi, Hoàng đành thú thật với Liễu thực trạng phũ phàng nhưng hứa sẽ cố gắng có tiền để giúp nó.

- Ít ra vào lúc này anh có thể giúp em mua được cái máy may cho di nhưng em chưa bỏ làm đàng quán được. Ráng thêm một thời gian nữa.

Ảo ảnh tan vỡ, Liễu cất tiền Hoàng đưa vào chỗ bí mật rồi buồn bã đến quán làm tới hôm đó.

Đang buồn bực, Liễu thấy nhẹ nhõm hơn khi người khách lớn tuổi mình tiếp hôm nọ đến. Ông ta cũng như Hoàng đến vì đưa con gái chiêu đãi trẻ. Sự có mặt của ông cho nó bớt bận tâm suy nghĩ về nỗi thất vọng nhất là ông có cảm tình đặc biệt với nó. Cái đêm nó ngủ với ông cũng đặc biệt như đêm ngủ với Hoàng, chỉ khác cái là ông khách đứng tuổi ăn nói nhẹ nhàng và đối xử với nó như con cháu, Hoàng là thanh niên tính tình bông bột hăng say trong mây mưa cũng như tình cảm. Liễu trong bụng rất muốn ông ta rủ nó đi ngủ đêm hôm nay, nó tính nhảm nếu ông ta trả cho nó bằng đêm đầu thì nó sẽ đủ tiền cho di mua chiếc máy may bà mong ước từ lâu.

Mong thế nhưng Liễu thất vọng khi ông khách chỉ uống hai chai bia rồi đứng lên đi ra.

Đêm nay khách khá đông nhưng sao không ai kêu Liễu lại tiếp. Những lần trước nó chủ động ra gặp khách mới đến, mời ngồi và tiếp họ nhưng lần này tự nhiên nó đâm chán, không ai kêu nó lại thì nó ngồi một mình trong góc. Nó suy nghĩ dự tính tuần tới đón xe đò về quê đưa tiền cho di, không đủ vẫn đưa. Thẻ nào di cũng đã để dành được tiền đâu đó, đắp vô là đủ.

- Làm gì ngồi đây một mình vậy, sao không tiếp khách?

Cha Tư ngồi xuống sát cạnh Liễu, tay chai bìa tay điều thuốc, kê mặt mình sát mặt nó.

- Kép em sao tối nay không tới, chắc hết tiền rồi.

Nói xong gã cười hề hề khoái chí. Liễu xích người ra xa quay mặt đi chỗ khác.

Gã chủ làm tới.

- Thằng đó coi bộ bánh nhưng bề ngoài thôi, ông bà già nó không cho tiền thì tiền đâu mà bao em. Anh mới có tiền nè.

Thấy gã đưa tay ra túi quần sau, Liễu xua tay.

- Khỏi cần khoe, biết rồi.

Cha Tư lại cười hề hề, kê sát miệng vào tai nó nói nhỏ.

- Mụ vợ anh bỏ về quê rồi, tối nay anh bao em, trả gấp đôi.

Liễu cho gã cái nhìn nghi hoặc.

- Tại sao bà bỏ về quê?

- Vì anh nói bà anh muốn cưới em, bà tức bỏ đi.

- Đồ cà chớn!

Bị rửa nhưng gã không những không tức mà còn cười thêm, làm như xem câu rửa là một lời khen ngợi.

“Thiệt trơ trẽn!” Liễu chửi thề.

Đang cười hề hề, cha Tư chợt ngưng lại, buông lời chửi thề.

- ĐM nó tới làm chi nữa.

Liễu đi theo cái nhìn của gã ra cửa thấy Hoàng đi vào bèn vội đứng lên đi lại. Đưa Hoàng vào bàn, Liễu liếc nhìn sang thấy cha Tư mặt hầm hầm đứng lên đi lại sau quầy. Lúc lại quỳ lấy chai bia, Liễu nói móc.

- Cho thuốc độc vô chai chưa ông?

Là cáo già, gã cười giả lả.

- Thuốc nó làm chi, nó tới làm cho em vui là anh vui rồi.

Nhấp bìa, Hoàng bảo Liễu hai ngày nữa muốn chở nó xuống quê đưa tiền cho bà dì.

- Anh đi dậy kèm toán, mới được trả tiền. Mình xuống quê gặp dì em.

Hoàng thấy một nụ cười vui sướng trên mặt Liễu.

. . .

- Con lại đi Vũng tàu nữa?

Bà Phúc hỏi trong khi Hoàng đang nhét vội bộ quần áo vào trong một cái túi xách tay.

- Con cứ đi mãi còn học hành thì sao?

- Con đi sáng mai về, không chừng chiều nay. Mẹ đừng lo! À, mẹ có sẵn tiền đây không cho con mượn vài ngàn.

Ngần ngừ vài giây, bà Phúc lần túi áo trong dưới áo khoác ngoài, lôi ra một cái ví bầm nhỏ, mở ra lấy vài tờ đưa cho Hoàng.

- Con cần tiền làm gì?

- Mẹ đừng lo, con không cờ bạc chích choác gì đâu.

Nói xong không để mẹ hỏi thêm sợ bà hỏi “hay đem cho con nào”, Hoàng xách túi đi nhanh ra sân, đẩy chiếc Vespa ra cổng. Khi cánh cổng mở ra, bà Phúc thấy ai đứng chờ đó. Bà chỉ kịp thấy một người con gái tóc dài trong một chiếc áo dài nâu trước khi Hoàng và cô ta lên xe phóng đi.

Bà thở dài đi vào.

Bà đi lại cái ghế bành ngồi mỗi ngày đan áo len. Cầm chiếc áo đan dở lên, bà lại đặt nó xuống. Còn tâm trí nào mà đan với móc. Hơn tháng nay bà để ý thằng con trai một thấy nó có gì thay đổi từ sau ngày nó và đứa bạn gái bỏ nhau. Thay đổi từ giờ giấc đi đi về về cho đến điệu bộ. Hoàng trầm ngâm hơn, ít nói chuyện với mẹ. Bà cho là khi mới tan vỡ, ai chả đau buồn và rút lui vào thế giới riêng của mình, chả muốn nói chuyện với ai hoặc giả có nói thì chỉ than vãn về mối tình mới tan. Bà còn lạ gì đứa con trai, mỗi khi có gì không vui là nó kể cho mẹ. Với cha nó thì rất hiếm vì ông luôn chủ trương đàn ông con trai phải cứng cáp tinh thần. Có điều lạ là sự trầm ngâm của Hoàng không đến trong những ngày đầu khi bị Hương bỏ mà vào những tuần sau đó và nó không nói gì về mẹ nó. Ngày ngày nó vẫn cầm sách vở lên trường nhưng chiều về ăn cơm xong là biến mất vào phòng riêng. Bà lén nhìn qua khe cửa thì thấy con nằm trên giường như lo nghĩ gì. Bà biết có nói với chồng thì sẽ chỉ bị cho là mình quần lo lắng không đâu.

Nỗi lo lắng của bà Phúc lắng xuống nhiều khi thấy Hoàng về nhà sau bữa cơm chiều. Nhìn vẻ mặt vui vẻ của con bà cảm thấy nhẹ nhõm hẳn. Hoàng nói đã ăn cơm ngoài rồi khi bà bảo người làm dọn cơm lên.

6

Thêm một đêm ế khách. Ngoại trừ một bàn nhậu với năm sáu người khách đang rù rì nói chuyện, cả quán vắng. Ngay cả mấy người khách đó cũng không muốn em nào lại tiếp, dường như họ hợp mặt để bàn chuyện làm ăn và chỉ thỉnh thoảng kêu một em đem thêm bia và đồ nhắm. Khi em đem bia lại, họ buông vài lời trêu ghẹo xong xua tay đi.

Tình và Liễu ngồi uống nước ngọt tán gẫu.

- Làm ăn như vậy thì chết đói.

Liễu không nói gì, đầu óc vẫn còn đầy những hình ảnh hạnh phúc của chuyến đi với Hoàng về quê thăm dì. Hai người đưa dì số tiền để mua cái máy may mà dì mong ước mấy năm qua để kiếm thêm. Bà rung rung nước mắt tay run run cầm tiền. Hết nhìn người thanh niên đến cháu gái mình, bà như muốn hỏi gì nhưng không nói ra. Lúc mới về đến nhà, Liễu chỉ vắn tắt giới thiệu Hoàng là người bạn.

Buổi trưa Liễu mượn một chiếc xe gắn máy nhà hàng xóm mới bán cái máy may rồi cùng Hoàng đưa dì lên tỉnh ăn cơm. Hoàng có ý tìm một tiệm ăn bánh nhát mời hai người vô ăn. Bà dì cả đời chưa bao giờ đặt chân đến nơi sang cả như vậy, cả Liễu cũng vậy.

Ở chơi nhà bà dì Liễu cả buổi đã cho Hoàng thấy cuộc sống chật vật của bà và cho anh đoán ra quãng đời niên thiếu nghèo khó của Liễu. Có lẽ sự thiếu thốn đã làm Liễu mong mỏi thoát thân khỏi miền quê rồi bị thu

hút bởi ánh đèn màu trên kính đô và sau cùng đi vào con đường bán thân kiếm sống. Suy đoán đó làm Hoàng tội nghiệp cho Liễu và cảm thấy thương hơn.

Trước khi người cháu và bạn ra về, bà dì đã lôi Liễu vào trong hỏi thêm về người con trai đưa cháu mình về nhà. Liễu chỉ nói đó là người quen thôi. Câu trả lời chỉ nói lên nửa tâm trạng của Liễu vì nó chưa hẳn xem Hoàng là ý trung nhân mà chỉ là một người bạn trai tốt bụng dù phần nào đã có tình cảm. Dì bắt Liễu hứa sẽ về thăm thường hơn.

Bây giờ suy nghĩ lại, Liễu thấy mình đã hoàn tất “sứ mạng” giúp dì mua được cái máy may để cải thiện cuộc sống và như vậy cuộc sống nó sẽ thoải mái được phần nào, không còn phải sống dè sẻn bóp chặt dành dụm. Liễu nhớ lời hứa của mình với Hoàng là sẽ không đi ngủ đêm với đàn ông nữa nhưng vẫn còn tiếp khách trong quán. Lòng tốt của Hoàng làm nó cảm động nhưng không bằng niềm tin đặt vào nó vì Hoàng nói sẽ không đến quán nữa vì sợ Liễu cho là mình đến để canh chừng. Một niềm tin quá ngây thơ?

Đang mải suy nghĩ, Liễu giật mình khi bạn đánh lên tay mình.

- Liễu, coi ai như cha chú mày tới kìa.

Người khách đứng tuổi đưa tay chào Liễu.

...

Bà Phúc hơi ngạc nhiên khi thấy chồng ra vẻ quan ngại sau khi nghe bà kể lại về Hoàng.

- Cái hôm nó đi cả ngày về tôi thấy nó vui lên thì tôi cũng đỡ lo phần nào. Mình cứ chờ vài ngày nữa xem nó ra sao.

Ông chồng gật gù đồng ý, nói thêm ông cũng sẽ đề ý đến thằng con trai một.

- Nó là con trai một nên không bị đi lính nhưng cả tương lai nó nằm trong việc học hành. Hễ có chuyện gì ảnh hưởng lên đầu óc nó thì ... thì ... hại lắm.

Đúng lúc đó thì Hoàng về, đi vào nhà miệng huýt sáo như có gì vui. Ông bà Phúc nhìn nhau xong nhìn con. Ông chưa kịp hỏi thì con trai đã lên tiếng.

- Nhà có gì ăn không mẹ, đói quá. Mới làm xong dự án với mấy đứa.

Bà mẹ đứng lên.

- Mẹ tưởng con ăn ngoài rồi như mấy hôm trước. Để mẹ nói bà Tư dọn cơm lên.

- Ăn ngoài tốn kém.

Ông Phúc tán thành.

- Đúng, với lại ăn nhà vệ sinh hơn.

Trong khi chồng để ý đến tiết kiệm và vệ sinh thì bà Phúc cho là Hoàng hết tiền ăn ngoài và lý do hết tiền làm bà lo. Ngoài số tiền mẹ cho, Hoàng dạy kèm nhiều chỗ kiếm khá, thế thì tiền đi đâu hết.

Trong khi Hoàng ăn, bà kéo ghế ngồi đối diện hỏi khéo.

- Sao con không đưa bạn đi ăn khao? Mẹ nhớ bạn con không khá giả, mình dư giả thì đãi họ. Bạn bè cộng tác với nhau thì đãi ăn có gì ngại.

Miệng nhai nhồm nhoàm, Hoàng lắc đầu chối.

- Con đãi tụi nó nhiều lần rồi, mình đãi mãi tụi nó bị chạm tự ái.

Biết hỏi con nó sẽ chỉ nói quẩn không đi đến đâu, bà Phúc đứng lên đi vào trong nhưng định tâm sẽ tìm ra nguyên do.

Sáng hôm sau, trước khi cầm sách vở lên trường, Hoàng định hỏi mẹ điều gì nhưng ngần ngừ rồi đi ra sân lấy xe đi. Bà Phúc đoán con định xin tiền nhưng ngại hỏi, điều này xác nhận nỗi nghi hoặc của bà.

. . .

Chuông đánh thức réo lên. Cha Tư lồm cồm ngồi dậy, quơ tay ra đập lên chiếc đồng hồ trên cái bàn con đầu giường làm nó rớt xuống sàn im tiếng. Gã lồm bồm chửi thề tay gỡ đầu hai chân khua khua tìm đôi dép cao su dưới gầm giường. Những động tác trên giường làm gã quay lại nhìn, một thân hình con gái chùng chãi mỏng cựa quậy. Gã đưa tay kéo phăng tấm chăn để lộ một người con gái trần truồng nằm cong queo hai đầu gối rút lên ngực. Miệng xuýt xoa, gã nắm tay con nhỏ kéo nó nằm ngửa lên rồi ngắm nghía đồng thịt bày bày. Đưa con gái một tay che mắt vì chói mắt tay đưa xuống che hạ bộ, miệng rên rĩ.

- Kỳ quá! Ngó cái gì.

- Em đẹp quá thì phải chiêm ngưỡng chứ.

Nói xong gã leo lên người con nhỏ rúc mặt vào giữa cặp vú nó rồi bú chùn chụt. Nó co rúm người lại quay mặt đi chỗ khác khi gã định hôn nó. Gã đẩy hai chân nó dặng ra rồi hùng hục làm con nhỏ một lúc cho đến lúc thỏa mãn xong nằm vật ra thở dốc. Đưa con gái lấy một góc chăn lau âm hộ rồi nằm quay lưng lại tránh nhìn bộ mặt già mệt mỏi.

- Vậy là huê rồi nha, nó lên tiếng.

- Sao huê được, ba ngàn mà anh làm có ba cái à!

Con nỏ cần nhần.

- Già rồi làm ba cái là đủ rồi. Em mệt rồi.

- Chớ em đi đêm tụi nó hành em suốt đêm rồi sao.

- Thôi ông ơi, đừng chơi khôn.

- Ủa, cự đi, mai mốt lại năn nỉ.

Son phần phai đi hết, mặt con Huệ trông tái nhợt đầy mụn. Một khuôn mặt mệt mỏi vì trác táng. Thân thể nó cũng không khá gì hơn, nhiều chỗ bệu xệu, chỉ có cặp vú bự là còn coi được dù đã hơi xệ. Quá thèm xác thịt, cha Tư đành bắt nó ngủ với mình để xóa món nợ nó mượn vì thua bài. Con Tình đã chỉ nó lại mượn tiền cha chủ, kèm theo lời cảnh cáo nếu nó không trả nợ được thì phải cho gã đề nó ra. Túng quá, nó đành chịu.

Vội vã mặc quần áo xong Huệ chạy ra ngoài lên chiếc gấn máy phóng đi, loáng thoáng nghe tiếng cha Tư la lên sau lưng.

- Tới vô quán nha!

Gã lết vào phòng tắm xối nước lên người, vừa tắm vừa sổng lại đêm hôm qua từ lúc đưa Huệ về nhà sau khi đóng cửa quán. Lúc trong quán

con nhỏ ổng ẹo điệu bộ như cổ quyền rũ gã ngủ với nó để gỡ nợ nhưng khi về tới nhà thì nó lại làm bộ khó dễ đòi trả giá làm như là nó đã đưa lòng ham muốn của lão già dề lên cao rồi đòi sao cũng chịu nhưng tay cáo già dễ gì bị phỉnh. Rốt cuộc con nhỏ cũng đành chịu nằm ngửa cho chủ nợ leo lên.

Cha Tư đã làm cái mảnh này với nhiều đứa đăng quán nhưng chưa rỏ tới Liễu được và Liễu là mục tiêu hàng đầu của lão. Con nhỏ không xinh đẹp bằng mấy đứa kia, nó trông còn quê mùa với nước da ngăm ngăm. Không biết nó sẽ gột được cái vỏ nhà quê đi không nếu ở lại Sài Gòn thêm mấy năm nữa. Bề ngoài nhà quê nhưng con nhỏ ăn nói dịu dàng không đánh đá như lũ kia, tánh cũng không xảo quyết ăn gian nói dối. Nhìn Liễu là gã nghĩ lại người yêu đầu tiên trong đời.

Ba chục năm rồi nhưng gã vẫn còn nhớ con Tám, đứa con gái quê gần nhà. Con nhỏ mới mười sáu, Tư hai chục. Gia đình hẳn mua khai sinh giả hạ tuổi để trốn lính. Làm lơ xe đồ đi đi về về giữa Sài Gòn và cái bến xe trong chợ quận, mỗi lần về thủ đô Tư đi chợ Bến Thành mua quà về tặng em, quần áo, ví bóp ... Con Tám đã bỏ học để ở nhà phụ má nó trồng rau đem ra chợ bày bán. Mấy thằng anh nó thì đi lính hết, mấy con chị lấy chồng có con. Cha con nhỏ làm công chức hạng bét trên quận. Ông không thích thằng Tư theo con gái mình. Trong khi mấy đứa con trai mình đăng lính hết, đứa Nhảy Dù, đứa Biệt động, thằng vô Địa phương quân thì thằng Tư nhớn nhor ăn chơi. Mà nó còn bắt cá hai tay, vừa theo con Tám vừa dề mấy đứa bán hàng chỗ bến xe. Ông đã đe con gái nhưng con nhỏ bị Tư mê hoặc với những lời tỏ tình nghe mùi tai và những món quà tặng đẹp coi bộ mắc tiền. Tư rất muốn dụ Tám làm trò mây mưa nhưng kẹt không biết nói sao cho nó nghe. Hai đứa đã cầm tay nhau nhưng rờ mó thì chưa. Tuy vậy mỗi lần gần con nhỏ cầm tay vuốt tóc, Tư thấy mình như hồn lên mây, tim đập thình thình, tay run run. Một cảm giác dề mê! Hai đứa thương nhau dù gặp sự chống đối của gia đình Tám. Tư cho là mình chịu đấm ăn xôi, cứ kiên trì theo đuổi Tám thì sau cùng gia đình con nhỏ sẽ thấy được mối tình chân thật của nó dành cho con gái họ. Tất cả hy vọng đó đổ vỡ thật nhanh cái ngày nó thấy Tám đứng nói chuyện với một tên trung sĩ nhảy dù. Nhìn điệu bộ con nhỏ e thẹn nhưng vui vẻ mà Tư thấy đau lòng. Sau này dọ la nó khám

phá ra thằng anh đi lính dù về phép đem theo cha trung sĩ tiểu đội trưởng. Tên trung sĩ gốc gác cái quận kẻ quận nó nên tiện ghé. Từ ngày đó Tư thấy con Tám ra vẻ lơ là với nó ngay cả sau khi người trung sĩ trở về đơn vị. Mỗi tình nó ấp ủ bị khai tử ngày nó gặp Tám để đưa quà mới mua từ Sài Gòn nhưng con nhỏ khước từ, nói là không muốn nhận quà nữa rồi câu nói “thôi mình đừng gặp nhau nữa” không khác gì cái đinh đóng lên nắp quan tài chôn cất mối tình.

Tư đau khổ vô cùng, muốn nổi cơn điên, nhưng cố giữ một ảo ảnh trong lòng là Tám sẽ đổi ý mà trở về với nó. Thời gian trôi qua Tám vẫn không muốn gặp, Tư bắt đầu theo dõi tin tức chiến sự mong tiểu đội dù của tên trung sĩ bị việt cộng phục kích và tên này bị tử trận.

Chỉ nghe nhạc sến nhưng Tư thấm thía nỗi buồn của câu “ngày nhà em pháo nổ, anh cuộn mình trong chăn” khi cha mẹ tên trung sĩ dù qua hỏi con Tám. Người yêu lên xe hoa rồi, Tư chán đời bỏ lên Sài Gòn ở với cậu Ba, phụ cậu coi quán nhậu. Tên cậu là Tri nên đặt quán tên Ba Tri. Nó giúp cậu làm đủ thứ như thiên lôi chỉ đâu đánh đó. Lúc đầu làm việc dễ như dọn dẹp lau chùi sửa sang, dần dà nó học làm chuyện khó hơn từ việc đi lãnh hàng tới đi mua bia lậu thuốc lá lậu. Làm quán được hai năm, Tư trở thành cánh tay phải của cậu Ba Tri. Cậu chỉ nó đủ mảnh mung, hối lộ cảnh sát, tiền bạc, coi chừng khách và lũ con gái chiêu đãi. Cái mảnh mà Tư thích nhất là tìm cách ép mấy em ngủ với nó. Cậu khen nó thông minh, nói mai một để quán cho nó vì cậu không vợ không con. Mẹ nó lên Sài Gòn thăm em và con thấy nó làm trong quán bá vịu lũ chiêu đãi thì bà coi bộ không vui nhưng biết với học vắn ít và nhà nghèo, nó có chỗ nương tựa làm ăn như vậy là tốt rồi nhất là nghe thằng em trai khen con mình có đầu óc buôn bán.

Hơn ba chục Tư mới lấy vợ, con gái một cha chủ tiệm gỗ trên đường Minh Mạng. Cậu Ba Tri đến đặt mua bàn ghế đem Tư theo để học nghề. Hai người được cô con gái ra tiếp. Tư phải lòng con nhỏ ngay. Cậu Ba tinh ý biết, sau đó cứ sai nó đến tiệm gỗ mua đồ. Không biết nó ăn nói ra sao mà cô gái thích nó. Năm sau hai người làm đám cưới. Mới đầu đem

vợ về, Tư rất thương và chiều cô vợ. Nó bỏ không theo mấy con nhỏ chiều đãi nữa. Nghe lời dặn của chị, cậu Ba Tri muốn nó có gia đình đàng hoàng nên không để cho Tư làm trong quán nhiều như trước để tránh gần mấy em. Mong lập mái ấm gia đình sau vài năm thì theo mây khói vì hai vợ chồng dù cố gắng hết sức trong chuyện phòng the không sản xuất được đứa con nào. Dù là người ít học tính lêu lổng, Tư rất thương mẹ, nó biết bà mong có cháu nội nên lúc nào cũng mơ tưởng ngày ẵm con về quê ra mắt bà nội. Buồn vì mình làm mẹ thất vọng, Tư đâm chán nản đổ lỗi lên vợ, phần vợ nói tại chồng tinh yếu vì mấy năm qua ngủ với gái chơi quá nhiều, biết đâu đã dính bệnh chơi bời nên không có con. Hai vợ chồng lục đục mãi chuyện không có con sau cùng đi đến đổ vỡ. Tư vẫn không bỏ mộng tìm cháu nội cho mẹ nhưng kiếm vợ không là chuyện dễ. Biết thân phận mình không tài cán ít học vẩn và nghèo, Tư không mộng tưởng có vợ đẹp con nhà giàu nhưng không là người trên này, nó không quen biết ai nên bó tay. Số phận Tư chột thay đôi khi cậu Ba Tri bị chết trong một tai nạn xe hơi. Nó phải đứng ra cáng đáng cái quán chứ còn biết làm gì khác. Lên làm chủ quán khi mới ba chục, Tư vạn sự khởi đầu nan nhưng nhờ thông minh lanh trí chẳng mấy chốc nó thành công, khuyếch trương quán lớn ra mướn thêm mấy em tiếp khách, thông đồng mạnh với tụi bán bia rượu.

Bây giờ lên chức chủ quán, Tư có tiền thêm thớ và nhờ vậy nó giao thiệp rộng rãi quen nhiều người nhưng nó vẫn không quên mộng có con. Rồi Tư đánh tiếng tìm vợ nhưng lần này khôn hơn, nó tìm một bà đã có con để bảo đảm vợ sẽ dính bầu. Nó không cần vợ xấu hay đẹp vì nếu muốn ngủ với gái thì nó có sẵn một đám gái dưới trướng mà lựa. Sau cùng tìm được một bà góa đã có hai con, Tư háo hức cưới liền. Phần bà góa ưng ngay vì cuộc sống chật vật từ ngày chồng chết nay được làm bà chủ quán có tiền thì quá tốt rồi hai đứa con không cha có chỗ nương tựa đi học. Nhưng làm như số phận nó đã được Trời an bài, Tư vẫn không có được một mụn con sau hơn năm trời ra sức. Có người nói nó không có con vì nó là nguyên nhân chớ không vì người phụ nữ. Nó đành chấp nhận số phận. Hai người ăn ở với nhau hơn hai chục năm qua, nó nuôi hai đứa con bà kể cho đến khi học xong ra lập gia đình ở riêng.

Ba chục năm trôi qua, Tư vẫn không quên người tình đầu tiên trong đời mình. Vài lần về quê thăm nhà, nó dọ la tin tức Tám thì được biết con nhỏ vẫn sống hạnh phúc với chồng và có bốn con. Chồng nó lên chức thượng sĩ và được đưa về bộ chỉ huy đại đội phụ tá ông đại úy đại đội trưởng. Chưa gặp con của Tám, Tư chạnh lòng buồn nghĩ nếu mình cưới được con nhỏ thì cũng sẽ có bốn đứa con.

Ngày con Tình đưa Liễu đến xin làm, cha Tư đã nhìn nó không chớp mắt không phải vì nó đẹp hay hấp dẫn mà vì cái vẻ nhà quê bên ngoài của nó. Cái vẻ nhà quê đó đưa gã trở về cái thôn xóm nghèo ngoài chợ quận, cái thôn xóm với chỉ một con đường đất đi xuyên qua mà Tư thường đứng cạnh cửa sổ chờ thấy con Tám đi bộ về mỗi chiều sau khi bán hàng ngoài chợ. Hình bóng cái thôn xóm nghèo đó mờ dần đi trong đầu óc Tư sau ngày cha nó mất rồi mẹ nó cũng đi theo mấy năm sau và nó không còn về quê nữa, để căn nhà cho gia đình chị Hai.

Rồi Liễu đến, đem hình ảnh thôn quê đó với nó. Cha Tư nhận con nhỏ vào làm ngay. Nhìn đứa con gái quê hai mươi tuổi, gã phân vân không biết nó có phải là con của Tám không. Hẳn là không vì khi tra hỏi thì con nhỏ nói gia đình ở Vĩnh Long trong khi quê gã là Cần Thơ. Hơn năm qua, càng nhìn Liễu cha Tư càng nhớ lại người con gái mình yêu lần đầu trong đời và vết thương lòng tưởng đã lành giờ bật máu lại. Bên ngoài gã ăn nói với Liễu như kẻ cả nhưng bên trong thì đã thắm yêu nó. Với kinh nghiệm làm chủ, gã biết nếu mình tỏ ra thiên vị đứa nào thì sẽ gây ghen tị với mấy đứa kia và tụi nó sẽ ganh ghét làm khó dễ cho Liễu.

Phần bà vợ thì quá chán ngán lối sống quán rượu của chồng nhất là gã hay lang chạ với mấy đứa con gái chiêu đãi. Mỗi lần phải ghé quán, bà thường thấy lũ con gái ngả ngón với chồng làm bà tức lộn ruột nhưng đành chịu vì cái nghề nó vậy. Bà lấy Tư để nuôi con ăn học, tụi nó bây giờ lớn có gia đình yên ổn hết rồi thì bà muốn dứt hết mà đi, để mặc cho chồng làm gì thì làm.

Thế là bà nói cha Tư bà ra Nha Trang ở với đứa con gái lớn, giúp vợ chồng nó coi cái quán ăn ngoài bãi biển.

Vợ đi rồi, Tư sống bê tha mất hẳn nề nếp gia đình. Gã hầu như ăn ở ngoài quán luôn. Ban đầu gã buông thả hết, nhậu nhẹt với khách luôn, thả lỏng lũ con gái. Mãi về sau Tư mới khám phá ra mình mất khối tiền vì cách quản trị bê bối, tụi con gái tính tiền bìa với khách nhưng không ghi bông rồi bỏ túi, có đứa còn cả gan ăn cắp tiền từ ngăn kéo giữ tiền.

Tật Tư không bỏ được là cho mấy đứa mượn tiền lãi cao xong bắt ngủ với mình để trả nợ. Hầu như đứa nào cũng thành nạn nhân của cái mảnh này, ngoại trừ Liễu.

Quán cà phê Hân tôi nay đông khách bàn nào cũng có người ngồi, quán khói thuốc mù mịt. May là Hoàng và mấy người bạn đến đúng lúc một bàn đứng lên đi ra. Dự án lớp hoàn tất được điểm cao, cả lũ rủ nhau đi uống cà phê ăn mừng. Hoàng mừng thầm trong bụng vì uống cà phê ít tốn kém nhất. Dù mình là đứa giàu nhất trong đám vì gia đình khá giả nhưng mấy tháng nay Hoàng cạn túi vì kiếm được đồng nào thì đưa cho Liễu hết. Cái máy may đã mua được nhưng không muốn đưa con gái chiêu đãi đi ngủ đêm với khách, Hoàng phải giúp nó tiền bạc.

Miệng nói huyền thuyên với bạn nhưng đầu óc Hoàng trở lại cái buổi trưa mấy tháng trước đưa Liễu đến đây. Sự việc thay đổi nhanh sau ngày đó. Ngay cả đến lúc này Hoàng vẫn chưa xác định chính xác được cái gì đã làm mình quá mến Liễu dù biết cô ta làm nghề không đứng đắn. So với người tình cũ, Liễu chả là gì, một đứa con gái quê, thất học, nhan sắc dưới trung bình, sống nghèo khổ chung với bạn trong một gác hộ thuê cuối một con ngõ tối tăm trong một xóm lao động nghèo.

- Không biết trong bọn mình đứa nào lấy vợ trước.

Cả lũ nhìn nhau rồi bật cười. Vài đứa có bạn gái chỉ chỏ nhau nói nó sẽ lấy trước nhất. Nhìn bạn tranh cãi chuyện vợ chồng, Hoàng phân vân về mình. Cưới Liễu gần như là điều không tưởng. Cả đời được cha mẹ họ hàng dậy phải cưới con nhà gia giáo, con gái có học và có hạnh, có khả năng làm vợ hiền dâu thảo và nhất là một người mẹ thương và dậy dỗ con. Tức là người con gái phải xuất gia từ một gia đình nề nếp vì gia đình tan hoang không thể dậy dỗ được con cái nên người. Liễu không có bất cứ một điều kiện gì kể trên và điều đó làm Hoàng tự vấn phỏng mình

chọn làm người mà mến để thương yêu. Rồi cha mẹ sẽ nghĩ sao về người con gái bán quán rượu tiếp khách đàn ông ấy?

- Ê Hoàng, mà thì sao?

Trước câu hỏi đến đột ngột, Hoàng chỉ gượng cười lắc đầu.

- Tao có ai đâu mà cười với hỏi. Chuyện xa vời quá, lo ra trường đã.

Một tên bạn chen vào.

- Tao bảo đảm ông già nó sẽ cho nó sang Đức hay Pháp du học, biết đâu nó gặp một nàng tóc vàng mũi lõ rước về làm vợ.

- Không được đâu, mấy con đó chỉ tốt cho chuyện phòng the thôi chứ làm vợ thì hỏng kiểu. Tụi nó về được ba bảy hai mươi một ngày là au revoir, ra tòa ly dị. Súc mấy ông bà già chịu.

“Trường hợp Liễu còn tệ hơn,” Hoàng nghĩ thầm thế nhưng trả lời cho qua chuyện.

- Hay là biết đâu gặp một em sinh viên việt du học bên ấy rồi lấy.

- Cũng được nhưng mấy ẻn ở tây vài năm thành tây lắm.

Cũng tên bạn đó nói tiếp.

- Tao biết có em ở Việt Nam thì ruộng lắm rồi đi tây học được vài năm về thăm nhà ra đáng đầm, không biết loại đầm gì mà húp nước mắm bạo.

Cả lũ cười ầm lên.

Khuya gần giờ giới nghiêm khách bắt đầu ra về. Hoàng và lũ bạn cũng kéo ra.

Chia tay bạn xong Hoàng chạy xe vòng qua quán Liều làm, đến nơi đúng lúc thấy Liều đi ra leo lên một chiếc Yamaha xanh ngồi sau lưng một người đàn ông trông đã đứng tuổi. Hoàng đi theo sau một hồi thì thấy họ đi về hướng chợ Tân Định, chắc về nhà Liều. Quả vậy, đến đầu ngõ hai người đi thẳng vào trong. Hoàng ngừng xe sững sờ nhìn hai người biến dần vào bóng đêm của ngõ hẻm tối mà thấy đau nhói trong tim.

Trên đường về nhà Hoàng chỉ hy vọng người đàn ông đó là bà con gì với Liều thay vì là một người khách nhậu đi đêm vì theo lời Liều kể thì khách họ đưa đi phòng ngủ.

...

Bà Phúc nhìn con trai nằm vắt tay ngang trán mắt nhìn lên trần nhà như mấy tuần trước, nỗi lo buồn tưởng đã tan biến giờ trở lại.

- Hôm nay con không đi học hả?

Vẫn nhìn vào khoảng không gian trước mặt, Hoàng lắc đầu nói giọng mệt mỏi.

- Không có lớp sáng, chiều mới đi.

- Mẹ tưởng con có chuyện gì đang lo.

Hoàng ngồi bật dậy đi lại bàn học lấy sách cho vào túi xách đi ra.

- Nhưng con cần đi lo tí việc rồi lên trường luôn.

Bà Phúc chần chừ rồi chạy theo sau định hỏi có cần tiền không thì đưa nhưng Hoàng đã ra sân lấy xe đi.

Từ đường Đồn Đất Hoàng chạy ra Hải bà Trưng về hướng chợ Tân Định, rẽ vào con đường đến con ngõ quen thuộc nhưng ngừng lại ở đầu ngõ ngồi trên xe suy nghĩ không biết có nên vào không. Đắn đo một lúc Hoàng xuống xe dẫn bộ vào trước nhà Liễu thấy chiếc xe Yamaha xanh,

cũng chiếc mình thấy đêm hôm qua, đậu khóa trước cửa. Hoàng men đi lại nhìn qua khe cửa sổ vào trong thấy Liễu đang ngồi nói chuyện với một người đàn ông đứng tuổi trông giống như người tới hôm qua chở đi từ quán. Đứng sát cửa sổ, Hoàng không nghe rõ họ nói gì, chỉ nghe loáng thoáng nói chuyện một cách bình thường, không một tiếng cười cợt nhả. Hoàng nhìn qua khe cửa sổ thấy hai người ngồi bên bàn, không ai ôm ai hay có cử chỉ gì ngả ngón. Đoán người đàn ông đó là bà con, Hoàng lẳng lặng quay đầu xe trở ra con đường bên ngoài phóng đi nhưng chỉ đi đến đường Hiền Vương thì vòng trở lại con hẻm, chạy xe thẳng tọt vào trong. Chiếc xe gắn máy lạ không còn đó. Hoàng đi lại cửa gỗ lên.

Liễu ngạc nhiên khi mở cửa.

- Ủa, anh tới làm chi vậy.

Không kèm được cái thắc mắc này giờ trong đầu mình, Hoàng bật miệng.

- Anh tới hồi này thấy em có khách, anh đi, giờ trở lại gặp em. Máy bữa nay không gặp em, nhớ. Cái ông khách đó là ai vậy?

Áp úng vài giây Liễu đáp.

- Anh vô trong đi, mình nói chuyện. Con Tình đi đánh bài rồi.

Khóa xe đi vào trong nhà, Hoàng có linh cảm không ổn. Liễn đi vào phòng trong tránh nhìn Hoàng, nói với ra ngoài.

- Ông đó là ... chồng cũ của em.

Liễn trở ra nhưng vẫn tránh cái nhìn của Hoàng.

- Ông ghé thăm.

- Anh đâu biết là em hồi đó có chồng, em không nói.

- Chuyện của em hồi đó lâu rồi mà ... anh cần biết làm chi

Hoàng cứng họng không biết nói sao vì điều Liễn nói là đúng, mình không có tư cách xen vào đời tư của cô ta. Lúng túng, Hoàng chống đỡ yếu ớt.

- Thắc mắc thôi, xin lỗi em nha. Bỏ qua cho anh đi!

Liễn hối hận đã hơi nặng lời, dù sao mình đã hứa không đi đêm với khách và Hoàng đương nhiên phải thắc mắc khi thấy một người đàn ông với mình. Cái thắc mắc đó cũng đúng vì người Hoàng thấy là người khách đứng tuổi chờ Liễn đi đêm hôm qua về nhà, Tình đã nói sẽ ngủ nhà mấy đứa kia nên Liễn để ông ta chờ về đây và đã trải qua một đêm mây mưa với ông. Thường thì Liễn không bao giờ cho khách chờ về đây

vì không muốn họ biết mình ở đâu nhưng với ông khách này thì khác. Ông có tư cách, khác hẳn với mấy tay nhậu khác. Đã đi với ông hai lần, Liễu biết rõ ông ta là loại người đàng hoàng và đề nghị về đây, như vậy ông đỡ tốn tiền thuê phòng ngủ và cho nó thêm trước khi đi.

Thấy Liễu vẫn ra vẻ không vui, Hoàng xin lỗi lần nữa.

- Cho anh chuộc lỗi, để anh đưa em đi ăn trưa.

Không muốn cho Hoàng cơ hội để hỏi thêm về “người chồng cũ”, Liễu từ chối nói phải đi ra ngoài có việc, bảo chiều rảnh thì ghé quán nói chuyện.

Hoàng ra về trong đầu có thêm nhiều câu hỏi nhưng không dám hỏi Liễu. Đầu óc non nớt thiếu kinh nghiệm đường đời và đầy lý tưởng không cho Hoàng đòi Liễu trả lời mấy thắc mắc ấy.

...

Ông Tùng bật TV lên, ông luôn xem mục tin tức trên truyền hình lúc sáu giờ chiều. Tin chiến sự, tin quốc tế quốc nội kinh tế vân vân ... Ngồi xem nhưng ông không hiểu gì vì có nghe gì đâu. Mấy bữa nay ông tính toán tiền bạc xem có đủ để đem Liễu về không. Mấy hôm trước ngủ ở nhà nó, ông thủ thủ với con nhỏ ông góa vợ hơn sáu năm qua, giờ quá cô đơn ông muốn có một người đàn bà trong nhà. Ông biết nó là gái bán bar nhưng con bé trông hiền lành, không đánh đá và láu cá như mấy con kia. Sau vài lần ngủ và nói chuyện với Liễu, ông có cảm tình với nó, càng ngày càng nhiều thêm. Ông cũng dư biết Liễu đã đi khách qua đêm

nhưng nó nói chỉ vài lần và luôn bắt khách dùng bao cao su để phòng bệnh. Ông tin nó vì những lần ngủ với nhau nó bắt ông đeo bao.

Đã về hưu, ông chỉ trông cậy vào số lương hưu ít ỏi và tiền dành dụm bao năm qua. Cuộc sống bình dị ít tốn kém không đòi hỏi lợi tức cao. Dem Liễu về cuộc sống sẽ chật vật hơn một ít. Không sao, ông có thể đi dạy kèm ở trường tư thục Trường Sơn gần nhà và Liễu có thể làm gì đó để giúp thêm. Ông tin tưởng mình có đủ khả năng đùm bọc Liễu, ông đã ngỏ lời và chờ con bé trả lời.

Chương trình tin tức đã hết từ lúc nào, thay thế bằng một tuồng cải lương. Ông Tùng mỉm cười nghĩ lại mình chỉ tính toán chuyện tiền nong mà quên phứt những cái khác quan trọng không kém như sở thích, làm việc nhà vân vân. Không biết Liễu có thích cải lương không chứ ông ghét lắm. Ngay cả nhạc ông cũng không nghe dù bất cứ loại nhạc nào, tiền chiến, sến, vọng cổ, ngâm thơ, cổ điển, nhạc mới ... Những gì trên truyền hình mà ông thích xem chỉ có tin tức và thỉnh thoảng một vài phóng sự khoa học ngoại quốc. Bây giờ trước viễn ảnh đem một đứa con gái thua mình mấy chục tuổi về ở chung, ông mới thấy cái già của mình. Hai người hai thế hệ, liệu ăn ở hòa thuận? Lòng thèm muốn có một người đàn bà sống trong nhà với mình trở thành quá mạnh sau mấy năm cô đơn đã làm ông Tùng quên phứt nhiều điều kiện tiên quyết cho một cuộc sống chung.

Ông đứng lên đi lại cửa sổ vén màn nhìn ra ngoài. Gia đình hàng xóm mới ăn cơm tối xong. Họ kéo ghế ra hiên trước ngời nói chuyện. Người cha hút thuốc nhìn lũ con chơi đùa, bà mẹ cầm quạt phe phẩy thỉnh thoảng quay qua nói vài câu với chồng. Nhìn cảnh tượng hạnh phúc của gia đình hàng xóm, ông thấy chạnh lòng. Vợ chồng ông không con cái, họ chấp nhận điều bất hạnh ấy và cố vun xới hạnh phúc với nhau, những tưởng sẽ sống già với nhau cho đến bạc đầu. Có ngờ đâu Trời cướp đi người vợ bệnh hoạn và đẩy ông vào kiếp sống cô đơn. Sau những năm tháng để tang vợ, ông thấm dần nỗi cô đơn và mong muốn tìm được người bạn đường thứ hai nhưng tuổi đã lớn và ít tiền, ông không tìm

được ai rồi ông gặp Liễu. Ông không bao giờ nghĩ mình sẽ đem một cô gái tiếp khách quán nhậu về nhưng sau khi đi với Liễu ba đêm, ông thấy có cảm tình với đứa con gái quê. Cái đêm ngủ ở nhà Liễu, ông đã tâm sự với nó và thấy được sự thông cảm từ nó. Nó cũng đã kể lại chuyện đời mình cho ông nghe và ông thấy sự tương tự trong nỗi cô đơn của hai người. Liễu tứ cô vô thân ở thủ đô hoa lệ to lớn đông đảo và luôn mong ước một nếp sống gia đình ổn định. Nó nói ông mộng của nó là để dành được thật nhiều tiền rồi về quê ở với dì, may và với dì. Nó thành thật nói thế làm ông nghĩ như thế Liễu chỉ ở với ông tạm bợ vài năm nhưng nếu nó chỉ ăn bám ông thì sẽ không bao giờ đủ tiền bỏ về quê. Ông thấy yên tâm.

Khi ông ngỏ ý mời Liễu về ở với mình, ông nghĩ nó sẽ nhận lời ngay nhưng lại thấy nó do dự. Ông có biết đâu Liễu đã nghĩ về Hoàng. Dù biết chỉ là hy vọng mong manh điên rồ, Liễu trong bụng luôn mơ ước có ngày Hoàng chính thức chấp nhận mình là bạn gái và sẽ cư xử khác trước, nghĩa là lo lắng cho mình nhiều hơn để bỏ nghề bán bar.

Đến sáng, khi ông Tùng hỏi lại thì Liễu chấp thuận sau một lúc đắn đo. Nó không quên được lúc ông run run cầm tay nó nói lời “Cảm ơn em”.

Hai người thấy ánh vui sướng trong mắt nhau.

...

Tình tròn mắt nhìn bạn, la lên.

- Trời! Sao mày số hên quá vậy, được hai người bao.

Liều lác đầu.

- Cha Hoàng chỉ cho tiền mua cái máy may cho bà dì dưới quê thôi. Ảnh chưa bao giờ nói là muốn tao làm bồ ảnh. Ảnh cũng đưa thêm chút đỉnh nhưng ông già kia mới lo nhiều. Tao đã chịu về ở với ông.

- Sướng quá há? Có nhà ăn ở đàng hoàng, có người lo đặt bỏ cái nghề chó đẻ này là ngon quá rồi. Mà ông có nói là sẽ cưới hỏi đàng hoàng không?

- Chưa, tao cũng ngại vì ông già quá, gần bằng bà dì. Kêu bằng dượng, chú hay anh?

- Ở như vợ chồng thì kêu là anh chứ mấy lần gặp ông mày kêu ông là gì?

- Anh.

- Vậy khi nào mày đi?

Liều gãi đầu.

- Chắc nay mai, nhờ mày tối nay vô nói cha Tư, chắc chả giận lắm. Tiền nhà này tao trả tới cuối tháng rồi, mày kiếm đứa nào kêu vô ở chia tiền mướn.

- Cũng hơi kẹt nhưng không sao. Tao mừng cho mày. Đi rồi nhớ lâu lâu ghé vô thăm nha.

Liều cười.

- Thôi, tao không thích gặp cha Tư, có gì tao tới đây gặp mày.

Nhìn bạn đi vào phòng trong xếp quần áo vô va li, Tình thấy buồn cho chính mình. Bản tính ích kỷ ai cũng mạnh, nó nghĩ nếu Hoàng trở lại quán tìm Liều, nó sẽ tìm cách chài người con trai trẻ khá giả.

Hơn hai tuần nay không gặp Liễu và không chi tiền cho nó rồi bận rộn với kỳ thi, Hoàng bớt nghĩ đến đứa con gái bán quán nhưng thi cử xong nhàn rồi thì Hoàng lại bắt đầu nghĩ đến nó mà nghĩ đến thì nhớ. Thế là Hoàng chạy đến quán tìm.

Đến nơi thấy quán đông nghẹt, Hoàng ngại vào. Chắc Liễu bận tiếp khách không gặp mình được nhưng đã tới thì vô.

Hoàng vừa bước vào trong thì Tình chạy đến. Lúc này thấy anh ngoài quán dựng xe, nó bỏ bàn đang ngồi chạy ra đón. Nhận ra đứa con gái, Hoàng chào xong hỏi gặp Liễu.

- Anh ngồi đây với em để em kể.

Ngồi xuống nhưng Hoàng vẫn ngóng cổ nhìn quanh tìm một khuôn mặt quen.

- Con Liễu bỏ làm rồi.

Nhìn mặt Hoàng chùng hững và thất vọng, Tình vừa thấy tội nghiệp lẫn mừng thầm trong bụng.

- Nó nghỉ hơn tuần rồi. Em tưởng anh hay chớ, bộ không gặp nó sao.

- Em có biết Liễu tại sao nghỉ vậy, có phải Liễu về quê với bà dì không?

Tình ngồi sát lại tựa ngực lên cánh tay Hoàng.

- Để em lấy anh chai bia nha rồi em kể thêm.

Không chờ khách đồng ý, con nhỏ đi lại quầy ghi bông lấy chai bia. Cha Tư nheo mắt nhìn về bàn Hoàng đang ngồi.

- Có phải thằng theo con Liễu không?

- Ủa!

Tình trả lời cộc lốc rồi trở lại bàn, rót bia vào ly cho khách. Hoàng chỉ đưa lên nhấp một ngụm nhỏ rồi hỏi.

- Hình như là Liễu về với chồng cũ, đúng không?

Không hiểu Hoàng có ý gì khi nói chồng cũ nhưng Tình nhanh trí đoán anh ám chỉ người khách đứng tuổi đón Liễu về nhà. Nó nói trống không.

- Ủa, chồng cũ ... mà sao anh biết.

Hoàng kể lại hôm đến gặp Liễu ở nhà đang ngồi nói chuyện với ông đó và sau đó được Liễu nói đó là chồng cũ.

Tình bắt đầu tấn công.

- Nó bây giờ yên ổn rồi, ra vô có người lo cho. Anh mừng cho nó đi, nhớ làm chi.

Hoàng lắc đầu, định nói gì nhưng im, cầm ly lên uống cạn. Tình vuốt ve tay anh.

- Em biết anh buồn, uống đi cho nỗi buồn chìm đắm.

Lấy chai bia thứ nhì cho khách, Tình dốc thêm.

- Anh coi bộ còn buồn, nếu anh cần người tâm sự thì cứ nói cho em nghe. Đêm còn dài mà, mà nếu cần thì em nghe anh kể tối nay. Em muốn nghe nỗi lòng anh.

Thêm một chai bia nữa, Hoàng ngà ngà say, đầu óc không còn minh mẫn. Trong đầu lúc này chỉ là hình ảnh Liễu, trong lòng thì đầy nỗi buồn cần trút cho ai khác nghe. Nhìn khách gật gà gật gù, Tình biết thời điểm đã đến, nó lấy lại ly bia từ tay Hoàng.

- Anh say rồi, say quá chạy xe nguy hiểm lắm. Về nhà em đi mình tâm sự thêm.

Nói xong nó chạy lại một con nhỏ khác thì thào vào tai nhờ đem xe về cho nó rồi trở lại với Hoàng nói đi với nó. Mất tự chủ, Hoàng riu riu đi theo con nhỏ ra ngoài, để nó lên ngồi sau rồi chạy về hướng chợ Tân Định.

Về đến căn nhà trọ trong ngõ hẻm, Hoàng đi vào trong quăng mình xuống giường.

- Để em phụ anh thay đồ chớ bận vầy quần áo nhỡ hết.

Nói xong Tình tháo giày anh ra. Hoàng nằm im để con nhỏ làm gì thì làm. Nó cởi quần áo Hoàng ra hết, trên người chỉ còn cái quần đùi, rồi nó tắt đèn và bắt đầu cởi quần áo nó.

Nằm xuống ép ngực lên ngực anh, nó thủ thỉ.

- Có em đây nè, anh cứ tự nhiên làm gì thì làm.

Men rượu đã thấm vào máu cộng với cảm giác mê mẩn khi cặp vú lớn săn cứng của đứa con gái cạ lên ngực mình, Hoàng không còn suy nghĩ gì nữa, lật con nhỏ nằm ngửa lên rồi say sưa làm tình một cách điên cuồng với nó. Đứa con gái thỉnh thoảng rên lên làm con thèm muốn

trong Hoàng tăng lên thêm. Hình ảnh Liễu bị cơn men và dục tình xoá đi.

Sáng hôm sau Hoàng thức dậy thấy Tình trong bộ đồ ngủ dọn thức ăn lên bàn.

- Sáng rồi, dậy ăn sáng đi anh.

Nó cầm ấm nước nóng đi vào phòng tắm. Còn mệt, Hoàng gượng ngồi dậy, nhận ra mình đang ở trên cùng cái giường ngủ với Liễu hồi đó. Những vết trũng trên mặt nệm bên cạnh mình bây giờ là từ người con Tình chứ người con gái Hoàng mến đã biến đâu xa.

Tình trở ra đưa cho Hoàng một khăn lau mặt ấm nói lau cho tỉnh ngủ.

Lau mặt xong Hoàng mặc quần áo vào.

- Anh trễ giờ học rồi, chắc phải đi ngay.

Đưa con gái vội kéo anh lại bàn, trên bàn đã sẵn một ly cà phê sữa và ổ bánh mì thịt.

- Khoan anh, ăn cho khỏe đã. Tối qua anh say, chưa có gì vô bụng. Vô trường mà đói thì học sao vô.

Săn đang đói bụng và có cảm giác khó chịu còn cào trong bao tử vì mấy chai bia đêm hôm qua, Hoàng không từ chối. Thấy Tình ngồi đó nhìn mình, anh hỏi sao không ăn chung.

- Em dậy sớm ra xe bánh mì mua ăn rồi. Thấy anh say quá em lo cho anh đó.

Nó nói câu mà nhân mạnh lo cho anh rồi cho Hoàng cái nhìn trù mến.

Khi đưa Hoàng ra cửa, con nhỏ dặn anh trở lại gặp nó ở nhà thay vì đến quán.

Suốt buổi sáng ngồi trong lớp học Hoàng cứ nghĩ mãi đến đêm hôm qua, một đêm thân tiên xác thịt, và cử chỉ chăm sóc của Tình sáng hôm sau rồi chợt nhớ là đưa con gái chiều đãi đã không vói tiền cho cái đêm mây mưa.

. . .

Nhìn đồng thịt bày nhầy của đứa con gái trên giường, cha Tư đâm chán ngấy con nhỏ. Thêm một lần mượn tiền nó phải dạm chân cho gã chui vào để trả nợ. Gã tính nhắm với cái đà này cho lũ con gái mượn tiền lãi cao rồi ngủ với tụi nó để giải nợ thì mình sập tiệm sớm. Tính ra là lỗ vì nếu đi ngủ với mấy con điếm còn rẻ hơn nhiều. Chắc phải chấm dứt sớm cái mảnh này.

Ngủ với đứa nào xong sáng đến gã chỉ muốn tổng cổ nó ra đường. Ngoài trừ mấy đứa già hay quá xấu, mấy đứa kia đứa nào cũng đã qua tay lão nhưng Liễu thì chưa.

Rồi gã nghĩ đến con nhỏ. Gã nhớ nó. Nếu ngủ với nó, sáng dậy gã sẽ lo cho nó như một người chồng tốt. Hôm con Tình nói là bạn nó bỏ bán quán để về ở với một người khách, gã tức và buồn. Tức là tại sao không phải là mình, buồn là sẽ không bao giờ thấy nó nữa. Sau khi bà vợ bỏ về quê, gã thường mơ mộng có ngày Liễu chịu về làm vợ bé với mình. Con nhỏ sẽ đưa gã trở lại miền quê mấy thập niên về trước khi còn là thanh niên mới lớn mới yêu lần đầu. Liễu sẽ là Tám, không phải Tám bây giờ lớn tuổi với một đàn con mà là con Tám nhà quê trẻ vào những ngày lơ xe đồ Tư đem quà mua từ Sài Gòn về tặng em.

“Bây giờ em ở đâu?” lão rên rĩ.

Đứa con gái trên giường cựa quậy, ngồi dậy nhìn quanh. Đã quen thuộc với nơi này, nó lẳng lặng mặc quần áo vào rồi đi ra. Cha Tư chả buồn nói gì mà cũng chẳng thèm nhìn nó, vài phút sau gượng đứng dậy đi vào phòng tắm rửa ráy xong xách xe ra chợ ăn sáng.

Hơn chín giờ sáng, chợ tấp nập người. Gã ghé sạp cà phê quen thuộc kê một ly ngồi nhâm nhi hút điều thuốc. Nhìn mấy bà mấy cô xách giỏ đi tới đi lui, gã chạnh lòng thêm muốn một đời sống gia đình, một lối sống ngăn nắp lành mạnh nhưng dường như định mệnh đã được Trời an bài. Muốn được một đời sống gia đình cần một người đàn bà và gã không tìm được ai, đã có nhưng đồ vỡ để bây giờ thấy đời trống vắng vô nghĩa, nếu có gì chỉ là thú vui trác táng tạm bợ.

...

Thấy con trai ngồi bàn ăn nhìn ra sân ngoài với vẻ mặt tư lự, bà Phúc đặt cuộn len xuống đi lại ngồi cạnh.

- Con lo nghĩ gì vậy?

Hoàng quay sang nhìn mẹ hỏi.

- Ba còn định cho con đi du học không?

Bà trợn mắt.

- Còn chứ.

Rồi bà chột lo.

- Bộ ... con không muốn đi sao? Con còn có năm nay thôi, ra trường con định làm gì? Học thêm hay đi làm?

Hoàng đáp ngay.

- Đi, con muốn đi Tây học tu nghiệp, học xong rồi tình sau. Máy thằng bạn con có đưa cũng định qua Pháp, có đưa đi Đức.

- Mẹ nghĩ con nên đi Pháp vì đã biết tiếng đó rồi, lại mình có bà con bên đó, mình có cần gì thì họ giúp ít ra lúc đầu mới sang còn đỡ ngỡ.

- Vậy thì con bắt đầu tìm hiểu mấy trường bên đó và lo giấy tờ. Có vài chỗ nhưng mình cần biết họ đòi hỏi những gì, rồi xem học phí cao thấp ra sao, phòng trọ cho sinh viên. Nhiều cái phải lo lắm. Bây giờ con lên trường.

Con trai đi rồi, bà Phúc đi lại cái ghế bành cầm cuộn len lên đan lại. Những ngón tay đi thoăn thoắt trên đôi đũa sắt và sợi len. Tuy bà có một niềm vui nhen nhúm trong lòng nhưng biết tính Hoàng bốc đồng, biết đâu nó có thể đổi ý vào bất cứ lúc nào. Dù con trai sẽ không phải đi quân dịch vì nó là con một, bà và chồng vẫn muốn nó lấy cái bằng từ Pháp vì với cái bằng cấp đó thì nó sẽ bảo đảm được một tương lai vững chắc và chuyện tiếp theo đó là cưới một người vợ hiền.

Bà không biết là Hoàng không đi lên trường mà chạy lại nhà Tình. Con nhỏ ngạc nhiên và thích thú khi mở cửa ra thấy Hoàng. Nó không ngờ mảnh khoe chần gỏi của nó đã lôi anh ta trở lại, nó còn nhiều ngón nghề khác chưa giở ra và sẵn sàng trở tài bây giờ vì thế nó ngỡ ngàng khi Hoàng nói ghé lại chỉ để trả tiền cho cái đêm ngủ lại với nó.

Hoàng móc ví lấy ra mấy tờ giấy bạc đặt lên bàn.

- Anh không biết thiếu em bao nhiêu?

- Vậy mấy lần anh đi với con Liễu anh đưa nó bao nhiêu?

- Lần đầu anh đưa năm trăm, mấy lần sau Liễu không lấy.

- Trời, nó thương anh nhiều vậy đó sao.

Hoàng lắc đầu gượng cười.

- Anh đưa Liễu về quê thăm bà dì, đưa tiền cho bà mua cái máy may, về đây thì Liễu trở lại với chồng cũ.

Tình đưa tay vuốt ve lưng Hoàng.

- Con cà chớn thiệt. Anh giúp nó nhiều vậy mà nó ...

- Không sao, Liễu về lại với chồng cũ bỏ bán quán là tốt rồi.

Đứng lên, Hoàng đẩy mấy tờ giấy bạc về bên Tình.

- Cửa em đó, anh muốn sòng phẳng. Bây giờ anh đi học.

Lúc đầu con nhỏ tính bỏ con tép đặng bắt con cá nhưng nghĩ sao nó cầm hết tiền bỏ vô túi. Còn nặng lòng với Liễu thì bao giờ Hoàng trở lại với nó. Đưa Hoàng ra cửa, Tình nghĩ sao đưa lại vài tờ giấy bạc, nói.

- Anh cần tiền ăn trưa trên trường. Bữa khác anh tới trả hết cũng được mà.

Hoàng cầm tiền đi ra.

Nhìn bữa cơm tối dọn lên trên bàn ăn, ông Tùng rất là hài lòng. Từ ngày Liễu về ở, cuộc sống ông thay đổi khá hơn. Tiền hưu ít, hai người ăn uống đạm bạc nhưng điều độ.

Đây là cuộc sống ông đã sống trước kia khi người vợ thân yêu chưa bị cơn bạo bệnh cướp đi. Khi bà còn sống, ông làm thư ký công chức sáng cấp ô đi chiều cấp ô về. Về đến nhà ông phụ vợ dọn cơm lên hai vợ chồng cùng ăn nói chuyện việc làm trong ngày, từ chuyện tên chủ sự phòng ông làm bị giám đốc gọi lên xài xể cho đến chuyện cô thư ký phòng bên cạnh đi đánh ghen chồng, bà thì thường ngồi nghe vì chỗ tiệm giặt ủi nơi bà làm ít có chuyện gì kỳ thú để kể lại. Ăn xong hai người xem truyền hình hoặc đọc báo. Ông đọc tin tức thời sự rồi bình phẩm, phần bà đọc những mục dành cho phụ nữ nhất là bài viết của bà Tùng Long Gỡ rối tơ lòng và nếu có gì bà nghĩ đàn ông cũng nên biết thì chia sẻ với chồng.

Khi ông năm mươi, hai người tính ngày ông về hưu hai vợ chồng sẽ mở một cửa tiệm nhỏ với số tiền dành dụm được sau bao năm bóp chặt từ đồng lương công chức của ông và số lương ít ỏi bà kiếm được làm công cho tiệm giặt ủi. “Mình mở tiệm vừa làm cho hết ngày vừa kiếm thêm chút đỉnh” vợ ông hay nói vậy và ông đồng ý, góp thêm ý kiến trong việc điều hành, chạy hàng vân vân. Căn nhà tuy nhỏ nhưng may ở gần mặt tiền nên thuận lợi cho việc mở tiệm để được khách hàng.

Hai người tính toán kỹ lưỡng chờ đến ngày giấc mơ được thành tựu nhưng bất hạnh thay, bà ngã bệnh và chẳng mấy chốc qua đời để lại một người chồng cô đơn lạc lõng. Từ ngày vợ chết, ông chán nản với cuộc đời. Tất cả những gì áp ủ tính toán khi xưa giờ thành vô nghĩa, mất

người bạn đường đời thì còn làm gì được. Ông gượng sống qua ngày như người chết rồi, lẳng lẳng ra vào một mình trong căn nhà vắng lạnh. Ông ăn uống qua loa, suốt ngày chỉ đọc sách hay xem truyền hình, không biết làm gì khác, ngay cả ít giao thiệp với hàng xóm, họ chỉ thấy căn nhà nhỏ đóng cửa im ỉm như bỏ hoang. Không như nhiều người chồng góa vợ khác nhất là những ai không có con, ông không xem cái chết của vợ như một khởi sự cho một lối sống độc thân nhiều tự do muốn làm gì thì làm nhất là lao vào một cuộc sống trác táng bê tha. Và cứ như thế, ngày này qua ngày nọ ông sống như một bóng ma.

Cho đến một ngày, ông chán ngấy với cuộc sống này, biết mình phải làm một cái gì đó để thay đổi vì có lẽ sẽ sống ít nhất hơn chục năm nữa và không thể như thế này mãi cho đến khi chết. Ông thêm có một người phụ nữ trong nhà đem lại hơi ấm tình người. Ông thêm có người để trò chuyện tâm sự, chia sẻ những cảm nghĩ, cho nhau những vuốt ve thủ thi. Cười với nhau, giận nhau, hờn nhau, yêu nhau, nghĩa là tất cả những gì bình thường trong một gia đình bình thường với nhiều hạnh phúc.

Ông bắt đầu để ý đến những bà những cô nhưng không có gan lại gần, phần nghĩ mình không xứng đáng vì không có gì, phần ngại tuổi đã cao. Hai năm sau khi vợ mất, ông được đồng nghiệp trong sở gợi ý muốn giới thiệu ông cho vài bà đồng lứa tuổi nhưng ông gạt phắt, nói như thế là bất kính với linh hồn vợ.

Khi còn đi làm, trong sở ông quen thân một nhân viên độc thân. Tên này thường la cà những quán nhậu. Thỉnh thoảng hấn ghé ông nói chuyện ngay cả sau khi ông đã về hưu và luôn rủ ông đi nhậu nhưng ông luôn từ chối. Lần cuối hấn đến thì trong lòng ông đã xiêu phần nào khi ông muốn thay đổi lối sống. Hấn hẹn ông tối đến cái quán Ba Tri gần công trường Trần Hưng Đạo chỗ sông Bạch Đằng.

Ông Tùng thức mắc.

- Nếu tôi không làm thì đó là mấy cái bar cho lính Mỹ mà.

- Không phải, mấy cái bar trên đường Hai Bà Trưng với mấy cái gần Caravelle và Continental thì có lính Mỹ còn cái này dân mình không hà.

Ông đồng ý hẹn gặp hấn vào lúc chín giờ. Khi ông đến thì không thấy tên bạn đồng nghiệp cũ, ông vào trước chờ hấn bên trong thì gặp Liễu. Đó là đêm định mệnh.

Bây giờ ông ngồi ăn bữa cơm tối gia đình với đứa con gái chiều dài gặp trong quán.

- Mình ăn cơm đi.

Ông hài lòng mỗi lần Liễu lên tiếng mời ăn. Cuộc sống trở lại quy củ như xưa.

Ăn xong ông nhường máy truyền hình cho Liễu xem tuồng cải lương. Con nhỏ không thích đọc sách báo như bà vợ cũ, có lẽ vì nó ít học. Vợ ông cũng không học xong trung học mà chỉ được bằng trung học đệ nhất cấp nhưng bà thích đọc. Ông muốn Liễu được tự do nên để nó làm theo ý thích. Ông ngồi đọc báo như mọi hôm nhưng bị phân trí bởi tuồng hát nên bỏ vào phòng trong nằm đọc tiếp trên giường. Tiếng đồng hồ sau vẫn tuồng cải lương, Liễu vẫn để máy chạy, ngồi im đó nhìn lên màn hình nghe những âm thanh nhưng trong đầu óc hình ảnh quán Ba Tri và lũ bạn gái lảng vảng trở lại. Sau khi về ở với ông Tùng được hơn tháng nay, nó bắt đầu nhớ những đêm ngồi quán, những lần vắng khách ngồi

tán gẫu với mấy con kia, nhớ không khí náo nhiệt sôi động với đám khách say, nhớ ngay cả lối sống bừa bãi trong căn nhà trọ nhỏ với con Tình. Lẫn trong những hình ảnh đó là Hoàng. Dù tình cảm với Hoàng chỉ là gì phớt qua nhưng Liễu vẫn cảm động vì lòng rộng lượng của người con trai và nhất là tình cảm chân thật của anh. Nó biết hai người thuộc hai thế giới khác nhau và trở thành nhân tình của Hoàng là điều không tưởng và nó đành chấp nhận thực tế.

Những ngày đầu về đây, Liễu rất thích cuộc sống gia đình yên bình như vậy. Ông Tùng lo lắng cho nó đủ mọi thứ. Dù lớn tuổi, ông không cư xử như một ông già khó tính mà để nó sống thoải mái tuy nhiên tài chánh ông rất eo hẹp nên hai người sống dè sẻn. Điều đó không hệ trọng vì bản thân nó cũng nghèo, quen sống chật vật trong cái ngõ hẻm lầy lội của xóm nghèo. Ông thành thật nói cho nó biết về vấn đề tiền bạc, ông còn chỉ bảo nó cách làm ngân quỹ gia đình để kiểm soát chi tiêu tránh phung phí. Cuộc sống chật vật nhưng nhiều ổn định và hạnh phúc.

Cuộc sống với ông Tùng quá ổn định và cái hấp dẫn của ổn định dần dà bị soi mòn bởi những ngày chán phèo lập đi lập lại. Nhiều đêm không có gì xem trên truyền hình, Liễu ngồi ngáp dài ngáp ngắn một lúc rồi đi vào phòng trong. Ông Tùng nhận thấy điều đó và cố tìm cách giải khuây đưa con gái trẻ nhưng lối nói chuyện của ông chỉ làm nó nhàm thêm. Có đêm ông lấy xe chở nó đi hóng mát ngoài bùng binh hay công viên. Xe đi ngang mấy quán nhậu, Liễu cố nhìn vào trong để thấy lại quang cảnh quen thuộc. Chuyện mây mưa cũng nhàm chán. Đã lớn tuổi, tình dục của ông Tùng bớt đi nhiều. Có đêm Liễu phải trở hết tài để kích thích ông nhưng làm thế mãi đâm mệt nên nó chán.

...

Tình rà xe đi chậm lại nhìn bảng số nhà từng căn, tìm nhà người sẽ cho nó mượn tiền. Nó thua bài đậm hai ngày trước không còn một đồng dính

túi mà tuần tới là tới ngày trả tiền nhà. Đã trả tiền nhà trễ mấy lần trước, nó bị chủ nhà cảnh cáo sẽ bị đuổi nhà nếu trả trễ nữa. Nó không muốn mượn tiền cha Tư, kẹt lắm mới mượn gã. Có đứa chỉ nó đi mượn tiền nhà người quen gần rạp Khải Hoàn. Lãi không cao bằng cha chủ quán và người ta không bắt trả sớm. Có điều sao tìm nhà đó mãi không được, chả lẽ con bạn đưa lộn địa chỉ.

Đang đi chậm chậm Tình thấy ai trông quen quen cầm giỏ như là đi chợ. Nhìn kỹ hóa ra là con Liễu. Mừng quá nó la lên gọi. Con bạn lâu ngày không gặp cũng la lên khi nhận ra người kêu nó.

Hai đứa gặp nhau mừng ra mặt.

Tình trách bạn.

- Lâu quá mày không tới gặp tao. Tao không biết mày ở đâu chớ biết thì tìm mày.

Nói xong nó nhìn kỹ con bạn lâu không thấy từ đầu xuống đến chân xem có gì thay đổi không rồi bật cười.

- Mày giờ coi giống bà nội trợ rồi, bận đồ bộ mang dép đi chợ, hông sửa soạn gì hết.

Liễu cười theo.

- Thì tao bây giờ là nội trợ chứ gì nữa, sáng nào cũng xách giỏ đi mua đồ về nấu ăn. Mà bạn công chuyện gì không, vô kia uống ly nước rồi nói chuyện.

Quên bằng vụ đi mượn tiền, Tình dẫn xe theo bạn đến một xe bán nước mía rồi vừa ngồi xuống là hỏi bạn nó kể cho nghe đời sống mới. Liễu kể lại hết từ ngày đầu rồi kết luận.

- Nói thiệt mà, hồi mới về mình háo hức vì chán cái cảnh mấy cha nhậu nhẹt ăn nói um sùm chửi thề rồi còn bốc hốt ... nhưng bây giờ sao thấy nhớ mà ời.

- Thì mà trở lại làm, ngồi quán thôi đừng đi đêm.

- Chả đâu có chịu, nói đem tao về rồi là để sống trong nhà chứ tối tối bỏ đi thì đem về làm chi. Chả cô đơn lâu rồi, cần người trong nhà ăn ở chung.

Sực nhớ vụ mượn tiền, Tình biết con bạn mình cũng nghèo nhưng vẫn hỏi mượn Liễu biết cho mấy đứa con gái trong quán mượn tiền là tiêu, tụi nó có bao giờ có tiền mà trả. Cha Tư biết vậy nhưng vẫn cho mượn là để đề tụi nó ra cho thỏa mãn thú tính.

- Tao làm gì có tiền cho mà mượn. Về đây ổng bao ăn nhưng tao cũng phải chi chứ, tiền dư chút đỉnh gửi cho dì tao rồi. Chớ bộ mà không tìm được ai ở chung nhà sao đang chia tiền thuê?

- Có, con Huệ đó nhưng mày biết con nhỏ đó còn bài bạc hơn tao, nó cũng chạy lằng xằng tìm mượn tiền. Cha Tư hồng cho nó mượn nữa, cha già cà chớn nói tao con nhỏ xấu quá chả chán nó rồi, nhìn nó chả lên không nổi.

- Sao mày không mượn chả?

- Nếu kẹt lắm thì cũng chịu thôi chứ biết sao. Mày ráng giúp tao đi!

Nhìn bạn mặt mày nhăn nhó, Tình biết có năn nỉ cũng như không vì biết bạn nó không dư giả gì, ngay hồi còn làm quán nó cũng đã kiếm rất ít rồi còn gởi về cho dì dưới quê thì còn gì nữa.

- Tao tìm tiệm tạp hóa Phúc Lợi trên con đường này nè, con mẹ chủ cho mượn nợ. Tao tìm hoài không thấy cái tiệm đó.

Ở đây hai tháng, Liễu rành đường biết tiệm Phúc Lợi ở đâu, chỉ cho bạn đường đi.

Mới lên xe Tình nhớ lại Hoàng và kể cho Liễu nghe nhưng dẫu nó cái đêm đem anh về nhà và hôm trở lại đưa nó tiền.

- Anh trở lại quán tìm mày, tao nói mày nghỉ làm rồi, mày về lại với chồng cũ.

Liều cười.

-Ừ, ảnh tới nhà tao thấy ông Tùng. Sau tao nói láo ảnh ổng là chồng cũ (mặt ra vẻ suy tư) ... ảnh là con người tốt nhưng tao biết đâu cặp được. Chắc giờ ảnh có đào khác rồi.

Hai đứa chia tay. Tình muốn hỏi nhà con bạn ở đâu nhưng nghĩ có bao giờ mình tới thăm nó với lại chưa chắc ông chồng hờ nó muốn mấy đứa con gái biết nơi họ ở.

Đi thêm mấy khúc đường, Tình tìm được tiệm tạp hóa của mẹ chủ nợ. Nó dựng xe lên đi vô trong.

Nửa giờ sau con nhỏ đi ra mặt tươi rói.

Phân Liều đi chợ xong về nhà suy nghĩ lại cuộc nói chuyện với Tình lúc nãy. Nghe bạn kể về những thay đổi trong quán hai tháng qua làm nó thấy háo hức muốn về lại quán. Con Tình còn nói hôm nọ có hai thằng lính Mỹ ở đâu chui vô uống. Con Huệ biết mấy câu tiếng anh lại nói tiếp được cho nhiều tiền bo, cha Tư cũng thích vì tụi nó uống nhiều và lạ. Tình còn nói cha Tư dạo này bớt cà chớn, chắc vì chả kiếm được bà nào về ở chung nên đành hoàng hơn.

Một tiếng đồng hồ sau đi chợ xong Liều về nhà. Ông Tùng đang loay hoay sửa cái tay nắm cửa tủ quần áo. Thấy con nhỏ về, ông đi ra đón nó, cầm lấy cái giỏ mây bên trong chỉ có mấy bó rau và miếng thịt ba rọi gói trong tờ giấy báo.

Trong bữa cơm trưa Liễu kể lại cho ông Tùng nghe về lúc đi chợ gặp lại bạn cũ.

- Có gì mới đăng quán không em?

Con nhỏ lác đầu.

- Con Tình nói cũng vậy thôi.

Câu hỏi bất chợt của ông Tùng làm Liễu khựng lại.

- Em nhớ quán không?

Trước sự im lặng của Liễu, ông hỏi tới.

- Làm lâu quen cái không khí náo nhiệt, nghỉ thì chắc là nhớ.

Liễu thú thật là nhớ nhưng không nghĩ bao giờ mình trở lại cái nghề đó. Câu trả lời vừa dối người nghe lẫn người nói vì trong bụng Liễu đã tính có ngày ghé quán xem ra sao.

10

Quán cà phê Hân tối nay vắng khách. Hoàng và lũ bạn lại làm một châu cà phê ăn mừng hai thành công, tốt nghiệp kỹ sư Phú Thọ và được đại học ngoại quốc nhận vào chương trình cao học. Bạn đưa đi Đức, đưa đi Pháp, đưa đi Bỉ, nhưng thỏa thuận cố gặp nhau bên Âu châu khi có dịp để cùng đi chơi.

Nhâm nhi cà phê sữa phỉ phèo mấy điều Salem, đám sinh viên mới ra trường bàn về cà phê bên đó. Chưa đứa nào đi chơi nước ngoài lần nào, ai cũng đoán mò hay kể lại những gì nghe được từ bạn bè hay người nhà đã đi về nói.

Một đứa nói đã thấy hình ảnh những quán cà phê Paris xem từ Paris Match.

- Trông lãng mạn lắm tụi bay ơi, mấy em tóc vàng đẹp quá.

- Thức ăn tây chắc ngon lắm. Mấy lần tao đi ngang qua La Cigale mùi đồ ăn từ trong bay ra, thơm thềm nhỏ dãi, chỉ tội nghèo quá không vào ăn được. Bên Tây thì thiếu gì, ăn cho đã.

Thằng khác có vẻ thực tế hơn chen vào.

- Bên này mày không có tiền vào ăn thì bên kia đào đâu ra franc mà ăn. Nghèo như tụi mình chỉ có ăn cơm với nước mắm. Ông bà già tao đâu có giàu như nhà thằng Hoàng, học bổng du học có là bao mà đòi ăn cơm tây.

Hoàng bật cười.

- Bên tây nước mắm đâu mà ăn. Chắc bánh mì chấm Maggi.

Thằng nước mắm cãi.

- Có chứ. Chỗ nào có người Việt là có nước mắm. Chỉ e khó tìm thôi. Cha chú họ tao ở Paris cả đời về thăm nói có nhưng những tiệm ăn Việt thì ít. Đứa nào thèm phở hay hủ tíu thì tự nấu mà ăn.

Tên La Cigale bĩu môi.

- Cơm tây dù loại rẻ tiền vẫn ngon hơn cơm mình. Tao sang đó chỉ ăn cơm tây.

Thằng nước mắm cười.

- Được, để xem mày ăn bánh mì kẹp jambon được mấy ngày thì thèm thịt kho với canh cải. Tao nhờ bà già chỉ tao cách kho thịt, bên đó mỗi lần mày lại xin ăn tao đếch cho.

Cả lũ cười ồm lên làm bầu không khí thêm nhộn. Hoàng ngoài mặt thì ra vẻ vui nhưng thấy buồn trong lòng. Không biết lũ bạn có biết là chẳng bao lâu cả lũ sẽ chia tay và có thể không bao giờ gặp lại. Dù Tây, Đức, Bỉ gần nhau, đời sống đại học bận rộn và tìm kế sinh nhai làm gì cho thì giờ gặp nhau. Ai cũng biết sinh viên du học mình sang đó phải đi làm thêm vì tiền nhà gởi sang và học bổng du học có là bao rồi đồng tiền Việt trong kinh tế thời chiến ngày càng tụt xuống so với ngoại tệ. Vì thế sinh viên mình có người phải đi làm bồi hay rửa bát nhà hàng ban đêm hay lại mấy vườn nho dầm nho ép ra nước cho mấy hãng rượu vang, vân vân để kiếm thêm mà đắp vào. Rồi khi học xong có đứa sẽ về đứa ở lại. Ai ở lại là ở lâu không dám về, làm sao gặp lại gia đình bên nhà. Còn trẻ còn hăng máu thấy gì lạ cũng ham nhưng khi vào đời va chạm với thực tế thì mới thấy không phải gì mình muốn là sẽ được.

Hết chuyện cà phê với thức ăn, đám bạn quay sang chuyện học. Thắng đi Đức thì lo vì mới học tiếng được hơn năm, nói chưa rành. Nó than tiếng gì khó chết cha, biết vậy xin đi tây. Ngay cả mấy đứa đi Pháp cũng hơi lo vì trình độ sinh ngữ chưa cao.

- Tụi mày cứ tưởng tượng đi. Ngồi nghe thầy giảng bài tiếng Việt mình còn có lúc ừ ừ cạc cạc, nghe tụi da trắng nói tiếng người thao thao thì mù tịt.

Nhìn mặt lũ bạn lo âu Hoàng cười phì, mới chỉ phút trước đầu hót chuyện ăn uống thì ai nấy hăng ra mặt.

- Thôi đi, trời sinh voi sinh cỏ. Hơi đâu mà lo, vui cái đã. Biết vậy thì còn mấy tháng cổ mà nhồi thêm được chữ nào hay chữ nấy.

Một thằng đứng lên.

- Vậy tao về ôn lại mấy bài tiếng tây.

Cả lũ đứng lên đi ra.

Đi ra đường Hồng Thập Tự, Hoàng nhìn đồng hồ tay thấy còn sớm tính tạt vào quán tìm Liễu nhưng sức nhớ con nhỏ đã nghỉ làm mấy tháng nay. Hoàng định quay đầu xe để về nhà nhưng nhớ lại cái đêm nóng bỏng với Tình, quyết định đi đến tìm nó.

Chiếc xe Jeep quân đội Mỹ đậu trước quán làm Hoàng chùn chân. Ít khi đi bar, Hoàng thấy ngại mỗi vào quán, bây giờ thêm mấy tay lính ngoại quốc ồn ào thì lại ngại hơn.

Hoàng rụt rè đi lại. May thay, Tình đang đứng hút thuốc ở ngưỡng cửa như đang chờ ai, thấy Hoàng nó vội chạy đến.

- Trời, anh Hoàng, mấy tháng không thấy mặt.

- Mạnh giỏi không em? Bây giờ quán có lính Mỹ tới sao?

- Ủa, nhưng một hai thằng thôi. Vô đi, có em rồi.

Ngồi uống bia, Hoàng quan sát quán thấy có vài thay đổi nhỏ như chơi nhạc ngoại quốc nhưng nói chung không khác xưa mấy. Hai người da trắng mặc quân phục Mỹ ngồi bàn xa ngã ngón với hai em cũng ngã ngón không kém.

Tình vuốt tóc ném cái nhìn về bàn đó.

- Con Huệ với con Hằng đó, tụi nó nói được tiếng Mỹ nên tiếp hoài, được nhiều đô lắm.

- Em ghen với tụi nó.

- Không có nhưng phải chi em biết chút đỉnh thì lợi hơn. Bây giờ biết có hai câu Thank you với Hello.

Rồi nghĩ sao nó vuốt ve tay Hoàng, môi cố nở nụ cười cầu tài.

- Nhưng em có anh rồi.

- Xui cho em, anh không còn ở đây lâu.

Tình trợn mắt.

- Là sao? Anh đi đâu?

- Anh sắp đi du học, không biết chừng nào về.

Bàn tay con nhỏ rời tay Hoàng.

- Anh sắp bỏ em như anh bỏ con Liễu.

Nghe nhắc đến tên Liễu, Hoàng vội hỏi.

- Em còn gặp Liễu không?

Tình kể lại hôm gặp con bạn cũ khi đi tìm người chủ nợ.

- Em nghĩ nó sắp trở lại làm, bữa nào anh tới biết đâu có nó ở đây. Mà tối nay anh còn em mà, nghĩ tới nó làm chi.

- Đúng, anh tới tối nay để tìm em. Mình về nhà em đi.

Tối hôm đó Tình cho Hoàng thêm một đêm thần tiên xác thịt và nó cầm hết tiền anh đưa cho nó. Có còn dịp gặp lại nữa đâu mà bỏ con tép bắt con cá.

...

Màn hình máy chóp nhảy những lần đen đi lên đi xuống. Chương trình truyền hình đã hết này giờ nhưng không ai buồn tắt máy. Hai người ngồi im lặng trong phòng ngoài. Ông Tùng buồn lặng người đi. Ông để nỗi buồn chìm sâu vào trong lòng, buồn lẫn thất vọng. Ông những tưởng nếp sống êm đềm gia đình sẽ giữ chân Liễu lại đây nhưng ông đã lầm. Mình có thể lấy người con gái ra khỏi chốn ăn chơi nhưng không thể xóa cảnh ăn chơi trong đầu óc nó. Suốt chương trình cải lương, ông để ý thấy Liễu ngồi xem nhưng có vẻ suy tư lung lăm. Thường thì con nhỏ xem say mê, có lúc nó nói chõ vào với lời phê bình tuồng và diễn viên, có khi nó khẽ hát theo. Thời nó mới về, mấy cái này làm phiền ông không ít và ông phải bỏ vào phòng trong để đọc báo nhưng dần dà quen đi mà còn thấy hay hay. Ông thích nhìn vẻ say mê của Liễu theo dõi diễn biến tuồng. Dù không thích cải lương nhưng ông biết ít nhiều về đào kép nên cũng bàn vào với Liễu. Tối nay thì khác, ông có linh cảm con nhỏ nhìn màn hình nhưng không xem gì hết, làm như nó có gì bận tâm muốn nói ra nhưng còn ngại.

“Liễu có gì muốn nói với mình, chắc điều gì khó nói”, ông Tùng thắc mắc mãi nhưng không dám hỏi.

Cái thắc mắc đó được giải đáp khi vỡ tuồng chấm dứt. Liễu xích lại gần ông nhưng cúi mặt xuống tránh cái nhìn có vẻ quan ngại của ông, nó hạ giọng nói.

- Em không biết nói sao cho anh khỏi buồn chớ em ...

Liễu cứ ngập ngừng không chịu nói ra cái khó nói nhưng ông Tùng đoán đó là gì. Nó sắp nói điều làm ông buồn và điều duy nhất có thể làm ông buồn là nó bỏ ông.

Ông giúp nó vượt qua cái khó nói đó.

- Em không muốn ở đây với anh nữa, phải không?

Sự im lặng của nó là một xác nhận.

- Tại sao vậy? Tại anh nghèo hay già? Em cứ nói thật ra hết đi, anh không giận đâu. Anh đã hai thứ tóc trên đầu, đã từng buồn vô cùng trong đời thì còn gì làm anh buồn hơn.

Cái cục khó vẫn còn nằm trong họng Liễu làm nó không nói được dù đã được ông Tùng giúp đi nửa đường.

- Anh tưởng một cuộc sống gia đình ổn định là cái em luôn mong muốn.

“cuộc sống gia đình ổn định”, đúng thế.

Thu can đảm, Liễu giải thích.

- Em không chê anh nghèo, sống như vậy là đủ cho em, anh cho em nơi ăn ở nhưng ... em muốn sống bên dì em mà em cần thêm tiền để về quê ở với bà. Anh nuôi em, em biết ơn lắm, nhưng em cần một số vốn để về quê.

À, chung quy cũng là tiền. Ông Tùng chỉ đủ tiền ăn, tiền đâu mà cho Liễu để đem về quê, vả lại nếu muốn Liễu, ông sẽ phải đi theo về nơi xa lạ đối với ông. Không, ông không muốn đi nơi khác, không muốn ở nhà người khác mà mình không phải là gia trưởng có quyền quyết định.

- Vậy làm sao em kiếm được một số vốn để về quê ở.

Cái cục khó nở lớn trong cổ Liễu, nó ú ớ rồi im.

- Em tính buôn bán? Không có vốn làm sao buôn bán! Mà dù có vốn em sẽ về quê, em biết anh không thể đi với em được. Đây là nhà anh, anh không bỏ được.

Liễu đứng lên đi lại máy truyền hình tắt đi, đứng đó nói một hơi như là điều nó giữ bên trong bấy lâu nay giờ tuôn ra hết.

- Em tính trở lại bán quán kiếm thêm ít tiền rồi về quê. Em biết anh không đồng ý nhưng nếu em không làm vậy thì không thể nào kiếm đủ tiền đặt ...

Ông Tùng ngắt lời.

- Thôi được rồi, anh không cản em được. Đi hay ở là tùy em nhưng em cũng đã biết là anh không muốn em vừa ở đây vừa đi ra quán làm.

Nói xong ông bỏ đi vào phòng trong. Liễn đứng lên tắt đèn rồi ngồi xuống lại trong căn phòng tối đen im lặng nặng nề.

...

- Rốt cuộc cũng chỉ còn tao với mày.

Tên bạn La Cigale móc một điều thuốc từ bao thuốc của Hoàng rồi đốt, thả ra một hơi dài nói tiếp.

- Hai thằng khi đó không chờ được, lo chạy trước.

Hoàng bật cười.

- Thì đã sao! Sang bên đó gặp lại ăn nhậu.

Người bạn cười nhưng mặt có vẻ buồn.

- Gặp lại? Mình nói thế chứ chắc gì. Năm đầu sang lo chỗ ăn ở học lo ngoại ngữ, đủ thứ lo, thì giờ đâu nghĩ đến ăn chơi. Sang năm sau thì quên nhau hết.

Hoàng vỗ vai bạn.

- Tao với mày thì không lo, mình học chung trường mà, biết đâu họ cho mình ở chung phòng. Chỉ tội nghiệp thằng đi Đức, sang đó một mình cu ky không quen ai. Không hiểu tại sao nó lại chọn đi bên đó?

- Tụi Đức nổi tiếng kỹ sư. Nếu tao giỏi tiếng Đức thì có lẽ cũng sang đó. Còn tên kia không biết học được món thịt kho chưa để còn mời mình đến ăn.

- Nó có mời chưa chắc mình đi được, nó đi Liège mà.

- Một chuyến xe lửa thôi là đến nhưng nói thế chứ cũng không chắc gì.

Hai người bạn chợt trở im, trầm tư. Chỉ tháng trước còn gặp nhau đầu lảo thật vui nhưng chỉ vài tuần nữa là đường đời ai nấy đi, chẳng bao giờ gặp lại rồi những kỷ niệm học đường bị những lo lắng và khó khăn trong cuộc sống thường nhật đẩy dần vào quá khứ của lãng quên.

Nhìn đồng hồ, Hoàng nói.

- Tao phải về, ngày kia là tao đi còn mày ngày mai thì dọt rồi, sang đó trước nhớ dọn dẹp phòng chờ tao. Nhớ nói người quen mày ra phi trường đón tao nha chứ chân ướt chân ráo đếch biết gì hết, ló ngó bị lạc đường.

Tên bạn chả cười được với câu đùa đó. Hoàng thông cảm nỗi buồn của bạn.

Hai người trả tiền đi ra ngoài quán cà phê nhưng không ai làm như muốn vội lên xe đi, cứ đứng đó không nói gì ra vẻ bịn rịn. Tên bạn nói giọng ngậm ngùi.

- Lúc mới được trường bên đó nhận, vui muốn chết vì mình sắp được xuất ngoại được thấy những gì mới lạ nhưng ... bây giờ ... Không biết mấy năm nữa học xong về Sài Gòn thay đổi ra sao.

Hoàng vỗ vai hắn.

- Sao tôi nay mảy tình cảm thế. Mình còn nhiều cái phải lo trước khi đi. Về đi, mai một gặp lại bên đó. Sài Gòn thì vẫn sẽ còn đây chứ đi đâu, chỉ sợ học xong không chịu về thôi.

Tên bạn La Cigale gật gù, leo lên xe phóng đi.

Nhìn đồng hồ tay một lần nữa thấy còn thì giờ, Hoàng chạy ra Caravelle ngồi cái bàn sát bờ tường cao nhìn xuống gọi một chai bia nhâm nhi ngắm thiên hạ. Tối thứ bảy người ta dập dìu đi chơi ngoài phố. Nhìn những cặp đi dạo dưới đường và ngồi trong phòng ăn tráng lệ của khách sạn sang trọng chuyện trò, Hoàng thấy mình cô đơn hơn bao giờ. Vết thương lòng sau lần đổ vỡ với Hương vẫn chưa lành, đi với Liễu chỉ là liều thuốc trị đau tạm thời. Đứa con gái bán quán đã xoa dịu phần nào nỗi đau nhưng mỗi lần nghĩ đến người tình cũ thì vết thương lại rỉ máu.

Uống hết chai bia, Hoàng trả tiền xong chạy xe chậm chậm trên những con đường quen thuộc, Tự Do, Lê Lợi, Nguyễn Huệ, Công Lý, Lê thánh Tôn, Gia Long, đi ngang Dinh Độc Lập, thư viện quốc gia, nhà thương Đồn Đất, nhà thờ Đức Bà, Bưu điện, Hội Việt Mỹ, Trung tâm văn hóa Pháp, trường trung học cũ từ đệ thất lên đến tú tài. Tất cả những nơi nhiều kỷ niệm gia đình và bạn bè.

Cả tháng nay lo chạy xuôi chạy ngược mấy vụ giấy tờ, sắm quần áo cho chuyến đi, đi chào họ hàng, Hoàng không có lúc nào rảnh rỗi ngồi tĩnh tâm suy nghĩ về bối cảnh xung quanh mình. Bây giờ Hoàng cố thu vào tâm trí mình hình ảnh thành phố yêu dấu mình sống suốt cả đời nhưng sắp rũ áo đi. Có linh cảm đây là lần cuối mình thấy Sài Gòn, trong lòng Hoàng bất chợt nổi lên một nỗi buồn mang mác. Bỏ đi tất chỉ vì cho tương lai và cái giá phải trả là quá khứ chôn cất kỷ niệm cả đời. Những con đường giữa hai hàng cây me bóng mát và những đại lộ xe gắn máy chằng chịt đi qua hàng bao nhiêu lần, những góc đường đứng chờ ai sau buổi chiều tan học, những khu phố giàu sang với các biệt thự xinh xắn, những xóm lao động nghèo với con hẻm lầy lội, chợ búa đông đảo chen chúc, những xe mì tiệm phở, những quán cà phê mù mịt khói thuốc, những quán nhậu, quán rượu.

Quán rượu!

“Liều!”

Hoàng vòng xe chạy lại quán Ba Tri.

Hai chiếc Jeep quân đội Mỹ đậu phía trước quán. Hoàng bước thẳng vào không ngần ngại. Một bàn dài giữa quán trên đầy lon bia với nhóm lính Mỹ bốn năm người ngồi nói chuyện ồn ào với mấy em ưỡn ẹo ngả ngón nói tiếng anh bồi.

Đã quen thuộc nơi này, Hoàng đi lại một bàn trống. Một em trong váy ngắn cũn cỡn đi lại định ngồi xuống nhưng Hoàng hỏi có Liễu hay Tình làm tới nay không. Em ngún nguẩy bỏ đi.

- Anh Hoàng, trời ơi, lâu quá!

Quay lại thấy Liễu trong một váy ngắn đi vội đến bàn mình, Hoàng đứng lên đón.

- Anh hỏi Huệ em có đến tới nay không. Anh biết em nghỉ làm nhưng tới đại, hên có em.

Liễu ngồi xuống dựa người lên Hoàng.

- Ủa, anh biết con Huệ sao?

- Anh tới mấy tuần trước thấy Huệ tiếp lính Mỹ, Tình nói về Huệ nhưng dẹp chuyện đó đi, anh tới tới nay để gặp em.

- Lần cuối phải không anh, Tình nói anh sắp đi nước ngoài học.

- Ừ, anh gặp em lần này thôi là hết. Đi xa anh sẽ nhớ em.

Hoàng ngắm Liễu rồi khen nó trông hấp dẫn trong chiếc váy ngắn vì có cặp đùi khêu gợi làm con nhỏ cười e thẹn. Nhìn quanh thấy quán không đông người mấy, Hoàng rủ Liễu đi ra bến tàu nói chuyện. Con nhỏ đi lại quây nói gì với cha Tư, cha chủ quán xua tay như nói làm gì thì làm.

Hai người đi ra trước bờ sông.

Những ngọn đèn đường trên cao hắt xuống một ánh sáng vàng vọt làm màu đen trên mặt nước đen thẫm hơn. Vài cặp tình nhân đi dạo hay ngồi trên những băng ghế đá. Đã khuya nhưng còn một vài xe bán nước bán chè hay khô mực nghiền. Hoàng hỏi Liễu ăn chè không mua một ly nhưng nó lắc đầu.

Ôm cánh tay Hoàng sát vào người, Liễu hỏi.

- Khi nào anh đi?

- Ngày kia.

- Anh đi đâu?

- Pháp.

Liều ngược mắt nhìn lên những vì sao trên nền trời đen khẽ nói.

- Đã quá há. Em cũng ước chi mình được đi như anh nhưng ... anh đi bao lâu, mấy năm?

- Hai ba năm, tùy theo mình học xong lẹ hay không.

- Rồi anh tính về hay ở đó luôn.

Hoàng mân mê tay Liều.

- Anh không biết, còn tùy nhiều cái. Em về làm lại quán hồi nào vậy?

- Em về tuần trước, bỏ chồng cũ em.

- Như vậy em về quán làm luôn?

- Không có đâu. Em chỉ tính làm vài tháng nữa rồi về quê sống với dì em. Bà viết thư kêu em về phụ may đồ vì bây giờ có nhiều mối lắm.

- Vậy sao em không về quê luôn đi, bán quán làm chi.

- Vì em ráng để dành thêm chút đỉnh trước khi về chớ bộ về tay trắng ăn bám dì sao. Nếu để dành đủ thì ráng tìm mua thêm một cái máy may nữa rồi dì em sẽ bỏ làm cho cái tiệm may trên chợ quận đặng hai dì cháu ở nhà làm.

Mắt mơ màng nhìn lên trăng tròn trên cao, Liễu kể tiếp.

- Dì nói đồ về quá trời làm không kịp thở, phải chi có em bên cạnh giúp thì đỡ lắm. Em về giúp dì thì sẽ khá hơn nhiều, có tiền để sửa nhà chớ cả đời dì nuôi em sống trong nhà gì như cái chòi, tội quá! Em phải về, em sẽ về quê. Sài Gòn không là quê em. Đời sống ở đây thiệt ...

“Bon chen và khôn nạn,” Hoàng nghĩ thầm trong đầu.

Nhìn Liễu đang mơ mộng một ước mơ giản dị chân thật, Hoàng cảm động móc ví lấy hết tiền đưa cho Liễu.

- Em cầm hết đi, tiền Việt qua đó đâu xài được. Không bao nhiêu, coi như món quà nhỏ tiễn biệt.

Rút rề cầm lấy mấy tờ giấy bạc cất vào ví, Liễu ôm cánh tay Hoàng chặt hơn như sợ mất.

- Tôi nay anh về nhà em đi. Em về ở lại nhà con Tình rồi, cũng cái ngõ hẻm đường Yên Đỗ. Tôi nay ít khách Việt, em không biết tiếng không tiếp mấy thằng Mỹ không được. Mình đi luôn không cần về quán nói cha Tư.

- Anh phải về em ơi, mấy tuần nay ông bà già anh canh giữ lắm vì gần tới ngày đi rồi, hai người cứ lo sợ có chuyện gì xảy ra làm anh không đi được.

- Đi với em có gì xảy ra mà lo.

- Anh biết nhưng không muốn làm ông bà già lo với lại ...

Hoàng ngập ngừng xong nói tiếp giọng hơi xúc động.

- Biết đâu anh đi này là đi luôn, không biết bao giờ thấy lại ... cha mẹ. Nghĩ cũng buồn, anh thấy bà già mấy tuần nay càng ngày trông càng buồn thêm.

Liều thông cảm nỗi lòng Hoàng, nó nhớ lại ngày chôn cất song thân hai mươi năm trước nhưng hình ảnh ngày đầy đau đớn đó vẫn còn sâu đậm trong óc. Nó thấy mắt mình cay đi như muốn khóc.

Hai người ngồi với nhau trong im lặng.

Khi về lại quán, Liều có vẻ như muốn nói gì nhưng lại thôi. Hoàng vuốt nhẹ tay Liều bảo.

- Anh chúc em sớm về quê được với dì, ở dưới đó tốt hơn. Thôi, anh đi nha.

Nói vậy nhưng nhìn nét bịn rịn trên mặt Liễu, Hoàng vẫn đứng đó. Sau một phút im lặng, con nhỏ hôn phớt lên má Hoàng.

- Anh đi ráng giữ sức khỏe.

Vừa nói xong Liễu quay gót đi thẳng vào trong. Hoàng lên xe đúng lúc một chiếc Jeep Mỹ khác chạy ào đến thẳng gấp trước cửa, ba người to lớn nhảy xuống cười nói bi bô. Biết anh ngữ, Hoàng lom bôm nghe hiểu họ nói còn một xe nữa sắp đến.

...

Hoàng đã thức dậy khi mẹ vào phòng định đánh thức con vì gần đến ngày đi càng thấy háo hức khó ngủ.

- Dậy ăn sáng đi con. Bà Tư làm bánh mì trứng, có bơ nữa, mẹ cũng mới pha một ly xô-cô-la sữa cho con.

Con trai nhăn mặt.

- Trời ơi, tại sao mẹ bắt con ăn điểm tâm ba cái đó. Qua bên kia thì ăn mỗi ngày, bây giờ còn có phở với mì thì ăn phở với mì.

Bà Phúc vớt vát.

- Kệ, cố ăn đi, bà Tư làm rồi không ăn đồ phí của. Ban trưa thì con đi ra Mì Cây Nhãn ăn cho thỏa thích.

Ra phòng ăn Hoàng thấy cha đang ngồi đọc báo. Từ tuần nay ông Phúc sáng không ra văn phòng sớm như mọi hôm, ông muốn bỏ thì giờ với con nhiều hơn vì trưa mai nó đi rồi. Bề ngoài ông ra vẻ hãnh diện có đứa con trai học giỏi đi du học kỹ sư nhưng bên trong ông buồn nhiều vì sắp xa nó.

Là con một, Hoàng rất gần với cha khi bé. Ông luôn chở đứa bé trai trên chiếc Peugeot đen bóng loáng đi khắp Sài Gòn vừa để khoe xe vừa khoe đứa con trai khá khinh. Khi Hoàng học tiểu học, ông chở con đi học mỗi sáng. Cậu bé rất hãnh diện bước xuống xe trước cửa trường trước những cái nhìn ghen tị của phụ huynh khác và ngưỡng mộ của lũ bạn.

Khi lên lớp bảy trung học thì Hoàng không chịu để cha chở đi học nữa mà đòi mua cho mình một chiếc gắn máy mới, phần vì đua đòi với lũ bạn phần muốn có tự do đi lại. Ông Phúc mua cho con trai một chiếc xe gắn máy Nhật. Mỗi ngày Hoàng sung sướng chạy xe đi học trong khi cha trong lòng cứ lo nơm nớp sợ nó đụng xe vì tay lái còn yếu.

Đậu tú tài 2 rồi vào được trường kỹ sư, Hoàng được cha thưởng cho chiếc Vespa cũ mua lại của bạn trong sở. Chiếc Vespa mới được tậu khi Hoàng lên năm cuối của trường. Vợ ông than tại sao bỏ tiền mua cho con xe mới vì hai vợ chồng đã định cho nó đi du học, mua xe mới nó chạy được một năm xong để đó ai đi. Bà nói ông chiều con quá nhưng

không nói là bà còn chiều con hơn, cứ hay dúm tiền cho con tiêu dù Hoàng đi dạy kèm kiếm tiền riêng.

Bây giờ ngồi trong đây nhìn chiếc Vespa ngoài sân sau nhà, ông Phúc quyết định không bán nó, cứ để đó như là kỷ vật, nhìn nó để nghĩ đến con khi nó bên kia bờ đại dương. Khi nó học xong về lại thì sẵn xe đó mà đi hay tốt hơn mình tặng nó một chiếc xe hơi. Nghĩ thế rồi ông cười thâm trong bụng, nó về thì sẽ làm lớn rồi tự mua xe cho mình chứ cần gì cha mua cho.

- Ba ăn rồi?

Vẫn chúi mũi trên tờ báo, ông Phúc đáp.

- Ăn rồi. Xem này, khủng khiếp quá!

Bà vợ đi lại gần hỏi.

- Gì vậy?

- Tối hôm qua Việt cộng quăng lựu đạn ở cái bar lính Mỹ đến, giết mấy người.

Bà vợ lắc đầu.

- Đạo này thiếu an ninh quá, thằng Hoàng đi là đúng lúc.

Đặt tờ báo xuống, ông Phúc lắc đầu theo.

- Lo thật! An ninh ảnh hưởng lên kinh tế. Thành phố thiếu an ninh thì làm sao làm ăn. Mình nên tránh xa chỗ nào có lính đồng minh để tránh họa.

Nuốt miếng bánh mì xong, Hoàng cầm tờ báo lên đọc cái tit lớn chính giữa trang.

“Lựu đạn nổ tại bar rượu bến Bạch Đằng”

Hoàng cảm thấy máu trong người mình lạnh đi nhưng nghĩ có lẽ một cái quán khác vì nhớ khu đó có mấy cái quán nằm rải rác trên đường Hai Bà Trưng từ bến tàu lên đến đường Lê Thánh Tôn và mấy quán đó bấy lâu nay là địa điểm ẩn nậu của lính Mỹ. Đọc ngẫu nhiên cột báo tìm tên quán bị đặt mình, Hoàng lặng người đi khi thấy tên Ba Tri.

“Tin sơ khởi cho biết một quân nhân Hoa Kỳ và một nữ chiêu đãi viên Việt bị thiệt mạng.”

- Con phải đi một tí, lát về.

Chỉ kịp nói vậy Hoàng quăng tờ báo xuống bàn, chạy ra sân nhảy lên chiếc Vespa phóng ra đường. Ông bà Phúc nhìn nhau ngẩn ngơ, nét mặt phảng phất một nỗi lo.

Hoàng chạy xe đến quán. Một đám đông người bu quanh trước quán xì xầm chỉ chỗ. Hoàng cố len qua hàng người lên hàng đầu, đứng đó bàng hoàng chứng kiến một quang cảnh tan hoang bày ra trước mắt. Cả mặt tiền quán sụp đổ, tấm bảng hiệu quán nằm tênh hênh cháy đen dưới đất, những mảnh kính bể văng nằm tứ tung khắp nơi, hai chậu cây trước quán biến đâu mất, chắc bị hơi ép mìn thổi tung mất. Hoàng đi lại gần để nhìn vào trong thì bị một người quân cảnh chặn lại không cho vào.

- Tôi có người quen làm quán này tối hôm qua, anh cho tôi vô tìm chỗ đi.

- Trong đó không có ai hết mà kiếm, chỉ có cảnh sát điều tra thôi. Anh tìm cách khác liên lạc với chỗ đi chứ chỗ này bị phong tỏa cho tới mai.

Vừa sốt ruột vừa bất lực, Hoàng đứng đó vươn cổ nhìn vào trong cố xem có ai không thì có bàn tay nào vỗ lên vai liền quay lại thì thấy Tình đứng sau lưng.

- Tình, em có sao không? Liều đâu?

Con nhỏ nhìn Hoàng mà không nói gì, một lúc sau nó nhe răng nói.

- Con Liều chết rồi.

Hoàng lặng người, có cảm giác mặt mình tái đi không còn giọt máu nào. Tình lôi anh ra khỏi đám đông, nhiều người nhìn theo. Hai người đi ra đứng cạnh một cái cây gần đó.

Giọng vẫn còn nghẹn ngào, Tình kể.

- Em đang ở trong nói chuyện với cha Tư. Em thấy anh đưa con Liễu về quán rồi anh đi. Nó đi vô trong gặp em rồi tự nhiên nó biểu cần nói anh cái gì đó xong nó chạy ra ngoài. Nó đứng đó một hồi làm như nhìn theo anh ... rồi có tiếng nổ thật lớn ngoài cửa. Em chạy ra coi. Nó chết nằm coi thảm lắm ... Tội nghiệp nó quá!

Nói đến đây Tình bật khóc, hai tay bung lấy mặt. Những giọt nước mắt rỉ qua kẽ những ngón tay.

Sững sờ đau đớn, Hoàng không nói gì được, quay mặt ra đường cố tình tránh cái quang cảnh mặt tiền quán để khỏi mừng tượng ra hình ảnh thi thể Liễu nằm đó.

Lúc chết, nét mặt Liễu đau đớn? Tiếc nuôi? Buồn bã?

Cái đau đớn đó đến từ thể xác hay vì một chia tay?

Tiếc nuôi cho những giây phút êm đềm hạnh phúc dù chỉ là tạm bợ?

Buồn bã cho người dì thân yêu trông ngóng đứa cháu gái nhưng không bao giờ biết được tại sao nó không về nhà?

Liều muốn nói gì với mình?

Đầu óc Hoàng trống rỗng không một ý nghĩ nhưng sau cùng vẫn phải trực diện với ý nghĩ nếu mình theo Liều về nhà thì nàng làm gì bị chết. Tại sao mình không bỏ ra một vài giờ đồng hồ để bây giờ ra có sự như vậy.

Bỏ mặc Tình đứng đó với hai tay vẫn còn bung mắt, Hoàng lên xe đi.

Trên đường về Hoàng tạt vào một sạp bán thuốc lá mua một bao. Sạp bán báo bên cạnh bày đủ loại nhật trình, Chính Luận, Tiếng Chuông, Đuốc Nhà Nam ... Trang chính tờ nào cũng đăng tin quán rượu bị khủng bố ném lựu đạn tối hôm qua với tấm hình to tướng cho thấy hai xác người nằm trên vỉa hè ngay ngoài cửa quán. Hoàng nhìn kỹ cái xác mặc váy nằm xấp mặt xuống đất, đưa tay vuốt ve lên tấm thân bất động trên mặt giấy.

Cuối

Những cụm mây trắng treo lững lờ trên nền trời xanh biếc thảng sáu Sài Gòn. Chiếc phi cơ mang hiệu Air France lượn một vòng trên thủ đô. Những hành khách ngồi sát cửa sổ nhìn ra ngoài chiêm ngưỡng Hòn Ngọc Viễn Đông, bên dưới con sông Bạch Đằng chảy dài uốn éo, công viên Tao Đàn, vườn Thống Nhất che phủ dưới những rặng cây cổ thụ cao lớn lá xanh rì, những con đường những đại lộ xung quanh nhà thờ Đức Bà, Bưu Điện quốc gia và Quốc Hội đầy xe từ trên cao nhìn xuống trông như những đàn kiến chen chúc chạy tới lui.

Hoàng tựa trán lên cửa sổ kính cố tìm ra quán Ba Tri bên dưới.

Nhắm mắt lại một chốc, khi Hoàng mở mắt ra lại, bên dưới là đại dương xanh bát ngát.

"Bonjour mesdames et messieurs ...", giọng nhẹ nhàng của cô chiêu đãi viên tóc vàng người Pháp chào đón hành khách.

Sài Gòn thân yêu đã lùi xa, xa hẳn trong không gian, xa hẳn vào quá khứ. Đến lúc này người thanh niên du học nhận chân thực tế là mình đã rời xa quê hương để đi đến một nơi xa lạ bỏ lại sau lưng tất cả, tất cả những gì thân yêu, những gì quý mến mà sẽ không bao giờ thấy lại được, nghe lại được, cảm lại được, có lại được.

Nhắm mắt lại lần nữa, Hoàng để những biến cố trong đời mình lần lượt trở lại trong đầu

Những kỷ niệm xa gần hiện lên trong óc, kỷ niệm thời thơ ấu của những ngày đi học trường tiểu học, những ngày tháng mài đũng quần trên băng ghế trung học, những đêm thức trắng học thi, những mối tình vụng trộm học trò, những buổi liên hoan trong khuôn viên đại học, những chuyến đi chơi xa với bạn. Rồi hình ảnh cha mẹ mặt buồn so giọng nghẹn ngào căn dặn khi tiễn mình tại sân bay, nước mắt mẹ chảy dài lúc mình quay lưng lại nhìn lần cuối trước khi rời phòng đợi để bước lên cầu thang vào phi cơ.

Nhưng tất cả những diễn biến trong vài tuần qua hiển hiện rõ rệt trong đầu óc, đêm uống cà phê lần cuối trong quán Hân với lũ bạn để rồi chia tay nhau và cái đêm định mệnh với Liễu.

Phải, tất cả là do định mệnh.

Nếu Hoàng không ghé quán tìm Liễu, nếu Liễu chưa trở lại làm, nếu Hoàng về nhà nàng đêm hôm đó để ân ái lần cuối.

“Nếu vài tháng trước mình không để nỗi đau buồn thất tình đưa chân mình đến quán rồi gặp Liễu.”

Đến lúc này Hoàng vẫn chưa định được tại sao mình có cảm tình nặng với Liễu, một đứa con gái bán quán cũng như bao nhiêu đứa khác thuộc một thế giới khác biệt với thế giới mình sống từ bé. Tình yêu dành cho Liễu khác hẳn mối tình với Hương. Với người tình cũ, Hoàng đã yêu với tất cả tâm lòng với một hy vọng cho tương lai nhưng không khác gì người đánh bài phé đồ hết tiền vào cú cuối trên chiếu bạc và đã thua cháy túi, Hoàng đã mất hết. Cũng không khác gì người thua bạc mượn được tiền để đánh gờ, Hoàng gặp Liễu khi không còn gì nữa. Và Hoàng

đã đánh cú cuối để gỡ. Dù không gỡ được hết vì vết sẹo của vết thương lòng nay đã kéo da nhưng mỗi lần đụng đến là một nhắc nhở cho một hận tình, Hoàng đã tìm được một nguồn an ủi, những vuốt ve cho cơn đau dịu xuống.

Mỗi lần gần Liễu thì Hoàng có được một cảm giác yêu thương dịu dàng cắt đi gánh nặng trên vai và xóa đi buồn phiền trong tim, và những lần ân ái với Liễu đã làm tình cảm cho nàng tăng lên thêm.

Rồi nghĩ lại giây phút cuối với Liễu, Hoàng còn nhớ cái nhìn của đứa con gái khi hai người bịn rịn chia tay ngoài quán. Trong cái nhìn có gì triu mến và da diết, có gì như muốn được thổ lộ nhưng bị giữ lại, có lẽ lời muốn được nói ra được gói ghém trong cái nhìn đó nhưng chỉ một lúc ngắn ngủi sau, trong giây phút định mệnh, ước muốn nói ra những gì trong lòng đã quá mạnh khiến Liễu chạy ra ngoài tìm Hoàng để rồi bị thiệt mạng.

"Monsieur, du café ou thé?", cũng giọng nói nhẹ nhàng của cô chiêu đãi viên tóc vàng người Pháp đứng trước hàng ghế Hoàng ngồi với một khay trên có những tách.

"Un café s'il vous plaît".

"Merçi", Hoàng lí nhí nói đưa tay đỡ tách cà phê từ tay cô chiêu đãi viên, đưa lên môi nhắm một ngụm nhỏ.

Những giọt cà phê đen đắng ngọt quện trong mùi thơm làm Hoàng tỉnh táo hơn. Nhìn qua cửa sổ, Hoàng thấy bên dưới là núi rừng trùng trùng điệp điệp khó phân biệt được quốc gia nào vùng nào. Rồi máy bay leo

lên cao xuyên qua những tầng mây trắng như bông gòn, những tầng mây dày đặc che kín mặt đất dưới kia như nhắc nhở người hành khách là đã xa biệt hẳn giải đất quê hương.

Tất cả lùi vào quá khứ. Tất cả rồi cũng chỉ còn là kỷ niệm trong ký ức và cũng sẽ phai nhạt theo thời gian trong cuộc sống mới vội vã.

“Vĩnh biệt Liễu.”

~ HẾT ~

Về tác giả

BnKhôi ra đời tại Hà Nội đầu thập niên năm mươi, theo cha mẹ di cư vào Sài Gòn năm năm mươi tư khi đất nước bị chia đôi, di cư một lần nữa sang Hoa Kỳ năm bảy mươi lăm, hiện cư ngụ với gia đình tại Vùng Vịnh Bắc California.

Đã cộng tác với các tạp chí Hợp Lưu, Văn, Văn Học và Tân Văn.

Liên lạc khoi@buiKhoi.net

Trang mạng buiKhoi.net, khoi.me

Cùng tác giả

Đã xuất bản

Xem trên trang mạng khoi.me

Bạn tình

Dấu vết của cha

Giá phải trả

Tập truyện Những tình phút

Người đàn bà ở một mình trên đồi vắng

Tập truyện kinh dị

Con đường dốc

Tập truyện Đây là lần cuối cùng

The hilly road

Chỉ là kỷ niệm

Ngày tái ngộ

Vợ bảy ngày

Bùi ngọc Khôi

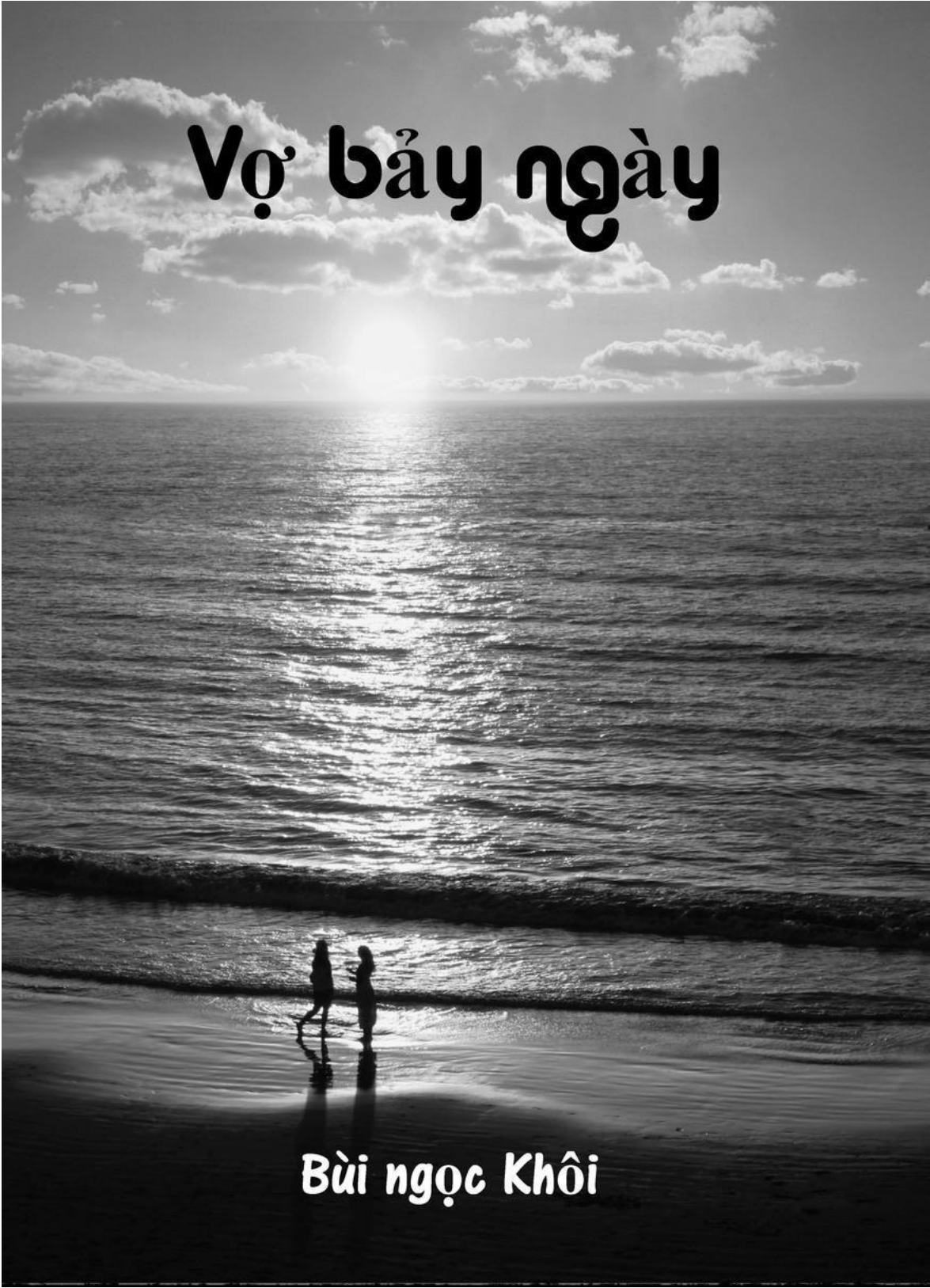
Ngày tái ngộ

Một bộ đội trẻ của một sư đoàn chính quy Bắc Việt xâm nhập miền Nam theo đường mòn Trường Sơn bị bắt trên cao nguyên Trung phần, một thẩm vấn viên của cơ quan tình báo Việt Nam Cộng Hoà, người sinh trưởng ngoài Bắc di cư vào Nam năm năm mươi tư. Họ gặp nhau trong một hoàn cảnh éo le, họ tìm hiểu nhau, thông cảm nhau. Họ sẽ biết nhau nhiều hơn nếu định mệnh oái oăm không can thiệp.

BnKhôi sáng tác Ngày Tái Ngộ dựa trên những tai nghe mắt thấy, dựa vào những gì thật được thuật lại, để trình bày cho độc giả khía cạnh tình người trong cuộc chiến Việt Nam, một khía cạnh thường bị át đi bởi những tiếng động ồn ào rêu rao những chủ thuyết chính trị và đề cao bom đạn sắt máu.

Vợ bảy ngày

Bùi ngọc Khôi

Xuống từ Sài Gòn, người thầy giáo trẻ nhận nhiệm sở mới với một tâm trạng hoang mang cho hôn nhân gần đổ vỡ với những kỷ niệm của tuần trăng mật cũng nơi chốn này. Một đứa học sinh con gái sống cô đơn trong thế giới riêng, một thế giới trong ảo ảnh do nó tự tạo ra để bầu vịu lên một hy vọng mong manh sau khi mất đi người thân. Khi thế giới của hai người va chạm, sự cảm thông chung đem họ đến với nhau và đi vượt ranh giới thầy trò.

Vợ Bảy Ngày đem đến người đọc một môi tình trong trắng hồn nhiên lồng trong khung cảnh thái bình của một tỉnh lỵ ven biển Đông.